

VP magazin 47

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

lectură plăcută

și

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

Jeremy Robinson
Ultima misiune a
generalului Stonewall

Lee CHILD
Oricine vorbește

Steve BERRY
Dă-i Diavolului
ce i se cuvine

Captain W.E. JOHNS
Pe cerul Franței
Episodul II

DEREMP
Diavolii albi

Lee CHILD
Zece kilograme

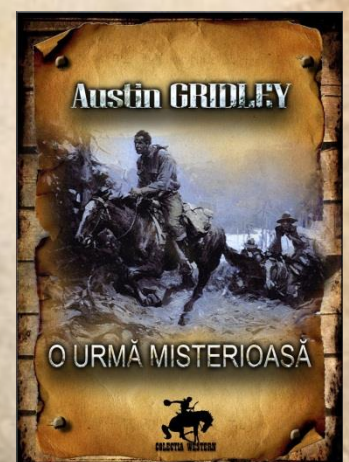

Rick CAMPBELL
Jocul Puterii
Episodul I

Matt HILTON
După ploaia roșie

Austin GRIDLEY
O urmă misterioasă
Episodul III

Jeremy Robinson

P
R
E
D
I
C
T
O
R

ULTIMA MISIUNE A
GENERALULUI STONEWALL

Jeremy ROBINSON

Ultima misiune a Generalului Stonewall

versiunea în limba română
UNCRIS

1

CHANCELLORSVILLE, VIRGINIA

2 Mai, 1863

— Dacă mă uit în urmă și nu vă văd fețele privind inamicul în ochi, vă trag personal un glonț în ceafă.

Generalul Stonewall Jackson din Armata Statelor Confederate s-a uitat la oamenii săi. Era slabi și prost îmbrăcați în uniforme cenușii peticite. Aveau o varietate de carabine, revolvere și săbii. Nu erau două la fel, dar oamenii erau uniți ce ceea ce aduna soldații la un loc – frica.

Iar asta putea fi ceva periculos.

Dezastruos.

Un sigur om care alerga în direcție greșită putea întoarce o armată. De aceea Stonewall le vorbea în cei mai duri termeni posibili. Inamicul lor nu va fi mai îndurător, iar Jackson nu voia să lase o gașcă de yankei să tragă ca la țintă fixă în soldații săi. Dar, el nu putea doar să amenințe. Și-ar fi pierdut respectul lor. Așa că s-a supus propriei sale autorități și a declarat:

— Același lucru e valabil și pentru mine. Dacă mă vedeți că fug departe de inamic, cuprins de frică, înseamnă că nu mai sunt generalul vostru.

Își puse un deget pe frunte.

— Și-mi trageți un glonte. Aici.

Făcu câțiva pași cu ochii la noroiul ce-i lipăia sub cizme. După câteva zile de ploaie, soarele revenise nerezonabil de răzbunător, trimițând înapoi în aer o cantitate apreciabilă de apă din pământ, făcându-l gros și lipicios. Avea stropi uscați agățați pe toată uniforma. Și-a folosit iritarea pentru a da greutate următoarelor sale cuvinte.

— Măine dimineață le vom da acestor yankei o bătaie pe care nu o vor uita curând. După aceea, bătrânul General Joseph Hooker se va retrage peste Potomac, direct în curul diavolului!

Oamenii epuizați au izbucnit în urale vibrante. S-a răspândit prin rânduri, un val sonor care i-a acoperit pe toți, încât nici nu au mai auzit cuvintele. Nu conta. Discursul său va fi repetat în șoaptă la noapte. Fiecare va avea propria versiune a discursului despre curul diavolului. Măcar nu se vor mai gândi la iminenta lor moarte.

— Acum, mâncați bine și dormiți adânc. Ne trezim în zori.

Stonewall le făcu un semn cu mâna și s-a întors cu spatele ca să se uite la pădurea întunecată care separa armata sa de câmpul deschis, pe care mulți dintre oamenii săi vor muri. Au flancat oamenii lui Hooker. Planul pus la cale de Generalul Lee era îndrăzneț, dar perfect. Însă Stonewall nu-și ducea oamenii într-o luptă fără a vedea mai întâi cu ochii săi câmpul de luptă.

— Goose, a chemat, și omul a fost imediat lângă el.

— Suntem gata, *sir*.

Goose știa rutina. El și oamenii săi era cei mai buni pe care-i văzuse Stonewall. Duri, abili atât cu muscheta cât și cu sabia, și șireți. Înainte de război, avusese oarece îndoieli că aceștia erau oameni tari. Criminali, mai mult ca sigur, și nu doar pentru că așa arătau. Își ascundeau numele, luându-și porecle. Inclusiv Goose. Dar pe câmpul de bătălie, toți oamenii erau egali, iar cei patru împreună cu Goose valorau mai mult acum decât trecutul lor.

Fără nici un cuvânt, cei șase oameni au înaintat către lizieră, Goose lângă Stonewall, ceilalți imediat în spate, cu armele pregătite.. În pădurea deasă, Goose a preluat conducerea.

Frunzișul de primăvară era deja des aici, în sud, blocând lumina puțină a stelelor. Luna, invizibilă, se retrăsese la fel cum o vor face în curând și inamicii lor. Goose s-a oprit, ascultând cu urechile ciulite. Vântul sușotea printre copaci. Picăturile de apă căzute de pe crengile scuturate plescăiau ușor. Restul din noapte era nemișcat. Chiar și păsările păreau să fi zburat departe de acolo.

Erau ucigași în pădure, se gândi Stonewall. Păsările au fost istețe să plece.

— Felinar? l-a întrebat Goose.

— Doar unul. Și fă-i flacăra mică.

— Cotton, a chemat Goose.

Un om înalt, aspru, s-a strecurat lângă ei și s-a lăsat pe vine. După câteva secunde de lovituri de amnar și o jumătate de duzină de blesteme șoptite, a izbucnit o flăcăruie care imediat a fost micșorată până aproape la nimic. Dar în beznă totală a nopții, era suficientă cât să-i ajute să evite obstacolele. Ținută jos, lumina va fi greu de observat, dar un om putea fi detectat din orice direcție de către oricine avea o pereche de ochi.

— Ține minte..., spuse Stonewall, luând felinarul pentru ca oamenii că-și poată duce armele.

— Ne mișcăm în liniște, observăm inamicul, ucidem numai dacă este necesar, spuse Goose.

Stonewall nu-l putea vedea, dar era sigur că rânjește cu gura știrbă.

— Sau când e distractiv, a adăugat Cotton în chicotelile celorlalți.

— Păstrați-vă glumele pentru dimineață, a ordonat Stonewall, apoi s-a afundat în adâncul pădurii, nerăbdător să-și ducă la îndeplinire misiunea, și, ca să fie cinstit, spera să doboare și câțiva soldați unioniști înainte de ivirea zorilor.

După 20 de minute, s-a ivit această șansă.

2

— Sunt mai transpirat decât e sub țâța mamei lui Johnny Boy în mijlocul lui iulie, a șoptit Cracker Jack.

Era cel mai gras din grupa de recunoaștere a lui Stonewall și spunea cam tot ce-i trecea prin minte, fără teamă de ripostă. Nu pentru că ceilalți s-ar fi temut de el – ci pentru că așa se strângeau legăturile între oameni ca aceștia.

— Laptele mamei mele este cel mai bun trăsău de la sud de Mason Dixie, a replicat Johnny Boy.

Era opusul lui Cracker Jack în toate privințele. Scund, iute, și isteț. Și în timp ce Cracker Jack ar fi ucis un inamic mai degrabă cu mâinile goale, Johnny Boy putea înjunghia un om de o duzină de ori ca să-i provoace o hemoragie mortală în doar jumătate din timp. Și era un nerușinat.

Stonewall clipi când se gândi la imagine. Nu o întâlnise niciodată pe mama lui Johnny Boy, și nici nu voia, dar imaginația sa nu făcea să apară o imagine plăcută când venea vorba de ea sau de diversele ei secrete. Johnny avea o față de nevăstuică cu pielea foarte pătată. Maică-sa fie era o sfântă pentru că făcuse un copil cu un bărbat care semăna cu Johnny, ori la fel de urât.

— Liniște, a spus Goose.

Mai întâi, Stonewall a crezut că Goose vrea doar să-și pună la punct oamenii. Când se afla în recunoaștere cu oamenii săi, îl lăsa pe subordonatul său să-i comande. Asta împiedica impulsurile lor rebele să-l ia ca țintă pe general. Dar nemișcarea trupului lui Goose și carabina ridicată în mâini însemna că a auzit ceva.

Oamenii s-au pitit pe vine, cu respirația reținută. Ascultau.

După un minut de *nimic*, Gator a întrebat:

— Sigur auziți ceva?

Gator trăise în mlaștinile din Florida. Nu-i păsa de căldură sau umezeală. Părea născut și crescut pentru așa ceva. Nu-i era frică aproape de nimic, nici măcar, după cum spunea, de „*aligatorul lung de 7 m pe care l-am hăcuit cu o secure*”. Ca dovadă, purta la gât colții bestiei. În afară de duhoare, slăbiciunea lui Gator era nerăbdarea sa. S-a ridicat din locul unde erau ascunși în spatele unei mobile acoperite de tufișuri, smulgându-și brațul păros din strânsoarea mâinii lui Goose. S-a rotit, privind în toate direcțiile.

— Nu-i nîica p-aici.

Și-atunci... s-a auzit vocea:

— „*Laptele mamei*”.

Cuvintele abia audibile veneau de departe, dar erau inteligibile. Cineva se aflase suficient de aproape ca să le audă conversația, iar acum făcea mișto de ei.

Fără a trebui să li se ordone, oamenii și-au pregătit carabinele și au așteptat. Stonewall i-a făcut semn din cap lui Goose, și acesta s-a ridicat în picioare.

— Doi câte doi în spatele meu. Știți de aveți de făcut.

Goose a ieșit din ascunziș, cu trupul aplecat spre înainte, făcându-se o țintă cât mai mică. Cotton și Cracker Jack l-au urmat, apoi Stonewall, iar ultimii Johnny Boy și Gator. Deși Stonewall voia să împărtășească pericolele luptei și ale recunoașterii cu oamenii săi, nu era nechibzuit. Viața și mintea sa erau mult mai importante pentru Causă decât a celor care-l însoțeau. Va lupta alături de ei, dar în vremuri ca acestea, orice gloanțe ar fi trase asupra lor, mai mult ca sigur că se vor opri în trupul altuia, înainte de a-l lovi pe el.

— Jos și grupați, spuse Goose și a înaintat în direcția vocii, ajutat de lumina abia vizibilă a lămpii.

Fără îndoială, erau *chemați* într-o capcană, dar Stonewall trebuia să vadă ce se ascundea în această pădure înainte de a-și trimite armata în zori.

Îndemânarea cu care oamenii săi se strecurau prin întuneric l-a făcut să se simtă mândru. Yankeeii puteau ști că o mână de băieți Confederați s-au aventurat în pădure, dar nicidecum nu-i vor putea vedea când se apropie.

Goose s-a oprit iarăși ascultând, dar nu a fost nevoie. Unioniștii își anunțau prezența cu lumina puternică a torțelor. Erau trei oameni. Vorbeau toți în același timp. Ca niște femei pălăvrăgind în bucătărie. Dar plini de teamă și altceva și mai rău, ceva ce se regăsea când lupta se sfârșea – disperare.

— Cevașilea i-a băgat în spărieți, observă Gator.

— Probabil că acum știu cine suntem, își dădu cu părerea Cracker Jack.

Chiar dacă Goose și oamenii săi aveau oarece faimă în rândurile soldaților Confederației, era îndoielnic că aceasta a ajuns și la Unioniști, în primul rând pentru că atunci când își întâlneau inamicul, îl ucideau.

Morții nu spun povești.

— Nu e vorba de noi, spuse Gator. Ascultați!

În liniștea care a urmat, vocile panicate ale inamicilor s-a făcut auzite prin noapte.

— Îți spun că m-am uitat drept prin el.

— Ochii lui străluceau. În pădurile astea trăiește Diavolul însuși.

— Nu a fost Diavolul. Și nu a fost un animal.

Vocea acestuia rămânea calmă.

— A fost un om. În întuneric. Acum, stăpâniți-vă.

Ajungeau la el doar frânturi de conversație, dar a fost destul ca să-și facă o imagine – una care nu-i plăcea deloc lui Stonewall. Absolut deloc.

— Vrei să credem că un singur om a măcelărit nouă de-ai noștri fără să tragă nici un foc de armă? Fără să lase în urmă nici un cadavru?

Acești soldați au întâlnit un inamic în pădure... și nu era vorba de oamenii lui. Asta însemna că și Uniunea avea probleme cu dezertorii, ceea ce va fi benefic, sau că acolo era vorba de o bandă nelegiuiți ucigași. Dar nu va afla adevărul decât după ce-i va interoga.

— Îi vreau vii, a ordonat Stonewall spre dezamăgirea lor.

— La dracu, mormăi Cotton,

— După ce-și vor deschide gurile, puteți să le tăiați gâturile.

Legile războiului spuneau că acești oameni trebuiau capturați vii, dar ar fi fost doar trei guri în plus la alimentele pentru oamenii săi.

Le făcu semn lui Cotton, Johnny Boy și Cracker Jack:

— Flancați-i! Când fac semn cu flacăra, ăă, știți ce aveți de făcut.

Explozia de lumină a străpuns noaptea, iluminând împrejurimile pădurii atât de brusc, încât devasta vederea omului. Combinată cu zdrăngănitul făcut de

lampă la căderea pe pământ, l-a dezorientat atât de mult pe Stonewall încât ochii l-au trădat. Deși era pregătit pentru lumina strălucitoare, a văzut doar o umbră *dansând* deasupra, în copaci, și înainte ca lumina să-și piardă puterea, putea jura că și umbra l-a privit pe el.

Mâna lui Stonewall s-a dus la revolverul de la sold, dar înainte de a-l putea scoate din toc, un țipăt pătrunzător i-a atras atenția asupra soldaților unioniști.

— Sfinte Dumnezeu, se întoarce după noi!

Stonewall știa că e strigătul unui om, dar semăna mai mult cu chelălăitul unui coiot. Strigătul a fost urmat de o cacofonie de împușcături. Un bâzâit direct l-a plesnit peste obraz și ceva masiv l-a trântit la pământ.

Amintindu-și de umbra vie, Stonewall s-a împotrivit până ce Goose i-a suflat în ureche:

— Eu sunt, generale.

Un altfel de strigăte au urmat barajului de focuri. Oameni implorând îndurare, în timp ce alții cereau să se predea. Stonewall a remarcat supărarea din vocea lui Goose, când subordonatul său îl ajuta să se ridice.

— Trebuie să vă readuc aminte că nu sunteți nemuritor?

— Sunt bine, spuse Stonewall, scuturând frunzele ude, căzute, de pe vestonul său.

— Sângerați.

Goose îi atinse obrazul, stârnindu-i durerea.

— Va fi nevoie de vreo două copci.

Orice alt om care i-ar fi vorbit lui Stonewall în asemenea manieră s-ar fi regăsit în prima linie la următoarea bătălie, dar Goose își câștigase acest drept. În negura războiului, el era cel mai apropiat de ideea pe care o avea Stonewall despre noțiunea de prieten. Când socializa cu oameni stimați precum Robert E. Lee, nu putea fi el însuși. Dar Goose îl cunoștea cu adevărat pe Stonewall. Temerile sale despre război, dragostea pentru soția sa Mary și pentru nou-născuta fiică, Julia. Nu voia decât să fie cu ele acum, în siguranța căminului lor, la căldura focului. De aceea lupta cu asemenea ferocitate. Cu cât se termina războiul mai repede, cu atât se va întoarce mai repede la ele.

— Cicatricea mi se va potrivi, spuse, întorcându-și atenția înapoi către micul luminiș, care devenise liniștit.

A pășit pe lângă lampa a cărei flăcăruie scăzuse mult, însoțit de Goose și Gator, cei doi oameni prudenți când era vorba de probleme. Se aflau la câteva mile atât de tabăra unionistă, cât și de cea confederată, dar nu era nici un indiciu despre cine mai bântuia prin pădure în această noapte.

Cei trei soldați unioniști erau îngenuncheați, sângerând din răni fără îndoială făcute de Cotton, Johnny Boy și Cracker Jack. Oamenii fuseseră măcelăriți, dar Stonewall a fost impresionat de faptul că oamenii săi nu i-au ucis pe nici unul dintre ei. Pe de altă parte, cele mai multe răni păreau vechi de câteva ore, sângele era uscat, iar urmele de lovituri era deja vinete.

Doar unul dintre ei a ridicat privirea la apropierea sa. Omul era tânăr, mustăcios și purta veston de ofițer. Era comandantul lor, iar după cum arăta: un laș. Tremura. Ochii i se roteau în toate părțile. Apoi a urmat contactul vizual. Chipul omului a arătat că l-a recunoscut, apoi ceva la care Stonewall nu se așteptase – ușurare.

— S-Stonewall? a întrebat omul. Slavă Domnului!

Un soldat unionist mulțumind lui Dumnezeu la apariția Generalului sudist Stonewall Jackson în noaptea de dinaintea unei bătălii, sau în oricare noapte... așa ceva nu se mai auzise. Dar, iată-l pe Stonewall privind un soldat unionist însângerat gata să-i sărute cizmele, de parcă ar fi fost însuși Isus.

— Numele și gradul, fiule.

— Căpitan Jason Ames, *sir*.

Sir, a reținut Stonewall. Respectul omului nu se datora doar cutumei, era sincer. Dar era doar frica cea care vorbea sau era posibil ca reputația sa de general abil să fi câștigat admirația Nordului? Dacă acesta era adevărul, era bine pentru confruntarea de dimineață. Nimic nu era mai slab decât o armată cuprinsă de frică.

— Ce faceți pe-aici, Căpitane Ames?

Cotton și-a pregătit pumnul, gata să lovească, dar Stonewall a ridicat mâna, oprindu-l. Nu a văzut rezistență în ochii căpitanului.

Acesta cerceta copacii din jurul lor. Cei doi oameni ai săi nu încetaseră nici o clipă să facă același lucru, încă de la venirea lui Stonewall. Și-a ridicat și el privirea spre ramuri. Acolo unde dansau umbrele. Lampa încă mai ardea, dar flacăra se micșora. Mai aveau doar câteva minute înainte de a rămâne complet în întuneric.

— Căpitane Ames? L-a atenționat Goose, readucându-l la subiect.

— C-Cred că același lucru ca și dvs, presupun. Cercetam...

— Uitați-vă la el, spuse omul din dreapta lui Ames, arătând spre Stonewall, care nu-și lua ochii de la copaci. Și el îl vede.

Stone își coborî privirea asupra lui.

— Ce să văd?

— A fost un demon, spuse omul. Însuși Lucifer.

Celălalt soldat unionist a adăugat:

— Mai masiv decât oricine dintre voi. Și mai rapid. Cu ochi strălucitori. A ucis nouă oameni. Doar noi am rămas.

— Asta nu-i nici o surpriză, spuse Johnny Boy. Voi, yankeii, aveți la fel de mult creier ca...

— Johnny, l-a redus la tăcere Stonewall, apoi a continuat:

— Căpitane, susții aceeași poveste?

— A fost un om, a confirmat Ames. Dar era singur. Și mare.

— Și ți-a ucis nouă oameni? a ridicat Stonewall o sprânceană subliniind că afirmația era mai mult o întrebare, decât o repetare a faptelor.

— Da, *sir*.

— Și unde sunt? Cadavrele?

— Le-a luat, a precizat Ames, cu ochii în pământ.

— Unde?

Căpitanul și-a ridicat privirea către coroanele copacilor cufundate în întuneric, pentru că lampa aproape că-și terminase uleiul.

— Nu poate fi doar un singur om, interveni Gator. Eu cred...

Un zgomot ca de ciocănitore care bate într-un copac s-a auzit din bolta de deasupra lor. La auzul sunetului, Ames și oamenii săi au tresărit. Era clar că l-au mai auzit, și nu-l asociau cu ceva bun.

— El este?

Ames dădu din cap, confirmând.

— Trebuie să plecăm.

— Singurul loc în care vă veți duce este o închisoare a Confederației, spuse Goose.

Erau puține orori pe pământ care să se compare cu condițiile deplorabile în care erau ținute prizonierii de război în Sud. Înfometarea era sălbatică. Singura cale care împiedica moartea lentă a unui prizonier nordist era... canibalismul. Acești oameni trebuie să fi știut măcar atâta lucru. Condițiile din Nord nu puteau fi cu mult mai bune. Dar Ames și oamenii lui erau pur și simplu nerăbdători să împărtășească această soartă.

Când a doua *ciocănitore* și-a bătut ritmul chiar peste capetelor lor, toți oamenii lui Stonewall au reacționat, ridicând carabinele către întunericul de deasupra.

— Nu văd nici un rahat, a bombănit Cotton.

— Nu-i nî'ica acoloșă, a hotărât Gator, dar a păstrat carabina ridicată.

Goose a dat să stingă lampa din spatele lor, vrând să o acopere cu pământ.

— Stop, l-a oprit Amers. Nu faci decât să ne lași orbi.

Goose a continuat să arunce pământ peste lampă.

— Un om nu poate trage în ce nu vede.
— El..., dădu Amers din cap, ...vede foarte bine prin întuneric.
— Mie nu mi se pare a fi un om, sublinie Stonewall, cu o mână pe pistolul din toc, iar cealaltă pe teaca sabiei.
— Goose, aprinde altă lampă.
— Ne duceți în tabără? a întrebat unul dintre soldații unioniști, cu vocea plină de speranță.

Dar Stonewall a negat cu o mișcare a capului.

— Încă nu. Încă mai avem o misiune de îndeplinit.
— Vă spunem noi tot ce vreți să știți, spuse celălalt soldat yankeu.
— N-avem nici o cale să știm dacă spuneți adevărul, i-a răspuns Goose.
Cei trei părăsă să se prăbușească în interiorul lor.

— Ahh, se băgă în vorbă Cracker Jack. Poate o putem convinge pe mama lui Johnny Boy să-i alăpteze când ne...

Din întunericul pădurii, de pe pământ, a ajuns la ei zgomotul de frunze și crenguțe călcate în picioare. Carabinele s-au îndreptat în direcția aceea. Oamenii lui Stonewall erau gata să acționeze, dar el putea vedea că erau speriați. La dracu, și *el* era speriat. Dar nimeni nu părăsea această pădure până ce nu afla ce fel de primejdie aștepta armata sa.

— Arată-te! a strigat Goose.

Și-a ridicat carabina și s-a uitat la Stonewall care a înclinat capul.

— Aproape că aș putea spune că ne-ai făcut o favoare. Ieși la vedere acum, și ne putem considera prieteni. Dar dacă mă faci să aștept mai mult decât număr până la cinci... ei bine... ce va urma e de la sine înțeles.

Gator, Johnny Boy și Cracker Jack stăteau de o parte și de alta a lui Goose, un adevărat pluton de execuție. Cotton se afla în spatele prizonierilor, sperând, fără îndoială, ca aceștia să încerce să fugă.

Stonewall număra în mintea sa. Când a ajuns la zero, Goose și-a ținut promisiunea, trăgând în direcția de unde venea zgomotul. Ceilalți au făcut la fel, trăgând și reîncărcând. Au spulberat scoarța trunchiurilor de copaci și frunzișul tufișurilor, dar... nu s-a auzit nici un strigăt de durere.

— Încetați! și Goose și-a lăsat în jos țeava armei.

Se întoarse către Johnny Boy.

— Du-te și vezi.

Spre lauda sa, Johnny Boy a rupt-o la fugă, dispărând în pădure. Se va întoarce curând cu vești despre succesul sau eșecul lor.

Stonewall a clipit când ceva l-a lovit în spatele piciorului. Când și-a coborât privirea l-a văzut pe Ames dându-se înapoi, cu o expresie de groază pe chip.

— Cotton, spuse Stonewall gata să ordone uciderea lui, dar ceva l-a făcut să se întoarcă.

Cotton stătea pe jumătate aplecat peste unul dintre unioniști. Ceva ce semăna cu un harpon îi ieșea prin piept, trecea prin capul soldatului unionist și era înfipt în pământ. Cu viața scurgându-se din el, ochii lui Cotton îl implorau pe Stonewall.

— Goose, a strigat acesta, după care și-a scos pistolul și l-a împușcat în frunte pe Cotton.

În clipa în care oamenii săi s-au întors și au văzut oroarea, *harponul* a fost retras, smucind capul unionistului în pieptul lui Cotton.

Goose a îndreptat arma către cei doi.

— Ce mama dracului...

— Îi o funie coloșă, în spate, spuse Gator. Careva dă la pește...

Confirmând parcă spusele lui, cele două cadavre au fost trase puternic înapoi, apoi în sus. În copaci. Unde umbrele dansau și unde cineva continua vânătoarea începută cu oamenii lui Ames.

4

— Măiculiță! a strigat Cracker Jack, când cele două cadavre legate împreună au dispărut în noapte.

Vorbea peste carabina sa ridicată gata de tragere, căutând o țintă, dar fără să o găsească. Indiferent cine i-a ucis și luat pe oameni, era imposibil de văzut, dar putea fi auzit, zdrobind ramurile când se mișca.

— Ce fel de om poate trage așa doi flăcăi zdraveni sus, în copaci?

— Asta v-am spus, a strigat celălalt soldat unionist, cu vocea înecându-se de panică. E însuși Diavolul, care se aruncă asupra noastră ca un leu ce atacă. Ne mănâncă sufletele!

Când a sărit în picioare și a rupt-o la fugă, nu l-a oprit nimeni, iar Stonewall nu le-a ordonat să o facă. Ames le dăduse toate informațiile de care aveau nevoie, iar fugarul era doar un laș care nu va fi de nici un folos în lupta ce, cu siguranță, va urma.

Dar acesta a scos un țipăt ascuțit, apoi a gălgâit cu durere, toți ochii întorcându-se către el. S-a poticnit înapoi din întuneric, cu mâinile la gât, sângele țâșnindu-i printre degete.

Cracker Jack și Gator și-au ridicat armele vrând să deschidă focul, dar Stonewall le-a ordonat:

— Nu trageți!

Imediat după această comandă, Johnny Boy s-a întors în luminiș, ștergându-și lama cuțitului de mâneca soldatului. Unionistul cu gâtul tăiat a căzut în genunchi, apoi cu fața la pământ. Când Johnny Boy și-a ridicat privirea de la el, a văzut ochii camarazilor săi. Și a înghețat.

— Ce-am pierdut? Unde-i Cotton?

— Colo sus, spuse Gator. P'în copaci.

— Generale? Goose se străduia din răspuțeri să-și ascundă frica. Ce ordonați?

Singurul motiv pentru care Goose ar fi cerut noi ordine, era acela că realmente considera ultimul ordin al lui Stonewall – de a face o recunoaștere a taberei inamicului – era o nebunie.

Datorită morții neașteptate și a dispariției lui ciudate, Stonewall înclina să fie de acord cu Ames.

— Dați-i o armă, spuse arătând spre acesta.

Goose a fost uimit, dar s-a executat, înapoindu-i acestuia centura cu tocul pistolului și sabia.

— În noaptea asta lupti cu noi, spuse Stonewall, și, dacă supraviețuiești, ai cuvântul meu că te vei întoarce nevătămat la ai tăi, după bătălia din dimineața asta.

După ce Ames și-a încins centura, a acceptat carabina dând din cap.

— Lupt împreună cu voi.

— De fapt, noi suntem împreună cu tine. Arată-ne drumul.

Ames a făcut ochii mari.

— S-Spre tabăra Uniunii?

— Pentru asta ne aflăm aici, pentru asta a murit omul meu. Intenționez, cu orice preț, să văd totul cu ochii mei.

— Chiar dacă asta v-ar costa propria viață?

— Mai devreme sau mai târziu, războiul mă va ucide, dar blestemat să fiu dacă asta se va întâmpla pentru că fug de o luptă.

Odată cu aceste cuvinte, stomacul lui Stonewall s-a strâns. Nu voia să moară. Avea o soție și o fiică nou-născută pentru care să trăiască. Și le iubea mai mult decât putea să recunoască un om al războiului, fără să devină dezertor. Dar nu era un laș, iar dacă murea luptând cu inamicul, măcar soția și fiica vor fi mândre de el. Arată spre nord:

— Și-acum... după tine.

Gator a trecut în frunte, lângă Ames, ținând o torță care strălucea puternic în noapte. Dacă întunericul nu-i stânjenea pe *ceilalți* să-i atace, nu-i va face nici pe ei

să fie orbi. Goose mergea alături de Stonewall, iar Johnny Boy și Cracker Jack asigurau spatele.

Au mers doar zece minute în liniște înainte ca Gator să-l oprească pe Ames.

— Simt cevașilea.

Își ridică nasul în aer, adulmecând.

— Mortăciune.

— Aceasta este calea pe care ai venit? a întrebat Goose. Pe-aici ți-au murit oamenii?

Ames a confirmat în tăcere.

— Continuă să mergi. Încet, a ordonat Stonewall.

Gator s-a mai furișat câțiva metri, urmat de Ames la câțiva pași în spate. Apoi s-a oprit din nou.

— Morți agățați sus. Drept în față.

Cei din grup s-au apropiat unii de alții și au înaintat împreună. Detaliile era greu de văzut în lumina dănuitoare a flăcării, dar le percepeau pe măsură ce se apropiau. Două trupuri atârnavă legate de picioare de crengile de deasupra, fără haine... și fără piele. Capetele și șira spinării erau smulse. Fluidele picurau ritmic pe solul pădurii, scurgându-se din trupurile hăcuite.

— Mama mă-sii, a încremenit Cracker Jack.

— Acela e Cotton? a întrebat Johnny Boy, punând vârful țevii pe rana deschisă în pieptul cadavrului, acolo unde străpunsese *harponul*.

— Așa se pare, a confirmat Cracker Jack.

Stonewall știa ce gândesc ceilalți, pentru că și el își punea aceleași întrebări. Cum au putut fi smulse capetele și coloanele vertebrale? Cum puteau doi oameni lăsați fără haine și piele în mai puțin de zece minute și agățați chiar în calea lor?

Nu părea ceva posibil.

Nu părea ceva făcut de oameni.

Ciocănitorea s-a întors, tachinându-i de sus, din copaci. Frunze cădeau. Din altă direcție, vocea: „*Laptele mamei*”. Alte frunze scuturate. La fiecare nou sunet, grupul își rotea armele în direcția lui, căutând o țintă.

Se joacă cu noi, se gândi Stonewall. Îl privi pe Ames, în ai cărui ochi văzu clar mesajul: „*Trebuia să mă ascultați*”.

Stonewall nu l-a contrazis.

Sunetul ca de ciocănitore a fost urmat de un *whoosh* pe care Stonewall l-a auzit și l-a simțit. Ceva a trecut pe lângă el și l-a lovit pe Cracker Jack. Acesta a fost ridicat de la sol și izbit de cadavrul lui Cotton. Odată cu răcnetul lui Cracker Jack, pe chipul lui a apărut o rețea, care se strângea pe craniu, pătrunzând în el. Din răni a țâșnit sângele. Hainele au căzut de pe el, micile pătrate perfecte tăiate în

pânză dezgoleau același tip de răni încrucișate pe trup. O plasă care se strângea în presa trupul de cel al lui Cotton.

Când țipetele lui Cracker Jack au ajuns la cele mai înalte note, Stonewall și-a scos pistolul din nou și l-a împușcat în cap.

— Am obosit tot împușcându-mi oamenii, a strigat. Arată-te, ca un bărbat adevărat. Vreau să știu cine mă ucide înainte de a muri.

Stonewall nu avea intenția să moară, dar nici nu putea lupta bine cu cineva pe care nu-l vedea. Spera că trucul său va avea succes.

Nu a avut, dar Johnny Boy a șoptit:

— Îl văd. Doar ochii. Ne urmărește.

Își ridică carabina ochind, apoi s-a întors rapid spre stânga și a tras. Focul de armă a fost urmat de un urlet furios. Sunetul l-a făcut pe Stonewall să se îndoiască din nou de hotărârea sa. Urletul și performanțele fizice pe care le-a văzut în acea noapte, nu erau nici pe departe ceva omenesc.

5

— L-am lovit pe ticălos! a strigat Johnny Boy, când crengile de deasupra s-au scuturat.

Apoi a clipit, și-a șters obrazul cu mâna și și-a mirosit degetele. Erau ude cu ceva verde-luminos, de parcă strivise niște licurici pe piele.

— Ce dra...?

Nedumerirea lui Johnny Boy, și trupul, au fost tăiate – la propriu – de un disc rotitor din metal. A venit și a plecat cu un *whoosh*, lăsând omul rănit încă în picioare, nemișcat și tăcut. Apoi a căzut în genunchi, iar impactul a făcut să-i alunece capul retezat care a căzut la pământ odată cu restul trupului.

Gator, netulburat de recentul act de violență, a îngenuncheat lângă capul lui Johnny Boy care încă mai păstra pe chip o expresie confuză. Nici măcar n-a tresărit când ochii acestuia au clipit. Și-a trecut doar degetele prin substanța verde. A mirosit-o. A gustat-o.

— Aista-i sânge.

Stonewall și-a scos încet pistolul. A pierdut trei oameni în mai puțin de 20 de minute. Johnny Boy a reușit să-l rănească pe adversarul lor, dar sângele verde strălucitor confirma ceea ce crezuseră oamenii lui Ames, iar Stonewall începea să se teamă. Diavolul însuși venea după Stonewall Jackson.

— Doamne Dumnezeule, spuse, rugându-se așa cum făcea înaintea fiecărei bătălii. Călăuzește-ne în această încercare. Dă-ne tăria lui Samson și înțelepciunea

lui Solomon. Călăuzește-ne prin această pădure către siguranță și cruță-ne viețile. Facă-se...

Stonewall s-a oprit. Termina fiecare rugăciune cu aceleași cuvinte: „*Facă-se voia ta.*” Dar voia lui Dumnezeu era o chestie delicată. Putea să fie pentru binele general, mult peste înțelegerea muritorilor de rând, nu întotdeauna urmând dorințele umane, nici chiar pe cele ale bunilor creștini. Așa că a înlocuit cuvintele:

— Te rog nu-l lăsa pe Diavol să mă ucidă. Amin.

Sfârșind rugăciunea, și-a dat seama că oamenii lui se uitau fix la el, Goose șoptindu-și numele. Cel adevărat: *Thomas*. Nu mai era nimic de spus. Era timpul să plece. Lui Goose trebuia doar să i se indice direcția.

Stonewall s-a întors către Ames.

— Suntem mai aproape de liniile Uniunii?

— Cu câteva mile, a confirmat acesta.

— Am cuvântul tău că mă voi putea întoarce în siguranță în tabăra confederată, în zori.

— Jur pe viața mea.

— Condu-ne. Cât de repede poți.

Alergau prin noapte, ghidați de simțul de orientare al lui Ames și de lumina unei singure torțe. După doar zece minute, plămânii lui Stonewall cereau o pauză, dar el nu credea nici o clipă că *vânătorul* a renunțat – în nici un caz după ce a fost rănit.

Ames s-a oprit cu mâinile pe genunchi, respirând din greu. Înainte ca Stonewall să-l îmboldească să continue alergarea, s-a auzit urletul de durere al *vânătorului*. Era la fel cu al unui om căruia i se extrage un glonț rămas în trup. Nu pierdea timpul și-și îngrijea rana. Stonewall era aproape sigur că-și va relua urmărirea, dar era mulțumit că zgomotul l-a făcut pe Ames să-și reia alergarea.

După alte zece minute, viteza lor s-a încetinit considerabil, dar nu s-au oprit. Stonewall simțea o rază de speranță. Drept în fața lor, pădurea era străpunsă de o lumină slabă. Un luminiș. Forțele Uniunii nu puteau fi cu mult dincolo de acel loc.

Gator a văzut și el același lucru, pentru că a mărit pasul, zicând:

— Acușica ajungem!

În cinci pași a ajuns la viteza maximă. Apoi s-a oprit brusc, ca și cum s-ar fi lovit de un zid... care nu se afla acolo.

Mici linii frânte care arătau precum fulgerele s-au întins din locul de impact, mișcându-se în sus și-n jos, dezvăluind prezența unei forme imense, nonumane.

Gator a căzut pe spate, a făcut o tumbă și s-a ridicat în picioare cu trunchiul aplecat. Și-a ridicat privirea asupra inamicului care s-a dezvăluit:

— Ieste un om-aligator.

Își trase cuțitul lung de la șold.

— Ca mine.

Neînfricatul vânător de aligatori, s-a aruncat înainte rotind cuțitul într-un arc larg. Diavolul s-a ferit și a prins fața lui Gator în palma sa, dar omul a reușit să-și termine lovitura, trecând cu lama peste mijlocul creaturii. Lama nu a pătruns destul de adânc ca să eviscereze bestia, dar a făcut să curgă mult sânge luminos.

Stonewall nu-și putu da seama dacă creatura a simțit sau nu rana provocată. Deși mare parte din pielea sa reptiliană era expusă, purta și o armură ciudată, care includea o cască cu aspect sinistru, cel puțin Stonewall spera că este o mască. Nu mai văzuse nici când în viața sa și nici nu-și imaginase nimic atât de oribil, dar nu era cu totul lipsit de speranță. Această creatură putea fi rănită, iar asta însemna – așa spera – că putea fi ucisă.

Cu un strigăt înăbușit de mâna mare, cu gheare, a creaturii ce-i strângea capul, Gator și-a tras cuțitul înapoi, pregătindu-se să i-l înfigă în beregata. Dar n-a mai reușit. Bestia și-a răsucit brațul, rotind capul lui Gator cu 180°, și rupându-i gâtul.

La sunetul făcut de ruperea vertebrelor lui Gator, Goose a deschis focul, mai întâi cu carabina, apoi cu revolverul. Fiecare glonț tras a nimerit perfect în cap. Dacă ar fi tras într-un om, n-ar mai fi rămas mare lucru din capul acestuia. Dar această creatură nu era nici pe departe un om, și casca sa argintie a deviat barajul, rămânând doar mici semne în metal.

Goose și-a păstrat ultimul glonț:

— E ca și cum aș trage într-o placă de metal.

Creatura și-a întors ochii strălucitori către Goose, ca și cum ar fi fost nițel iritat de atacul acestuia. Sunetul de ciocănitore a făcut să i se ridice părul lui Stonewall. Era singura parte din trupul său capabilă de mișcare. Apoi chestia de pe umărul creaturii s-a activat - ca un fel de al treilea appendice, ca un braț metalic malformat – rotindu-se pe direcție. Un triunghi de raze roșii luminoase a tăiat întunericul, ieșind din laterala căștii creaturii și au marcat o zonă roșie pe pieptul lui Goose.

Goose a ochit torsul creaturii și a apăsât pe trăgaci chiar în clipa în care o izbucnire de lumină strălucitoare-albastră a explodat de pe umărul său.

Stonewall s-a ferit de globul luminos și de căldura pe care o degaja acesta. S-a uitat în spate la timp ca să-l vadă pe Goose izbit de un copac, și cu trupul ars. Creatura rămase nemișcată privind în jos la încheietura palmei, unde o rază de lumină portocalie de la torță a dezvăluit vătămarea produsă de ultimul glonte al lui Goose.

— *Sir*, a horcăit Goose, încercând să se ridice.

În partea din față, hainele îi erau arse. Avea pielea roșie, crăpată, sângerândă, iar din arsuri se ridica fum, ca de la un porc pârlit.

— Dă-mi... pistolul tău. Și pleacă.

Stonewall nu voia să-și părăsească omul. Mai bine îi pune capăt suferinței, așa cum făcuse pentru Cotton și Cracker jack. Dar Goose îi putea asigura o rezervă de timp prețioasă. Ridică privirea auzind freamătul frunzelor.

Ames se retrăgea alergând către marginea pădurii. Stonewall nu știa dacă omul era laș, sau doar istet, dar nu-i păsa. Fuga era ultima opțiune rămasă. Îi dădu pistolul lui Goose, care s-a schimonosit de durere când a strâns arma cu degetele.

— Pleacă, spuse Goose, scrâșnind din dinți. Întoarce-te... la familia ta.

Ultimele cuvinte l-au făcut pe Stonewall să o ia pe urmele lui Ames, fără să mai scoată nici o vorbă. A urmat luminița portocalie abia vizibilă a torței acestuia, sperând că omul știa încotro se îndreaptă. În față pădurea parcă era mai luminoasă.

Apoi a izbucnit o împușcătură.

Mai are două cartușe, se gândi Stonewall. Încă două cartușe.

Dar singurul sunet care a urmat a fost urletul răscolitor care, într-un fel, păru mai tare decât un foc de pistol. Stonewall s-a oprit la marginea pădurii, șovăind între dorința de a trăi și loialitatea față de omul pe care-l lăsase în urmă.

Atunci, din întunericul pădurii, Diavolul a răcnit după el, iar Stonewall a rupt-o la fugă peste câmpul care se întindea pe câțiva kilometri, unde va lupta armata sa, va ucide și va muri chiar în această dimineață. Și unde presupunea că va muri și el, poate chiar înainte de răsăritul soarelui.

6

Respirând din greu și mai temător decât ar fi vrut să recunoască, Stonewall s-a oprit în mijlocul câmpului. Era înconjurat de iarbă înaltă, galbenă, care se unduia în bătaia brizei. Deasupra străluceau stelele. Dacă ar fi fost cu Mary și Julia, gândurile sale s-ar fi îndreptat către frumusețea creației Domnului. Acum însă, nu se putea gândi decât la Diavolul care îl tortura pe el. Precum biblicul Iov, dar într-o manieră mai personală. Stătea în fața singurului semn lăsat de Ames de când fugise din pădure. Torța era înfiptă în pământ, în mijlocul câmpului, precum un jalon. Îl atrăsese pe Stonewall direct acolo, unde se aștepta să-l găsească pe Ames odihnindu-se sau așteptând ca un fel de ambuscadă. Dar nu era decât torța singură, luminând portocaliu în noapte un cerc de vrea zece metri.

Era gata să-l blesteme pe Ames, când a auzit un foșnet în spatele său. Cineva, sau *ceva*, se mișca prin iarbă. S-a întors încet, pentru că era foarte sigur cine l-a urmărit până aici.

Din întineric a apărut Diavolul, înalt și puternic. Sânge luminos se scurgea din tăietura de pe abdomen și din celelalte două răni făcute de gloanțe, una în coapsă și alta în umăr. Nici una nu părea să încetinească mișcările creaturii sau măcar să-i provoace un disconfort. Fiecare rană ar fi ucis un om pe câmpul de luptă datorită infecției. Dar nici asta nu părea să fie o problemă pentru bestie.

Stonewall și-a scos celălalt pistol.

— *Ce ești tu?*

Trei puncte roșii au apărut zumzăind pe casca creaturii. Arma de pe umărul său s-a orientat asupra generalului.

Rezultatul unui schimb de focuri cu această creatură nu putea avea decât un singur potențial sfârșit, și-a dat seama Stonewall. Goose a fost un pistolar mai bun și mai rapid decât el și tot nu a putut doborî creatura. Dacă Stonewall apăsa trăgaciul, urma să aibă soarta lui Goose.

Și-a ridicat brațul în lateral, apoi a lăsat pistolul să cadă în iarbă.

Monstrul și-a îndreptat și el într-o parte arma de pe umăr, apoi s-a relaxat. Cele trei puncte roșii s-au stins. Cu un fel de mârâit, Diavolul și-a desfăcut armura și și-a lepădat arma montată pe umăr. Apoi, cu un șuierat însoțit de un jet ca de aburi și-a scos și casca.

Stonewall s-a dat un pas înapoi când a fost îndepărtată masca.

Apoi alți patru când i-a văzut fața, oprindu-se doar când a simțit în spate arsura torței.

— Lucifer. În carne și...

Și-a tras sabia, lama lungă, lustruită strălucind în lumina flăcării. Stonewall și-a adunat întreg curajul și a strigat:

— În numele lui Isus Cristos, îți poruncesc să...

Creatura s-a aplecat spre înainte, și-a îndepărtat larg brațele musculoase și a urlat. Respirația sa fierbinte și puturoasă l-a învăluit pe Stonewall, amândouă parcă mai fierbinți și mai umede decât aerul verii timpurii.

Un *zing* metalic și două lame s-au extins de pe antebrațul drept al creaturii. Și-a dus mâna dreaptă la spate și a scos discul cu lame ascuțite, ținând degetele prin cele cinci orificii ale acestuia. Stonewall a recunoscut arma care retezase capul lui Johnny Boy. Încă mai avea pe el un strat subțire de sânge.

Monstrul a luat poziție de atac și a început să se rotească în jurul generalului. Stonewall făcu la fel, rămânând mereu cu fața spre el. Lama sabiei sale era mai lungă decât a creaturii, dar brațele sale lungi îi asigurau avantajul. Și

nu-l putea surclasa nici din punct de vedere al forței fizice. Dar, poate că putea fi mai isteț decât el? Calea pe care a văzut-o, singura sa speranță, era să-l provoace să lovească primul – el reușind să pareze – și să-l surprindă vulnerabil în poziție fandată. Era aceeași tactică care garanta victoria împotriva Uniunii în bătălia ce urma... dar va fi eficientă împotriva unui *predator* ca acesta?

După câteva clipe, creatura s-a ridicat iarăși, mandibulele sale oribile agitându-se în timp ce-l privea pe Stonewall de sus până jos.

Mă reevaluează, se gândi. Știe că încerc să-l depășesc în gândire.

Cu o mișcare din încheietura mâinii, Diavolul a trimis discul să plutească undeva, în întuneric. Singura dovadă care dovedea că n-a zburat undeva, aiurea, era vâjâitul lamelor sale prin aer. Arma se rotea în jurul lor. Când zgomotul s-a făcut brusc mai puternic, Stonewall s-a lăsat pe vine. Lamele rotitoare au trecut pe deasupra sa.

Își controlează arma, și-a dat seama Stonewall. Atât timp cât nu lupt, sunt vulnerabil. Mă forțează să atac.

Așa a făcut.

Stăpânindu-și impulsul de a scoate un strigăt de luptă, Stonewall a fandat cu sabia direct înainte, sperând să-l înjunghie pe Diavol direct în piept. Dar lovitura a fost parată de creatură cu mâinile goale.

Stonewall a repetat, adăugând furia disperării la lovitură. Sabia a scos scânteii la contactul cu pumnul armat al monstrului. A retras-o din nou, încercând o nouă împunsătură care viza artera femurală, deși habar nu avea dacă creatura avea așa ceva. Vârful sabiei s-a înfipt în mușchiul gros, făcând o tăietură de vreo 5 cm.

Încurajat de mica sa victorie, Stonewall a ridicat sabia deasupra capului și a lovit în jos, asupra umărului Diavolului. Sabia s-a oprit atât de dur încât aproape că i-a zburat din mână. Demonul o prinsese între cele două lame extinse de pe antebraț. Cu o răsucire rapidă, sabia a fost ruptă în trei bucăți și smulsă din mâna lui Stonewall.

S-a împleticit în spate, departe de *predator*. Călcâiele i-au alunecat pe ceva și a căzut pe spate. Era pistolul pe care îl abandonase. L-a înhățat și a început să se târască încet înapoi, departe de torță și de monstrul luminat de flacăra ei.

O voce a răsunat peste întinderea câmpului. Era istovită, dar o recunoscuse ca fiind a lui Ames.

— *Grapeshot!*¹

¹ Grapeshot – la acea vreme era un obuz de artilerie a cărui încărcătură era formată dintr-o multitudine de bile împachetate strâns într-o pânză de sac (semăneau cu boabele de strugure=*grapes*), separat de încărcătura de pulbere de un disc metalic de diametrul țevei tunului. Era folosit atât în luptele terestre, cât și navale. După ce erau lansate, bilele se împrăștiau de la gura țevei, având efectul devastator al unui *shotgun* gigant.

Stonewall a făcut ochii mari. Un proiectil de tip *grapeshot* conținea bile metalice de mărimea unor boabe mari de strugure. Când era tras dintr-un tun, putea devasta atacul infanteriei sau al cavaleriei. Brusc, a înțeles clar rostul torței. În întunericul nopții, era un reper-țintă, cam cu același rol ca triunghiul de puncte roșii al creaturii.

Retrăgându-se și mai mult, Stonewall a schimbat direcția, atrăgând creatura în cercul de lumină. Prins în umbra monstrului, așteptă. Creatura s-a oprit din nou, uitându-se la general, apoi la flacăra din spatele său.

Știe. Se va muta de acolo.

Și-a ridicat pistolul și a tras. Glonte a lovit creatura într-o parte, atrăgându-i din nou atenția asupra sa. A oșhit mai sus, dar a auzit vâjâitul familiar al discului picând asupra sa dinspre dreapta. S-a lăsat pe spate chiar în clipa în care discul a trecut prin spațiul unde se aflase capul său. A ridicat mâna să tragă din nou, dar *boomul* care a răsunat în noapte a fost mult mai puternic decât cel pe care-l putea face un pistol.

O explozie luminoasă verde a izbucnit, acoperindu-l pe Stonewall din cap până-n picioare.

Și-a șters ochii. Diavolul stătea deasupra sa, cu trupul distrus de *grapeshot*. Capul îi era despicat în două jumătăți. Stonewall s-a rostogolit într-o parte, evitând la mustață trupul ce se prăbușea.

Când s-a ridicat, a auzit:

— Trebuie să pleci!

Ames, călare, ducea cu el un bidon cu lichid.

Tânărul căpitan a descălecat și i-a dat frâul lui Stonewall.

— V-am promis ceva și intenționez să-mi țin cuvântul! Plecați!

— Nu putem lăsa pe nimeni să afle despre *asta*, spuse Stonewall. Nimeni nu va mai lupta dacă vor crede că Diavolul și-a făcut sălașul aici.

— Am eu grijă.

Și Ames vărsă lichidul peste cadavru.

Recunoscând mirosul de petrol și zgomotele făcute de oamenii ce se apropiau, Stonewall a încălecat.

— Dacă ne întâlnim pe câmpul de luptă, n-am să ezit.

Ames zâmbi, ridicând torța.

— Atunci voi face tot posibilul să vă evit.

Când trupul Diavolului s-a transformat într-un infern de foc, Stonewall a dat piteni calului și a galopat în noapte, direct prin pădurea unde muriseră oamenii săi. A galopat fără oprire simțind în spate ghearele Diavolului încercând să-l înșface din întuneric.

Nu a încetinit nici când a ieșit pe partea cealaltă, nici când a ajuns lângă liniile confederate, nici chiar când și-a auzit oamenii strigând la el să se oprească.

Ceea ce l-a oprit a fost un glonte tras de proprii săi oameni.

Stonewall a căzut în iarbă, cu ochii la cer, gândindu-se la soție și fiică, ascultând oamenii care strigau despre omul ce strălucea în verde... apoi a văzut un fulger de lumină ridicându-se din pădure și dispărând printre stele.

— — —

Thomas 'Stonewall' Jackson a murit la 10 Mai 1863, de o infecție provocată de un glonț tras în el de proprii săi oameni, la întoarcerea dintr-o misiune de recunoaștere.

Motivul exact pentru care a fost împușcat chiar de ai lui a rămas un mister.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER

LEE
CHILD
ORICINE VORBEȘTE

LEE CHILD

ORICINE VORBEȘTE

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Everyone Talks*, 2012
Traducerea: Ștefi Todo

Exisă reguli scrise și reguli nescrise, iar eu le-am cunoscut pe toate în prima mea zi în departament. Regula nescrisă spune că noul detectiv primește cea mai nasoală muncă. Iar în acea dimineață asta era să urmezi una din regulile scrise: spitalele din oraș trebuiau să raporteze victime ale împușcăturilor, iar departamentul trebuia să le investigheze. Muncă plictisitoare și probabil zadarnică. Dar regulile sunt reguli. Iar femeile trebuie să muncească de două ori mai mult într-o lume a bărbaților.

Așa că am plecat.

Am cea mai rea mașină, evident, fără GPS pe bord și fără hartă în bord, dar am găsit spitalul destul de ușor. Era o clădire mare bej, în sud-estul centrului. Am arătat insigna mea nouă și strălucitoare și am fost îndrumată la etajul cinci. Nu era chiar terapie intensivă, au spus ei, dar cam același lucru. O chestie destul de importantă încât a trebuit să-mi închid telefonul.

Acolo m-am întâlnit cu o asistentă și ea m-a dus la o doctoriță care avea fire argintii în păr și arăta deșteaptă și plină de bani. Mi-a spus că am venit degeaba. Victima era adormită și nici nu se va trezi prea curând pentru că a fost sedată cu un amestec personalizat de medicamente care mie-mi suna foarte bine. Dar eu eram nouă și aveam de scris un raport, așa că am cerut părerea ei.

— Rană prin împușcare, a spus ea, ca și cum eram slabă de minte. În partea stângă, sus sub braț, a rupt o coastă și a sfâșiat niște mușchi. De aici analgezicele.

— Calibrul? am întrebat eu.

— N-am idee, a spus. Nu un pistol de 4,6 mm, oricum.

Am cerut să-l văd pe tip.

— Vrei să-l vezi dormind?

— Trebuie să scriu un raport.

Era precaută din cauza infecțiilor, dar m-a lăsat să mă uit la el printr-o fereastră. L-am văzut pe tip, dormind adânc într-un pat. Un tip foarte aparte. Păr scurt în dezordine, trăsături clare. Stătea pe spate. Cearșaful era căzut

până la șolduri. Era gol de la brâu în sus. Avea un bandaj sus în partea stângă. Avea tuburi în spatele mâinii și o clemă pe deget. Puteam vedea ritmul sinusoidal pe monitor. Scotea un sunet tare și puternic. Așa cum și trebuia. Pentru că tipul era uriaș. Aproape mai mare decât patul. Cel puțin doi metri și 110 kilograme. Un gigant. Mâinile ca mănușile de baseball. Un munte de om. Plin de mușchi. Nu bătrân. Dar nici chiar tânăr. Părea uzat și afectat. Avea cicatrici ici și colo. O urmă mare veche cobora pe stomac, ca o stea de mare uriașă albă, cu cusături grosolane și primitive. O gaură veche de glonț în piept. 9 mm, aproape sigur. O viață plină de evenimente. Ce nu te omoară te face mai puternic.

Părea că doarme chiar liniștit.

— Vreo idee despre ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Probabil nu s-a împușcat singur, a spus doctorița. Doar dacă e contorsionist.

— Vreau să spun, nu ți-a spus nimic?

— A fost conștient, dar n-a spus o vorbă.

— Are acte de identitate? am întrebat.

— Lucrurile lui sunt într-o geantă, a spus doctorița. În biroul asistentelor.

Era o geantă foarte mică. Plastic transparent, cu fermoar. Ca cele pe care le vezi în aeroporturi. În partea de jos era niște mărunțiș. Câțiva dolari. O grămadă de bani îndoiți. Posibil câteva sute. Poate mai mult. Depindea de valoare. Era și un card. Și un pașaport vechi șifonat. Și în cele din urmă o periută de dinți pentru călătorie, îndoită pentru purtat în buzunar, cu perii în interiorul unui tub de plastic.

— Asta-i tot? am întrebat.

— Da ce crezi că furăm de la pacienți?

— Te superi dacă arunc o privire?

— Tu ești polițistul, a spus doctorița.

Pe card era numele *J. Reacher*. Mai era valabil un an. Pașaportul expirase cu trei ani în urmă. Pe el era numele de *Jack Reacher*. Nu John. Jack trebuie să fi fost și pe certificatul de naștere. Nu avea un alt nume, ceea ce era neobișnuit în America. Fotografia arăta o versiune aproximativă a feței de pe pernă. Era cu treisprezece ani mai tânăr și cu o expresie animată, ceva între răbdător și nerăbdător, ca și cum tipul era pregătit să-i acorde fotografului timpul de care avea nevoie, dar nicio secundă mai mult.

Niciun permis de conducere, niciun card de credit, niciun telefon mobil.

— Cu ce era îmbrăcat? am întrebat.

— Lucruri ieftine, a spus doctorița. Le-am ars.

— De ce?

— Risc biologic. Am văzut haine mai bune pe vagabonzii din parc.

— E în trecere?

— Ți-am zis, n-a spus o vorbă. Din partea mea ar putea fi și un miliardar excentric.

- Pare a fi în formă bună.
- Vrei să spui în afară de faptul că e bandajat și într-un pat de spital?
- Vreau să spun, în general.
- Sănătos ca un cal. Puternic precum un cal.
- Când se va trezi?
- În seara asta, poate. I-am dat și o doză ca pentru un cal.

*

M-am întors la sfârșitul turei mele. Neplătită, dar eram nouă și voiam să fac impresie bună. Nu mai era nimic raportat despre vreo împușcătură. Niciun zvon. Nicio altă victimă, niciun martor, niciun telefon la 911. Ceea ce am înțeles că nu era neobișnuit. Așa era orașul. Periferia avea o viață a ei. Ca Vegasul. Ce se întâmplă acolo, rămâne acolo.

Mi-am petrecut ceva timp căutând în bazele de date. Reacher nu era un nume obișnuit, și m-am gândit că Jack-nimeni-Reacher era o combinație și mai puțin obișnuită. Dar nu existau, cu adevărat, date. Sau, altfel spus, toate datele erau negative. Tipul nu avea telefon, nici mașină, nici barcă, nici rulotă, nici credite, nici casă și nici asigurare. Nimic. Erau niște înregistrări militare, de demult. Fusesse polițist în armată, cel mai mult la Divizia de Investigații Penale, ofițer, decorat de mai multe ori, ceea ce mi-a dat la început un sentiment cald de camaraderie, apoi m-a îngrijorat. Treisprezece ani de serviciu onorabil și acum e fără casă, împușcat, purtând haine atât de toxice încât spitalul a trebuit să le incinereze. Nu era ceea ce un detectiv nou voia să audă în prima zi de serviciu.

Se întunecase când m-am întors la spital, dar la etajul cinci l-am găsit pe uriaș treaz. Îi știam numele, așa că m-am prezentat ca să echilibrez lucrurile. Să fiu politicoasă. I-am spus că trebuie să scriu un raport. I-am spus că era necesar. L-am întrebat ce s-a întâmplat.

— Nu-mi amintesc, a spus.

Ceea ce era plauzibil. Trauma fizică poate duce la amnezie retrogradă. Dar eu nu credeam asta. Aveam sentimentul că-mi dădea un răspuns pregătit. Începeam să-mi dau seama de ce era dosarul lui așa de subțire. O persoană trebuie să se străduiască din greu să i se piardă urma. Ceea ce era bine pentru mine, ca să fiu sinceră. Am fost promovată pentru că sunt un bun investigator. Și îmi plac provocările. Un vechi prieten spunea că aș putea să-mi gravez pe mormânt: *Oricine vorbește*.

— Dă-mi o mână de ajutor, am spus.

S-a uitat din nou la mine cu ochii albaștri clari. Orice cocktail pentru durere îi dăduseră, nu-i afectase gândirea. Privirea lui nu era îngrijorată și era prietenoasă, dar și sumbră și periculoasă, înțeleaptă și primitivă, caldă și sălbatică. Aveam sentimentul că știa o sută de moduri de a mă ajuta și o sută de moduri de a mă ucide.

— Sunt nouă la serviciu. Azi e prima mea zi. Voi lua un șut în fund dacă nu livrez.

— Ceea ce ar fi o rușine, a spus el. Pentru că e un fund foarte drăguț.

Ceea ce l-ar fi dus la un curs de sensibilizare la serviciu, dar n-am putut să mă simt jignită. Era întins acolo rănit și neajutorat, pe jumătate dezbrăcat, radiind un farmec leneș.

— Ai fost polițist, am spus. Ți-am văzut dosarul. Ai lucrat în echipă. Ai salvat vreodată fundul cuiva?

— Din când în când, a spus.

— Atunci salvează-l și pe al meu acum.

N-a spus nimic.

— Cum a început?

— E târziu, a spus. Nu ai o casă unde să te duci?

— Dar tu?

N-a răspuns.

— Cum a început? am întrebat din nou.

A oftat și a respirat adânc și a spus că a început așa cum încep de obicei lucrurile. Adică de obicei nu încep deloc. A spus că cele mai multe locuri prin care a fost erau liniștite și tăcute. A spus că în cele mai multe locuri nu se întâmplă nimic.

L-am întrebat ce vrea să spună.

A spus că a fost cu treburi în orașe mari și în orașe mici, și nimeni n-a știut. A spus că a mâncat, a dormit, s-a spălat, s-a schimbat, și a văzut ce a văzut. Câteodată a avut noroc să aibă o conversație de o oră. Uneori a avut norocul să aibă companie noaptea. Dar de cele mai multe ori nu s-a întâmplat nimic. A spus că a avut o viață liniștită. A spus că are luni întregi pe care le-ar putea uita.

Dar dacă trebuie să se întâmple, începe cu oameni. De obicei cu oameni în bar, sau cafenele, sau restaurante. Locuri unde se consumă mâncare și băutură, unde este de așteptat să existe un anumit tip de persoane, și unde sorbitul și mestecatul îi fac pe oameni să nu fie jenați că nu vorbesc.

Pentru că nimeni nu spune nimic. În schimb, privesc. Totul era despre privire. Privirea în altă parte, pentru a fi precis. Poate fi un tip de la care oamenii întorc privirea. Poate singur într-un bar, sau singur într-un separeu din cafenea, sau la o masă din restaurant. Oamenii se feresc în general de el, dar mai ales se tem de el. Un fel de huligan. Nepopular, iar el știe asta. Știe că oamenii devin tăcuți în preajma lui, și știe că privesc în altă parte și îi place asta. Iubește puterea.

— Așa a început? am întrebat. Ieri?

Reacher a aprobat din cap. Era un tip în bar. Reacher nu cunoștea barul. Nu făcea parte din acea comunitate. Nu mai fusese în oraș înainte. Călătorise

cu *Dulăul*¹ toată ziua și coborâse în autogară la două străzi de First Street. A mers pe jos și a găsit barul. N-a fost greu. Așa de aproape de autogară era cam singurul din oraș. A intrat și s-a așezat. S-a gândit că se poate baza pe serviciul chelneriței. Nu voia să meargă la bar. Nu voia să fie față în față cu barmanul. Nu căuta discuții banale.

— Stai o clipă, am spus. Ai venit cu autobuzul *Greyhound*?

A aprobat din cap. Deja îmi spusese asta. Am văzut aceeași expresie pe fața lui, ca cea din pașaport. Răbdător până la un punct, dar voia ca lumea să țină pasul cu el.

— De unde veneai? am întrebat.

— Contează? a spus.

— De ce ai venit aici?

— Trebuia să fiu undeva. M-am gândit că acest loc e la fel de bun ca oricare altul.

— Pentru ce?

— Pentru a petrece o zi sau două. Sau o oră sau două.

— Dosarele spun că nu ai o locuință permanentă.

— Atunci dosarele sunt corecte. Ceea ce e liniștitor, presupun. Din punctul tău de vedere.

— Ce s-a întâmplat în bar?

A oftat din nou și a respirat adânc și a continuat povestea, destul de sincer. Vraja interogatoriului meu funcționa. Sau poate cocteilul pentru durere acționa ca un ser al adevărului. A spus că locul era aglomerat, dar a găsit un loc cu spatele la perete, ca să poată vedea încăperea și ambele ieșiri, toate odată. Un vechi obicei. Polițiștii militari își fac de multe ori munca în baruri. Chelnerița s-a dus și i-a luat comanda. A cerut cafea și o bere. Rolling Rock, la sticlă. Nu era un cunoscător. Era bucuros să ia orice aveau locurile de oferit.

Apoi l-a privit pe tipul de la bar. Era un tip cu membre lungi, înalt, cu trăsături întunecate și vii, stând acolo poruncitor și mulțumit de el. Toată lumea își ferea privirea de la el. Reacher și-a luat poziția instinctivă, care era să spere la ce-i mai bine, dar să se pregătească pentru ce-i mai rău. Și cel mai rău cu un tip ca ăsta nu putea fi prea rău. Ar coborî de pe scaun într-un mare spațiu liber. Ar face o grămadă pe grozavul și ar face scandal. Huliganii ăștia sunt cunoscuți doar după reputație, și cu cât reputația este mai rea, cu atât au mai puțină practică în a face cu adevărat ceva. Pentru că ceilalți oameni se dau în general înapoi. De aceea abilitățile huliganilor erau ruginite și erodate. O simplă schemă cu o țigară oferită când cu mâna cealaltă-i tragi una ar rezolva problema. Din vremea de demult când toată lumea fuma. Gura unui tip s-ar deschide, gata să pună următoarea țigară între buze, o mică pauză insolentă și calculată, poate o jumătate de zâmbet și un upercut vicios

¹ Big Dog, in original (n.r.).

sub barbă, exact la momentul potrivit, i-ar închide gura din nou, clănțănindu-i dinții, poate făcându-l să-și muște limba. L-ai terminat, chiar acolo, și dacă nu, atunci un pumn de jos exact în marginea gâtului ar termina afacerea, ca și cum ai împinge trenul cu un deget. Nicio problemă majoră. Cu excepția faptului că nimeni nu mai fuma, cel puțin nu înăuntru, așa că trebuia s-o faci în timp ce vorbeau, ceea ce era bine, pentru că toată lumea vorbea. Huliganii cel mai mult. Ei vorbesc o grămadă. Tot felul de amenințări și batjocuri și *La ce te uiți?*

Dar spera la ce-i mai bine.

Reacher a sorbit spuma apoasă din sticla lui cu gâtul lung și a așteptat. Chelnerița avea o pauză și s-a dus la el să-l întrebe dacă mai dorește ceva, ceea ce era o scuză pentru a discuta un moment. Lui Reacher îi plăcea cum arată. Poate că și ei îi plăcea de el. Era o profesionistă. Probabil avea patruzeci de ani. Nu era un copil de la colegiu, nu era o persoană tânără care plănuia să plece curând spre ceva mai bun. Și ea își ferea privirea de la tip. El dorea să se întâlnească cu barmanul, iar ea era foarte bucuroasă pentru asta. Era mai mult decât evident.

— Cine e? a întrebat Reacher.

— Doar un client, a spus.

— Are un nume?

— Nu știu. Vreau să spun, sunt sigură că are un nume, dar nu știu eu care e.

Ceea ce Reacher nu credea. Un tip ca ăsta, toată lumea-i știe numele. Pentru că un tip ca ăsta se asigură de asta.

— Vine des aici? a întrebat Reacher.

— O dată pe săptămână, în fiecare săptămână.

Ceea ce era un orar ciudat de precis. Ceea ce trebuia să însemne ceva. Dar femeia nu voia să vorbească despre asta. Era clar. În schimb, a început să pună întrebările obișnuite. Nou în oraș? De unde? Făcând ce? Și astea erau întrebări la care lui Reacher îi era greu să răspundă. Întotdeauna era nou în oraș, nu era de nicăieri în mod special și nu făcea nimic. Fusesse în armată toată viața lui, mai întâi ca fiu al unui ofițer, apoi el însuși ofițer, crescut la baze militare din toată lumea, servind la baze militare din toată lumea, apoi aterizând în viața civilă și neputându-se cu adevărat adapta la existența pe care păreau să o aibă oamenii în mod normal. Așa că umbla prin lume, văzând lucruri pe care nu avusese timp să le vadă, mergând aici, mergând acolo, stând o noapte sau două și apoi plecând mai departe. Fără bagaje, fără program, fără planuri. Călătorind ușor, călătorind departe. La început s-a așteptat să lucreze în afara sistemului, dar a abandonat de mult această ambiție.

— În orice caz, cum merg afacerile pe-aici? a spus el.

Chelnerița a ridicat din umeri și a făcut un semn din gură și a spus că afacerile merg bine, dar nu părea convinsă. Și chelnerițele știu. Aveau o

perspectivă apropiată. Mai bună decât contabilii sau auditorii sau analiștii. Ele vedeau expresia de pe fața patronului, exact o dată pe săptămână, în ziua de plată.

Ceea ce, de asemenea, trebuia să însemne ceva. Singurul bar de lângă autogară ar fi trebuit să fie o afacere înfloritoare. Locația era totul. Și locul era aglomerat. Toate mesele erau ocupate și oamenii stăteau umăr lângă umăr la bar, cu excepția spațiului de carantină din jurul tipului de pe scaun. Sticlele și paharele mergeau înainte și înapoi cu regularitate, iar bancnotele de cinci și zece și douăzeci ajungeau în casa de marcat ca un râu involburat.

Așa că Reacher a privit puțin mai mult, peste prima bere, într-o secundă, luând-o încet și a văzut un alt tip intrând și a simțit cum atmosfera se schimbă. Ca și cum ar fi sosit momentul adevărului. Ca și cum întregul scop al serii ar fi apărut în vedere. Noul tip era îmbrăcat ceva mai bine decât oricine altcineva și a intrat pe ușă cu un aer de proprietar. Locul lui. Proprietarul. A salutat oamenii în timp ce trecea, puțin vag, puțin preocupat, apoi s-a dus în spatele barului și a intrat pe o ușă mică din spate. Biroul, era de presupus. Domeniul lui.

A ieșit din nou, două minute mai târziu, cărând ceva în mână. A rămas în spatele barului, l-a înghesuit pe barman și a mers spre locul în care tipul mare stătea pe scaunul lui. S-au privit unul pe altul, cu nimic altceva decât placa de mahon între ei. Toată lumea privea în altă parte.

Cu excepția lui Reacher. L-a văzut pe proprietar dându-i lucrul pe care-l căra. A făcut-o repede și discret, ca pe un truc magic. Tipul de pe scaun l-a luat și l-a băgat în buzunar. Era acolo și apoi a dispărut.

Dar Reacher a văzut ce era.

Era un plic alb, plin cu bani.

Banii de protecție, probabil.

Tipul de pe scaun a rămas unde era și și-a terminat băutura, încet în mod ostentativ, amestecând în ea. El avea puterea. El era bărbatul. Cu excepția faptului că nu era. Era un subaltern. Reprezenta mușchii. Asta era tot. Reacher știa cum funcționează lucrurile astea. A mai văzut și înainte. Știa că plicul va ajunge direct la o figură din umbră de la vârful lanțului, iar tipul de pe scaun va primi o firimitură, ca un salariu.

Chelnerița a venit înapoi și l-a întrebat pe Reacher dacă vrea un al treilea rând de Rolling Rock. Reacher a spus că nu și a întrebat:

— Ce se întâmplă acum?

— Ce vrei să spui?

— Știi bine ce vreau să spun.

Femeia a ridicat din umeri ca și cum ar fi fost descoperit un secret rușinos și a spus:

— Suntem în afaceri încă o săptămână. Nu suntem sfârâmați sau arși.

— De când durează asta?

— Un an.

— Și a făcut cineva ceva în legătură cu asta?

— Eu nu. Îmi place fața mea așa cum este.

— Și mie, a spus Reacher.

Ea i-a zâmbit.

— Proprietarul ar putea să facă ceva, a spus Reacher. Există legi.

— Nu dacă nu se întâmplă nimic. Polițiștii spun că trebuie să fie cineva bătut. Sau mai rău. Sau locul în flăcări.

— Care-i numele tipului?

— Contează?

— Pentru cine lucrează?

Și-a apropiat degetul mare și arătătorul și a pretins că-și trage fermoarul la gură.

— Îmi place fața mea așa cum este, a spus ea din nou. Și am copii.

A luat sticla goală și s-a îndreptat spre locul ei. Tipul mare de pe scaun și-a terminat băutura și a pus paharul pe bar. Nu a plătit și barmanul nu i-a cerut s-o facă. S-a ridicat și a pornit pe ușă printr-un culoar făcut dintr-odată de oameni.

Reacher s-a ridicat de pe scaun și l-a urmat. First Street era întunecată, cu excepția unei lumini galbene pe un stâlp la o stradă mai încolo. Tipul de pe scaun era la cinci metri în față. În picioare și în mișcare părea să fie de 1,9 metri și 100 de kilograme. Nu era mic, dar mai mic decât Reacher. Mai tânăr, dar aproape sigur mai prost. Și mai puțin priceput, și mai puțin experimentat și mai inhibat. Reacher era sigur de asta. Mai avea de așteptat până să întâlnească omul care să-l depășească la categoriile astea.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul de pe scaun s-a opri și s-a întors surprins.

Reacher s-a apropiat de el și a spus:

— Cred că ai ceva care nu-ți aparține. Sunt sigur că e doar o greșeală. Așa că îți dau șansa s-o îndrepti.

— Dispari, a spus tipul, dar a spus-o fără a fi în totalitate convins. Nu era regele junglei. Nu exact atunci și acolo.

— Câte solicitări mai ai de făcut în seara asta? a întrebat Reacher.

— Mișcă-ți fundul, frate. Asta nu-i treaba ta.

— Și a cui treabă e?

— Dispari, a spus tipul din nou.

— E vorba de liberul arbitru, a spus Reacher. E vorba despre a face alegerile. Vrei să știi care sunt ale tale?

— Ce?

— Poți să-mi spui numele lui acum sau poți să mi-l spui după ce-ți rup picioarele.

— Al cui nume?

— Tipul pentru care strângi banii.

Reacher l-a privit în ochi. A așteptat decizia. Erau trei posibilități. Tipul va fugi, se va bate sau va vorbi. Spera că tipul nu va fugi pentru că atunci va trebui să alerge după el și el ura să alerge. Nu se aștepta ca tipul să vorbească, din cauza orgoliului și a imaginii proprii. Așa că tipul se va bate. Sau va încerca.

Și Reacher a avut dreptate. Tipul s-a bătut, sau a încercat. S-a aplecat în față și și-a aruncat pumnul stâng în jos, ca o lovitură, de parcă ar fi avut un cuțit în el. O încercare de distragere a atenției, nimic mai mult. Urma o lovitură cu dreapta, poate puțin mai puternică. Dar Reacher nu avea de gând să aștepte. Învățase să se bată cu mult timp în urmă, la posturile prăfuite din Pacific, pe aleile umede din Europa, în orașele întortocheate din sud, împotriva tinerilor revoltați și a copiilor de militari, apoi tehnicile sale au fost sfărâmate și construite la loc de armată și el a învățat regula de aur: *Ia-ți revanșa în avans.*

A pășit mai aproape, aplecându-se în față și a tras un cot greu în fața tipului. De obicei era mai bine să țintești gâtul, dar Reacher voia ca tipul să vorbească după aceea, nu să se sufoce până la moarte cu laringele distrus, așa că a țintit buza superioară, chiar sub nas, accelerând cu forță, ca să spargă dinții și nasul, ceea ce va face conversația ulterioară puțin ciudată, dar cel puțin tipul nu va fi mut. Lovitura l-a atins și capul tipului s-a smucit în spate, genunchii au slăbit și s-a așezat în fund, chiar acolo pe trotuar, cu ochii învârtindu-se, cu sânge peste tot din nas și din gură.

Reacher era un bătauș de la natură, iar visul unui bătauș era să-l aibă pe adversar pe jos, gata pentru lovitura câștigătoare în cap, dar s-a abținut, pentru că voia un nume.

— Ultima șansă, prietene, a spus.

— Kubota, a spus tipul de pe scaun.

Mormăit. Dinții lipsă și sângele și umflăturile.

— Spune-l pe litere, a spus Reacher.

Ceea ce tipul a făcut, repede și supus. Nu mai era deloc regele junglei. Și Reacher era bucuros pentru asta. Pentru că picioarele umane erau greu de rupt. Era necesar un efort fizic mare.

— Unde-l găesc pe domnul Kubota? a întrebat el.

Și tipul i-a spus.

*

În acel moment Reacher s-a oprit din vorbit și a respirat adânc, apoi și-a pus capul înapoi pe perna de spital.

— Și apoi? am întrebat.

— Destul pentru seara asta, a spus. Sunt obosit.

— Trebuie să știi.

— Întoarce-te mâine.

— L-ai găsit pe Kubota?

Niciun răspuns.

— V-ați confruntat? am spus.

Niciun răspuns.

— Kubota te-a împușcat.

Reacher n-a spus nimic. Apoi a intrat doctorița. Aceași femeie, cu fire argintii în păr. Mi-a spus să termin interogarea imediat, din motive medicale. Ceea ce era frustrant, dar nu fatal. Aveam o mulțime de informații valoroase. Am părăsit clădirea cu viziunea unei victorii majore în cap. O afacere de protecție descoperită, în prima mea zi în departament. De neprețuit. Femeile trebuiau să muncească de două ori mai mult ca să fie pe jumătate apreciate.

M-am întors direct la clădirea postului de poliție. Fără plată, dar le-aș plăti eu. Am găsit un dosar gros despre Kubota. O mulțime de instrucțiuni, o mulțime de ore, dar n-am reușit niciodată să obținem mandat. Acum am făcut-o, în stil mare. Avem arma crimei. Avem victima, chiar acolo în spital. Mărturiile martorilor. Și posibil chiar glonțul, undeva într-un vas de oțel inoxidabil.

Aur curat.

Judecătorul de noapte a fost de acord cu mine. A semnat un mandat pentru o grămadă de infracțiuni și eu am format echipa. O mulțime de uniforme, mașini, arme grele, încă trei detectivi, toți mai mari în grad, dar eu îi conduceam. Cazul meu. O regulă nescrisă.

Am executat mandatul la miezul nopții, atunci când a fost posibil legal să dărâmam ușa lui Kubota, să-l punem la pământ și să-l dăm cu capul de perete de câteva ori. L-am găsit pe tipul de la bar într-o cameră din spate, într-o stare proastă. De parcă fusese lovit de un camion. L-am trimis la un alt spital, sub pază.

Apoi cei în uniformă l-au dus pe Kubota într-o celulă, iar eu și cei trei parteneri detectivi am petrecut cea mai mare parte din restul nopții prin casa lui de parcă am fi căutat un fulg de crom din cel mai mic ac din lume în cea mai mare căpiță de fân din lume.

Casa lui era precum un cufăr cu comori.

Am găsit pungi de cumpărături pline de bani și treizeci de extrase de la conturi diferite la bancă și agende și registre și jurnale și hărți. Ne-a fost clar de la prima privire că tipul făcea bani serioși de la o sută de stabilimente diferite. Conform însemnărilor sale, în ultimele șase luni trei locuri au încercat să reziste, iar noi am găsit datele și le-am potrivit cu trei incendieri inexplicabile. Am găsit întreruperi temporare în două plăți, iar când am verificat datele cu cele de la spital, am descoperit un picior rupt și o față ciopârțită. Aveam totul.

Cu excepția armei.

Dar asta avea sens, într-un fel. A folosit-o și s-a descotorosit de ea. Practica standard. Ar putea fi în râu, aruncată de pe un pod. Ca și vechile telefoane

mobile, probabil. Telefoane de unică folosință. S-a descotorosit de ambalaj și de documente, dar pentru vreun motiv tâmpit, nu și de încărcătoare. Am găsit vreo cincizeci într-un sertar.

În zorii zilei eram față în față cu el într-o cameră de interogatoriu. Avea un avocat cu el, un tip șmecher în costum, dar am putut să văd pe fața tipului că știa că orice apărare era fără speranță. De partea noastră eram doar eu, singură, dar ghiceam că era un grup în spatele geamului cu o singură parte, ca s-o vadă pe vrăjitoare la lucru. Și a mers foarte bine la început. Îmi place să-l fac pe suspect să se obișnuiască să spună da, o mărturisire după alta, așa că am început cu lucrurile ușoare. Am discutat despre un bar după altul, toate restaurantele și cafenelele și i-am spus că avem agende și registre și jurnalele, și banii și extrasele de la bancă, iar el le-a admis pe toate. Zece minute după ce am început aveam destul pe bandă ca să-l băgăm la închisoare pentru un timp lung, lung. Dar am continuat, nu pentru că aveam nevoie cu adevărat, ci pentru că voiam să-l încălzesc pentru marele moment.

Care nu s-a întâmplat.

A negat împușcătura. A negat că l-a întâlnit pe Reacher în noaptea dinainte. A negat că avea o armă. A spus că nu a folosit niciodată una. Am continuat în timp ce acele ceasornicului se învârtteau și a doua mea zi la departament a început oficial. Apoi a intrat locotenentul meu, proaspăt după o noapte de somn și un duș și mi-a spus să renunț.

— Nimeni n-a pățit nimic, a spus. Te-ai descurcat de minune. Avem destul. Va sta la închisoare mult timp. Scopul a fost atins.

Asta era părerea generală în departament. Nu se simțea niciun eșec. Din contră. Fata cea nouă a descoperit o afacere de protecție, în prima ei zi de lucru. Un punct important.

Dar pe mine mă frământa. Nu am făcut treaba care se presupunea că trebuia să o fac și am săpat mai adânc. Știam că voi găsi ceva și am găsit. Dar nu la ce mă așteptam.

Proprietarul barului pe care îl văzuse Reacher era cumnatul doctoriței. Femeia cu fire argintii în păr. Erau o familie.

Eram amețită de oboseală, ceea ce m-a ajutat într-un fel. Am făcut conexiuni fulger pe care o minte rațională ar fi putut să le respingă. Dosarul gros al lui Kubota, plin de încercări eșuate de a obține un mandat. Căutarea nesfârșită de mai mult. Nevoia de a vedea pe cineva bătut sau mai rău. Bipul neobosit al monitorului de la patul lui Reacher, prea puternic pentru un bolnav. Ochii săi clari și mintea lucidă, după medicamente destul de puternice ca să dea gata un cal.

Am făcut al treilea drum la spital. Camera lui Reacher era goală. Nu erau semne de folosire recentă. Femeia cu fire argintii în păr a jurat că nu a tratat nicio victimă a unei împușcături în noaptea aceea. M-a invitat să-i verific dosarele. Dosarele erau goale. Am stat cu asistentele, cu fiecare în parte. Niciuna n-a vorbit.

Apoi mi l-am imaginat pe Reacher în acea noapte, incapabil să-l găsească pe Kubota pentru că acesta nu era în oraș. Mi l-am imaginat întorcându-se la bar, înapoind banii, căutând o soluție pe termen lung cu proprietarul. Mi l-am imaginat pe proprietar sunând-o pe cumnată.

Mi-am imaginat autogara Greyhound la miezul nopții. O persoană înaltă urcând într-un autobuz. Autobuzul plecând. Fără bagaje, fără program, fără plan.

M-am întors la clădirea postului de poliție. Am intrat, iar ei mi-au oferit o rundă de aplauze.

SFÂRȘIT

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

W. H. B. 1918

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

versiunea în limba română

UNCRIS

Motto:

Per ardua ad astra

EPISODUL 2

CAPITOLUL 3

Schimb de mesaje

În perioada când Biggles abia devenea cunoscut altor escadrile în Franța ca un formidabil pilot de vânătoare, era auzit adesea spunând că scăparea sa în ultima clipă de a fi *prăjit* (*roast beer*) – după o expresie macabră dar pitorească, pe atunci în mare vogă – nu s-a întâmplat în timpul aventurii sale în balonul german cu care a survolat liniile inamice, nici altă dată când s-a aflat în aer – așa cum ar fi fost de presupus – ci pe pământ.

În afară de aspectul periculos al problemei, punea și o pată în dosarul său de altfel impecabil și a durat ceva timp ca să fie ștearsă, pentru că autoritățile nu priveau cu bunăvoință pe cei ce distrugau o proprietate guvernamentală, sau, în cazul lui Biggles,

persoanei prin intermediul căreia s-a produs distrugerea. Cu toate acestea, în cercul său de intimi, întâmplarea nu a fost lipsită de umor.

Adevărat, asemenea episoade au avut loc și în alte *squadron*, fiind provocate fie de niște entuziaști foarte *euforici*, fie de iresponsabilitatea consecutivă tensiunii nervoase. Nici una dintre aceste motive nu l-au ajutat pe Biggles, pentru că nici nu se aplicau în cazul lui.

Din păcate, autoritățile tocmai hotărâseră că acest gen de *glumițe* trebuie să înceteze, iar Biggles, a cărei faptă venise imediat după această decizie, a fost luat în colimator ca o victimă bună pentru a fi dată ca exemplu.

În ciuda protestelor sale că întreaga poveste a fost un accident pe care el nu l-a putut controla, a fost adus în fața unei comisii militare formate din ofițeri superiori – și i s-a frecat zdravăn ridichea, după cum se spunea pe atunci. În limbaj militar, a fost muștrat.

Pe chestia aceasta, în *squadron*, a fost o mare indignare. Dar, odată trecută, întâmplarea nu a mai fost amintită niciodată în prezența lui Biggles, ceea ce dovedea cât de puțin se cunoștea despre ea.

Pentru a-i înțelege detaliile, trebuie început cu... începutul.

Într-o zi de pe la mijlocul lui iunie, în timpul unei misiuni de atac la sol cu mitralierele asupra tranșeelelor, Biggles a descoperit un avion biloc *boche* care se îndrepta spre casă. Evident, fusese deasupra liniilor britanice, și se afla cu mult mai sus decât el, dar mai erau și destui nori, așa că a considerat că are destule șanse să-l ajungă din urmă înainte ca inamicul să ajungă la aerodromul său.

A început imediat urmărirea, dar, spre dezamăgirea sa, *boche*-ul – care s-a dovedit a fi un avion biloc de tip *Roland* – deși nu și-a văzut urmăritorul, a intrat în picaj și a aterizat pe un aerodrom aflat mult în spatele liniilor frontului, chiar când Biggles a ajuns și el.

Dezamăgit, s-a gândit cum ar putea să-și manifeste nemulțumirea, și, amintindu-și că mai are o bombă de 10 kg în suportul de sub aripă, a intrat în picaj și a lansat-o asupra cauzei inconștiente a mâniei sale. A văzut imediat că bomba își va rata ținta, ceea ce l-a îmbufnat și mai mult, dar, știind prea bine că atacul său solitar va stârni cu siguranță un cuib de viespi, a virat și a accelerat către casă.

A ajuns la Maranique după mai mult de o oră, când un *boche* cu avionul vopsit în verde-închis, care evident, picase de la mare înălțime cu motorul *tăiat*, a năvălit din nori asupra aerodromului. Toți au fugit să se pună la adăpost, dar atacul anticipat nu s-a materializat. În schimb, *boche*-ul, pe care acum Biggles l-a recunoscut ca fiind același *Roland* biloc pe care-l urmărise recent, a aruncat un mic pachet de care era atașată o panglică lungă.

După ce a fost recuperat, s-a găsit în el o scrisoare, în care li se aducea la cunoștință că bomba lui Biggles a lovit depozitul particular de vinuri, bine construit, al unui anume *Lieutenant Von Balchow*, cu efecte dezastruoase asupra conținutului său extrem de prețios. Aceasta era o faptă neonorabilă, și ofițerul responsabil pentru lansarea bombei era invitat să plătească vinul sau să se înfrunte cu proprietarul, în combat unu la unu la o anumită dată și într-un loc stabilit. Evident, Von Balchow era vlăstarul unei vechi familii care credea în duel ca fiind o înaltă manieră de a rezolva disputele personale!

Biggles nu avea intenția să plătească vinul – n-ar fi putut să o facă nici chiar dacă și-ar fi dorit.

Dar nu avea nici o problemă în a se confrunta cu nobilul Von Blachow într-un duel ca-n vremile trecute, oricând și oriunde ar fi dorit acesta.

Dar, unii veterani precum Mahoney și Maclaren, l-au temperat în admirabilul său proiect, pentru că vedeau în misiva atent redactată un complot sinistru care invita un tânăr pilot britanic să vină și să fie ucis.

— S-au întâmplat și mai înainte asemenea lucruri, i-a spus Mahoney vehement. Dar flăcăii care s-a dus la întâlnire cu ceilalți, arareori s-au mai întors. Dacă vrei să afli motivul, am să ți-l spun. Toată treaba este o simplă capcană, și mă îndoiesc foarte mult că tu chiar ai lovit depozitul de vin.

— Chiar și în cazul că te întâlnești cu celălalt – ceea ce este îndoielnic – restul găștii te va aștepta la mare înălțime ca să te facă strecurătoare dacă se-ntâmplă să-l dobori pe Von Balchow.

— Tipii știu cum să formuleze o scrisoare încât să stimuleze instinctul sportiv al fraierilor ca tine!

Biggles s-a lăsat greu convins, dar până la urmă și-a schimbat gândul. În dimineața următoare și-a executat patrularea obișnuită, care s-a desfășurat fără nici un incident, apoi s-a întors, plictisit și în toane rele, la hangare, unde s-a așezat pe un butoi de ulei gol și a meditat la chestiunea din ziua anterioară.

— Ce încearcă să facă mormolocii aceștia? l-a întrebat pe Mahoney, care se așezase și el pe o cală din apropiere, în timp ce un grup mare de muncitori orientali abia veniți s-au apucat să descarce și să împrăștie ceva ce păreau a fi resturi de cărămizi provenite de la o casă ce se aflase în calea unui obuz de calibru mare.

— Repară drumul, i-a răspuns Mahoney.

— Și, de fapt, cine sunt ei?

— Chinezi... cred că din Indo-China franceză. Franțujii folosesc o grămadă de soldați din colonii, dar cei mai mulți doar pentru munca grea – la drumuri și altele asemenea – în spatele liniilor.

— Și asta este ideea lor despre cum se face un drum? a continuat Biggles, în timp ce chinezii, după ce au răspândit cărămizile sparte, s-au urcat din nou în camion și au

plecat.

— Așa se pare.

— N-ar fi rău de loc ca un tăvălug greu să fie trecut peste el. Va trebui să ne *cățărăm* peste cărămizile astea ori de câte ori vom merge de la hangare la popotă și înapoi.

— E doar un fel de peticeală, a bombănit Mahoney.

— Peticeală, pe dracu! Trecem noi peste ele, doar că vom avea nevoie de corzi și alpenstockuri... Atenție!

S-a aruncat la pământ, la fel ca Mahoney și mecanicii, perfect conștienți de pericolul care năvălea dinspre nori într-un vuiet tunător. Era avionul verde, bilocul *boche*. La foarte joasă înălțime, pilotul a redresat într-un cabraj abrupt, după care a virat către linia frontului. Un obiect mic, de care era atașată o panglică lungă, a căzut pe pământ țopăind voios pe câmpul aerodromului.

— Este Von Balchow! a strigat Biggles. Unde-i afurisitul meu de *Camel*? Nu e niciodată gata când vreau eu! Foarte bine, *flight-sergeant*, nu-l mai porni, nu merită; acum e la jumătatea drumului spre linia frontului. Pariez că e un alt mesaj de la micul Jimmy. Ce spune?

Mahoney a luat mesajul adus de un mecanic care-l recuperase, a deschis plicul, i-a citit conținutul, după care a izbucnit într-un hohot de râs.

— Citește-l singur!

Biggles a citit mesajul, care era redactat în engleza, iar chipul i-a devenit roșu.

— Mâncător de cârnați, bavarez cu cap pătrat, negustor de măruntaie! a scrâșnit. Spune că-i pare rău că nu am venit la confruntare, dar nici nu se așteptase să o fac cu adevărat; mă întreabă dacă poate să-mi trimită un pachet cu muștar ca să-mi încălzesc picioarele¹. Să-mi încălzesc picioarele, da? Am să-i încălzesc eu șoriciul cu mitralierele mele. Scoate-mi zmeul afară, *flight-sergeant*!

— Nu fi fraier, Biggles! a strigat Mahoney cu seriozitate. Nu te lăsa atras către o sinucidere!

— Ciocu' mic! i-a replicat Biggles cu răceală. Acesta e showul meu! Am să-l dobor pe negustorul acesta de pește înainte de sfârșitul zilei. Lasă-l să-și aducă amicii dacă așa vrea – cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Muștar, eh?

Mahoney a ridicat din umeri.

— Mă duc să-ți împachetez lucrurile, a bombănit, în timp ce Biggles se urca în cockpit.

— Poți împacheta ce vrea mușchiu' tău, dar lucrurile mele să le lași în pace, i-a răspuns furios și a decolat.

¹ Aluzie la expresia *cold feet* (picioare reci) – care înseamnă : lipsă de curaj / frică.

Nu a văzut *Rolandul* în aer, dar nici nu se prea așteptase, așa că a zburat drept către aerodromul său, care știa unde este pentru că-l urmărise pe hun în ziua anterioară. Evident, nu era așteptat, pentru că atunci când a ajuns, aerodromul era pustiu, dar un șir lung de avioane *Roland* parcate pe tarmac, sugerau că ofițerii din *staffel* erau acasă, așa că și-a anunțat prezența trecând la joasă înălțime peste popotă, trăgând cu mitralierele, dar disprețuind țintele oferite de clădiri și avioane.

Instantaneu, scena a devenit activă ca un stup. Tarmacul s-a umplut de siluete ce alergau, unele aruncându-se în cockpiturile avioanelor, în timp ce altele roteau elicele. A reperat avionul verde când a picat din nou asupra șirului și de la 600 m l-a urmărit rulând, gata să decoleze.

Știa că cea mai bună șansă a lui era în momentul când avionul rula pe câmp, dar a refuzat să facă orice manevră care le-ar fi permis camarazilor lui Von Balchow să afirme că s-a folosit de un avantaj necinstit.

Așa că s-a rotit în așteptare, până ce avionul s-a ridicat în aer până la altitudinea sa, înainte de a se lansa în primul atac, deși era perfect conștient că alte avioane urcau rapid ca să ajungă deasupra sa.

Roland, cu puternicul său motor Mercedes, era un avion de luptă cu oarece faimă, un biloc comparabil cu britanicul *Bristol*². Biggles îi cunoștea calitățile, pentru că a cunoaște performanța adversarului era prima regulă în lupta aeriană, așa că era prevenit că adversarul său nu era deloc o pradă ușoară. Și totuși, era curios de încrezător în deznodământul confruntării.

Orice s-ar putea întâmpla, el îl va doborî pe Von Balchow, omul care a îndrăznit să spună că el este un fricos! După aceea îi va înfrunța și pe ceilalți, când va fi nevoie.

L-a văzut pe mitraliorul lui Von Balchow punând un tambur cu muniție în mitraliera sa mobilă *Parabellum*, iar pilotul virează ca să-i deschidă lui unghi de tragere, în loc să-și folosească propria mitralieră fixă *Spandau*; dar el nu s-a lăsat prins.

Păstrând elicea rotitoare a avionului verde între el și *Parabellumul* mortal, a coborât într-un picaj sălbatic pe sub botul avionului inamic, apoi a cabrat în spatele și deasupra lui, și înainte ca mitraliorul să aibă timp să-și rotească mitraliera în direcția sa, a tras o rafală scurtă.

Apoi, când mitraliorul bascula arma în sus, a pus *Camelul* în picaj, după care a cabrat către eleroanele celuilalt. S-a abținut să tragă până ce coliziunea a părut a fi inevitabilă și atunci a acționat maneta mitralierei. A fost doar o rafală scurtă, dar trasă de la o distanță mortală.

Au zburat bucăți din fuselajul verde care s-a răsucit pe jumătate, iar Biggles a băgat de seamă că mitraliorul inamic nu mai stătea în picioare.

² Bristol – avion biloc cu o remarcabilă manevrabilitate, armat cu o mitralieră fixă Vickers acționată de pilot, și una / două mobile Lewis pentru observatorul/mitralior.

Pe unul l-am terminat! se gândi cu răceală. Le-am „citat” chiar din manualul lor.

Richthofen³ – asul piloților de vânătoare germani și marele maestru al atacului fusese cel ce formulase faimoasa maximă „când ataci un avion biloc, ucide-l mai întâi pe mitralior”.

Von Balchow, având mitraliera din spate scoasă din acțiune, era acum lipsit de avantaj, și a arătat că e oarecum neliniștit să mai continue lupta. Într-adevăr, se părea că și-a pierdut sângele rece și a comis gestul necugetat de a intra în picaj către aerodromul său.

Într-o clipită, Biggles s-a strecurat în spatele său, trăgând în aripi și hobane de la o distanță care se micșora tot mai mult, și atunci a împins spre înainte manșa. A putut auzi gloanțele care-i perforau propriul avion... trase de *Rolandurile* care se aflau deasupra sa, dar le-a ignorat; ideea de a distruge complet avionul verde îi copleșea mintea în întregime.

Nu a știut dacă a ucis pilotul sau nu, nici nu a putut să afle, dar chiar dacă încă mai trăia, Von Balchow urma să moară sau să fie grav rănit în urma prăbușirii.

Lovit sau nu, germanul a mai avut suficientă forță ca să încerce redresarea la orizontală în vederea aterizării; dar, ori a apreciat greșit distanța, ori a avut o paralizie mentală datorită șuvoiului de plumb care a trecut prin avion, pentru că roțile au atins solul când încă mai avea o viteză apreciabilă, motorul fiind *în plin*.

Roland a sărit mult în sus, a capotat, apoi s-a îngropat în pământ în cea mai îngrozitoare prăbușire văzută vreodată de Biggles. Victoria nu putea fi mai completă, pentru că și-a doborât adversarul pe propriul lui aerodrom!

Când a virat, i-a văzut pe mecanicii germani alergând către epavă; apoi s-a uitat în sus. Era pregătit să vadă ceva rău, dar exultarea sa scuzabilă a primit un șoc dur când a văzut că cerul era plin de avioane cu cruce neagră, ai căror mitraliori își așteptau momentul optim de acțiune. Să rămână și să lupte cu toți... nici nu putea fi vorba.

Obținuse ceea ce și-a dorit, și era mai mult decât satisfăcut; tot ce-i mai rămânea de făcut era să se întoarcă acasă în siguranță. Așa că a picat până aproape de sol, și a accelerat în direcția liniei frontului zburând la foarte joasă înălțime, cu roțile aproape atingând pământul.

Piloții celorlalte avioane au fost instantaneu în coada sa, dar mitraliorii lor, fiind incapabili să tragă spre înainte, nu puteau face nimic. Oricum, piloții trebuiau să acționeze cu multă grijă pentru că pentru a le crea câmp de tragere și lor, mai întâi trebuiau să intre în picaj către sol, ca să ajungă mai jos de Biggles. Dar nici el nu zbura în linie dreaptă mai mult de câteva secunde, ci zigzaga stânga-dreapta, sărind peste tot ce-i apărea în cale precum un cal într-o cursă cu obstacole.

³ Manfred Von Richthofen – *Baronul Roșu* (datorită culorii avionului său) – as german care a doborât 80 de avioane aliate. A fost ucis în aprilie 1918.

În timpul Marelui Război, mulți ofițeri au revenit la aerodromul lor în acest mod; de fapt, era o procedură recunoscută oficial pentru circumstanțele disperate, deși constituia un dezavantaj pentru un avion monoloc – pilotul trebuia să suporte focul inamic, fără a putea riposta.

Dar, deși zbura la firul ierbii, a rămâne și a lupta în asemenea condiții lipsite de șanse, însemna să aibă un singur sfârșit. Biggles o știa, și, alungând tentația de a vira spre înapoi, și-a păstrat direcția, aruncându-se când în dreapta, când în stânga, precum zborul unei rândunici. Mai multe gloanțe i-au lovit avionul, dar nu i-au provocat nici o avarie serioasă.

A survolat zona din spatele tranșeelor inamice, fiind țintă pentru sute de carabine, dar executase prea multe misiuni de atac la sol asupra acestora, pentru a mai fi cu adevărat îngrijorat. Totuși, a oftat ușurat când a traversat liniile britanice și s-a aflat în siguranță.

Atunci, când s-a lăsat pe spate, fără nici o reacție, satisfăcut că nu mai are de ce să se teamă, un obuz tras de un tun de câmp, a explodat cu o detunătură care aproape că i-a spart timpanele, mai să-i dea peste cap *Camelul*. Motorul a continuat să funcționeze, dar un nor de fum negru și ulei fierbinte s-a răspândit peste parbriz. A știut că motorul este totuși lovit.

Tahometrul a început să scadă și, deși avea aerodromul la vedere, a fost forțat să aterizeze pe un câmp potrivit aflat la aproape un kilometru depărtare.

Camelul și-a terminat rulajul pe sol cam la 20 m de marginea tarlalei. Câțiva Tommie lucrau la un obiect care s-a dovedit a fi un tanc german capturat sau abandonat în timpul recentei retrageri.

A coborât din avion și i-a privit câteva momente, în timp ce-și scotea ochelarii de protecție și haina de zbor, pentru că era o zi toridă.

— Hei, băieți, aveți careva un bidon cu apă? Sunt complet uscat!

— Da, *sir*! Poftim! au strigat câțiva îndatoritori.

A acceptat primul bidon ce i s-a întins, și a plescăit satisfăcut din buze după ce a sorbit îndelung.

— Acum e mai bune!

Pentru că nu se grăbea să se întoarcă la aerodrom, i-a privit câteva minute pe mecanici. După recenta întâmplare *înviorătoare* din aer, găsea că e deosebit de plăcut să stai singur pe marginea unui drum de țară. S-a hotărât să roage primul trecător să anunțe la aerodrom locul unde se afla și care este situația lui; mecanicii de acolo vor putea să transporte avionul.

— Ce faceți aici? l-a întrebat pe caporalul care părea a fi la comanda grupei formate din *Royal Engineers*.

— În timpul retragerii de săptămâna trecută, hunii l-au abandonat, a explicat

caporalul. Am fost trimiși să-l ducem la atelier pentru a fi examinat, dar este defect, așa că încercăm să-l punem în funcțiune.

Biggles se uită curios la vehiculul de oțel, cu șenilele sale impresionante.

— Doamne, nu mi-ar place să mor în așa ceva!, a bombănit.

— Eh, nu e chiar atât de rău, *sir*. Veniți, să vedeți! râse caporalul. Pute nițel a ulei, dar nu mult!

Biggles s-a strecurat prin trapa mică din oțel care se deschidea în partea din spate a tancului.

— Ai dreptate, chiar că pute! Și e cald al dracului!

— Vă veți obișnui repede! râse caporalul.

— Presupun că acestea sunt comenzile unde stă *șoferul*! a continuat Biggles, strecurându-se neîndemânatic într-un mic scaun din spatele volanului. Apoi se uită prin fanta care permitea o vedere limitată, spre înainte.

— Așa este, *sir*, a confirmat caporalul. Scuzați-mă un minut – și a ieșit din tanc, chemat de unul dintre oamenii săi de afară.

Biggles a dat din cap și a pipăit ușor comenzile.

— Eh, curând am să fiu în cockpitul meu! a mormăit meditativ și, cu mintea aiurea, a apăsător piciorul pedala din podea.

A urmat instantaneu o explozie puternică, și tancul a zvâcnit cu un salt înainte care l-a făcut să se lovească violent cu capul de un obiect din fier din spatele său. În aceeași clipă trapa s-a izbit, închizându-se cu un *clang* metalic.

CAPITOLUL 4

"Păzea că vin eu!"

Doar instinctul pur l-a făcut să se agațe de volan și să vireze chir în momentul când în fața vehiculului a apărut un copac, dar a reușit să-l evite și să revină pe drum, unde și-a continuat cursa cu o viteză pe care ar fi crezut-o imposibilă pentru o asemenea greutate.

— Hei, caporale, a strigat, vino și oprește afurisenia asta! Eu nu pot!

Nu s-a auzit nici un răspuns, și, aruncând o privire scurtă în spate, a văzut, spre groaza sa, că tancul este gol.

— Doamne Sfinte! Sunt terminat! a icnit, alb la față.

Din fericire, drumul era drept. Dar chiar și așa, doar cu greu reușea să țină tancul pe el, pentru că volanul vibra oribil, iar sistemul de direcție părea să facă chestii stranii după cum voia mușchiu' lui. Prin fanta de la nivelul ochilor, a văzut că departe în față, drumul

făcea o cotitură.

„Acolo îl fac praf! Nu voi putea nicicând să-l virez. Ce prost am fost că m-am urcat în panarama asta!”

În aceeași clipă i-au căzut ochii pe o manetă din stânga sa, și, uitând că aproape toate comenzile germane acționau în direcție contrară ca ale britanicilor, a tras-o spre înapoi.

Tancul s-a smucit imediat înainte cu putere înnoită, iar zgomotul, care fusese și mai înainte teribil, a devenit aproape insuportabil.

Cotul drumului se apropia vertiginos, și, așa cum anticipase, l-a ratat. Tancul a lovit cu laterala taluzul și s-a îngropat în gardul viu ce-l mărginea. Dar Biggles uitase proprietățile deosebite ale acestui tip de vehicul special. Considerate ca obstacole, taluzul, șanțul și gardul viu erau atât de banale încât se părea că tancul nici nu le băga în seamă. A fost un zăngănit țipător, o alunecare, când șenilele s-au înțepenit în taluz, apoi o ambardee ca de corabie ce se scufundă... și s-a terminat. Înclinarea l-a smuls din scaun, dar a revenit imediat, înfricoșat, căutând să vadă ce se afla înaintea sa. A scăpat un geamăt disperat, când a văzut că se află pe propriul aerodrom, îndreptându-se direct către hangare. A smucit din nou maneta, dar nu a reușit să o miște datorită clichetului care o bloca în poziție – măsură preventivă pentru a nu se mișca aiurea din cauza vibrațiilor. Evident, el habar nu avea de acest dispozitiv.

Uite cum se întoarce acasă un pilot! a mormăit deznădăjduit, pe când încerca să vireze ca să evite hangarele. *Atenție! Dați-vă la o parte! VIN!* a strigat, dar vocea i-a fost acoperită de zgomot.

Însă mecanicii de la avioane care se aflau la datorie nu aveau nevoie de nici un avertisment. Au ieșit în fugă din hangare și s-au răspândit în toate direcțiile, după ce au zărit terifianta apariție ce năvălea spre ei.

Biggles a văzut un *Camel* – al lui Mahoney – care se afla drept în calea sa. A tras tare de volan, dar degeaba. Tancul, care păruse destul de supus să vireze când s-a aflat pe drum, acum refuza să răspundă cât de cât la comenzi. Tancul a încălecat nenorocosul *Camel*, care a dispărut într-un nor de resturi zburătoare din lemn și pânză. De cealaltă parte se ivea intrarea în hangar. Mahoney, care tocmai sprinta afară din el, a aruncat o privire la rămășițele avionului său... și păru să-și piardă mințile.

Ferește, prostule, nu-l pot opri! a răcnit Biggles prin fanta-vizor.

Fie că Mahoney l-a auzit, fie că nu, Biggles nu știa; dar *flight-commanderul* s-a ferit în ultima clipă, chiar când tancul a vuit pe lângă el și a intrat în hangar. Iar dacă un taluz și un gard viu n-au reușit să-l oprească, nu era de așteptat să o facă un simplu hangar din pânză, deci Biggles a ieșit pe partea cealaltă ca un tren expres din tunel, lăsând în urmă o trenă de distrugerii. Hangarul atâta de parcă fusese lovit de o tornadă.

Un mecanic de avion, care trăgea un pui de somn în spate, a scăpat la un fir de păr.

S-a trezit brusc, întrebându-se ce-i cu zgomotul acela, apoi a sărit ca broasca la vederea morții ce apărea prin structura din spatele său.

Șenilele tancului l-au ratat la mustață, iar mai târziu, Biggles i-a spus că probabil a stabilit un record mondial la saltul de pe loc.

Câțiva oameni se aflau la instrucție într-un cuib-mitralieră betonat aflat ceva mai încolo. Au auzit zgomotul, dar, confundându-l cu cel făcut de o formație de avioane zburând la joasă înălțime, nu s-au uitat în jur imediat. Au făcut-o abia când monstrul de oțel a intrat în ei, dar cum de au reușit să scape fără să fie striviți... a rămas un mister total pentru Biggles. Cuibul din beton a fost cel mai dur obstacol întâlnit de tanc până atunci, așa că a dat tot ce putea. Un nor gros de fum a ieșit din eșapament când a dat asaltul final, apoi s-a așternut liniștea.

Biggles și-a luat mâinile de pe comenzi și s-a pipăit singur ca să vadă dacă are vreun os rupt. De afară se auzeau strigăte, așa că s-a strecurat către trapă și a încercat să o deblocheze, dar nu s-a clintit.

Înăuntru s-a răspândit un miros puternic de petrol și, cuprins de o stare foarte aproape de panică s-a repezit cu tot trupul în trapă, chiar în clipa când era deschisă din exterior. Clipind ca o bufniță, cu dăre de transpirație și petrol pe chip, s-a ridicat și a rămas ca prostul.

În fața sa se afla CO. Lângă el era Mahoney, și, puțin mai în spate, mai toți ofițerii *squadronului*, care ieșiseră în fugă din popotă când s-a dezlănțuit iadul. După aceea Biggles jura că expresia de pe chipurile lor a fost motivul pentru care a scăpat frânele. A pretins că nimeni nu ar fi putut păstra seriozitatea dacă vedea asemenea uimire comică.

Mai ales chipul lui Mahoney părea să fie împietrit într-o stare de incredulitate năucitoare. Sau poate că era doar simpla reacție nervoasă provocată de șoc, Biggles habar nu avea, dar rămânea faptul că a izbucnit în râs. Sprijinit de șenila de oțel a tancului a râs până ce hohotele s-au transformat în suspine slabe.

— Zmeul acesta are manșa cam dură! a bâiguit.

— Ți se pare ceva distractiv? s-a făcut auzită o voce.

Era atât de înghețată încât râsul lui Biggles s-a curmat brusc. Ridicându-și privirea, s-a trezit în fața unui ofițer superior, ale cărui însemne roșii de pe uniformă dovedeau că era de la Cartierul General. În spatele său era un *brigade-major* (general de brigadă) și doi aghiotanți cu o impresionantă panoplie de roșu și auriu pe uniforme. În apropiere staționa o mașină de Stat Major, cu un mic Union Jack fixat pe capacul radiatorului.

Veselia lui Biggles a dispărut la fel de repede pe cât apăruse și a luat poziție de drepti, pentru că expresia de pe chipul generalului însemna „necazuri”.

Generalul și-a pus monoclul la ochi și l-a privit ca pe un *nimic*, după cum a povestit Biggles mai târziu.

— Care-i numele acestui... ăăă... ofițer? l-a întrebat pe maiorul Mullen, rostind

apăsât cuvântul *ofițer*, ceea ce l-a făcut pe Biggles să roșească.

— Bigglesworth, *sir*.

— Eu..., începu Biggles, dar generalul l-a întrerupt.

— Liniște! a șuierat cu o voce despre care știa că-i face pe ofițeri să tremure. Vei da explicații în fața Curții Marțiale. Ești arestat!

— Vino, te rog, cu mine, maior Mullen, a continuat, întorcându-se către CO. Vreau să-ți spun ceva.

CO s-a uitat la vinovat cu niște ochi în care se amestecau reproșul și mila, și l-a urmat pe general către biroul *squadronului*.

Camarazii ofițeri ai lui Biggles l-au înconjurat comentând agitați. Unii considerau întâmplarea ca fiind o glumă bună și-l felicitau. Alții, care vedeau numai necazuri în perspectivă pentru Biggles, îi spuneau ce gagiu mișto era el și voiau să afle cum i-a venit ideea să o facă. Doar unul era cu adevărat furios. Mahoney, al cărui avion fusese zdrobit sub tanc.

Vorbeau toți deodată, iar Biggles, acum îngrijorat de-adevăratele de acest episod, și-a acoperit urechile cu palmele și s-a străduit să-și croiască drum prin grămadă.

— Nu, n-ai să pleci! a mârâit Mahoney, trăgându-l înapoi. Ți-ai făcut glumița, dar acum vrem o explicație.

— Glumă? s-a bâlbâit Biggles. Așa o numești tu?

— Păi, ce altceva a fost? a ripostat Mahoney. Ori ai glumit, ori ai înnebunit. Doar un nebun sau un idiot s-ar plimba cu un tanc distrugând lucruri și punând vieți în primejdie. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde l-ai luat?

— Nu l-am luat eu pe el, m-a luat el pe mine! Crezi că am vrut eu blestemăția asta? a strigat Biggles exasperat.

S-a smuls din mâna lui Mahoney și, croindu-și drum prin ceata de oameni, a ieșit în întâmpinarea unui grup de mecanici.

— Hei, caporal! Ce ți-a venit să pleci și să mă lași singur în afurisenia aia?

— N-a fost vina mea, *sir*. Am fost chemat afară din tanc și imediat ce am ieșit, dvs l-ați pornit. Iar trapa s-a închis singură, *sir*.

— Bine, acum o să plătim al dracului! Fierătania a pornit cu mine, dar direcția s-a blocat. M-am izbit de taluz și gardul viu de la marginea aerodromului, și colac peste pupăză, am aterizat drept în fața unui mahăr de la Cartierul General. Noi doi vom avea de dat o grămadă de explicații, caporale, dar am să fac tot ce pot să te scot din budă. La urma urmei, a fost greșeala mea. N-ar fi trebuit să dau dovadă de o curiozitate prostească și să mă joc cu comenzile.

— Acum, a adăugat, pentru numele lui Dumnezeu, urcă-te și du de-aici tinicheaua asta ucigașă! Mă face să mă cutremur numai când mă uit la ea.

— Ai să te cutremuri și mai tare când mahării te vor trimite în fața Curții Marțiale,

flăcăule, spuse Mahoney care a ascultat conversația. Ascultă sfatul meu: data viitoare când vrei să mai faci o escapadă... fă-o în ceva mai puțin periculos!

— *Escapadă!* a exclamat Biggles. Un coșmar blestemat, vrei să spui! Oricum, a adăugat sec, arătând cu degetul, măcar ți-am nivelat drumul!

Grămezile de moloz erau acum o pistă largă, plată, ca un drum, bine făcut. Un compresor cu aburi n-ar fi reușit să preseze atât de bine cărămizile în gazonul moale, cum a făcut-o un tanc german scăpat de sub control!

Va urma...

LEE CHILD

ZECE KILOGRAME

LEE CHILD

ZECE KILOGRAME

Titlul original: *Ten Keys*, 2005

Traducerea: Ștefi Todo

De multe ori se întâmplă rahaturi, dar uneori lucrurile îți pică în poală, nu des, dar de destule ori încât să nu-ți pierzi speranța. Dar nu poți să te gândești că asta îți e salvarea. Ar fi inadecvat. Evenimentele acestea nu sunt despre tine. Lucrurile îți pică în poală nu pentru că ești tu bun, ci pentru că alți oameni sunt răi. Și proști.

Tipul ăsta a intrat într-un bar – ceea ce sună ca începutul unei glume, ceea ce și era, într-adevăr. Barul nu avea niciun nume și niciun semn afară. Ca atare, era familiar pentru mine și pentru tip și pentru oameni ca noi. Eu eram deja înăuntru, la o masă pe care o mai folosisem. L-am văzut pe tip intrând. Îl știam în sensul în care îl văzusem pe-acolo de câteva ori și prin urmare și el mă știa, pentru că din moment ce presupunem că există o cantitate clară de reciprocitate în univers, el mă văzuse pe-acolo exact de tot atâtea ori. Eu l-am văzut, el m-a văzut. Nu eram prieteni. Nu-i știam numele. Și nici nu mă așteptam la asta. Un tip ca ăsta, orice nume ți-ar spune, e sigur o porcărie. Așa că ce eram unul pentru altul? Cunoștințe vagi, cred. Atât destul de apropiați cât și destul de distanțați încât, având în vedere problemele pe care le avea, eu eram genul de tip cu care era gata să vorbească. Ca doi americani blocați într-un aeroport străin. Îți asumi o intimitate care nu e cu adevărat acolo și asta te face să-ți fie mai ușor să-ți verși amarul. Spui lucruri pe care nu le-ai spune în circumstanțe normale. Tipul ăsta sigur a făcut-o. S-a așezat la masa mea și a început o poveste lungă. Nu imediat, bineînțeles. A trebuit să-l împing de la spate.

— Ești bine? am întrebat.

Nu a răspuns. Nu l-am presat. Era ca și cum ai porni o mașină care a stat parcată o lună. Nu e destul să învârți cheia. Îi dai timp să se stabilizeze, ca să nu inunzi carburatorul sau ce mai au mașinile acum. Ești răbdător. La serviciul meu, răbdarea e o mare virtute.

— Vrei ceva de băut? am întrebat.

— Heineken, a spus tipul.

Imediat am știut că era distras. Un tip ca ăsta, când îi oferi o băutură, ar trebui să ceară ceva scump și chihlimburi într-un pahar mare. Nu o bere. Nu gândea. Nu calcula. Dar eu da.

O fată bătrână cu fustă scurtă ne-a adus două sticle de bere, una pentru el și una pentru mine. A ridicat-o pe a lui, a luat o înghițitură lungă, a pus-o la loc, și l-am văzut cum simțea prima schimbare dramatică a noilor noastre relații sociale. Eu i-am cumpărat o bere, așa că el îmi datora o conversație. L-am văzut repetându-și declarația de deschidere, care era să-mi spună cât de al naibii de mare jucător fusese.

— Niciodată nu devine mai ușor, a spus el.

Era un tip alb, subțire, cam de treizeci și cinci de ani, uitându-se puțin cruciș, produsul cosangvinizării mai multor generații de oameni muncitori care au trăit pe dealuri, ADN-ul său nepurtând nimic mai mult decât elementele esențiale, brațe, picioare, ochi, gură. Era un atom, adecvat, dar complet interschimbabil cu alți zece mii exact ca el.

— Povestește-mi, am spus, cu tristețe, ca și cum înțelegeam lupta lui.

— Un om are o șansă, a spus. Încearcă să meargă înainte. Câteodată funcționează, câteodată nu.

N-am spus nimic.

— Am început să fac trafic, a spus. Mai de mult. Știi asta?

Am aprobat din cap. Nicio surpriză. Eram la șapte kilometri de I-95 și toată lumea făcea trafic, transportând kilograme de cocaină de la Miami și Jax, tot drumul spre nord la New York și Boston. Oricine cu o față obișnuită și un automobil discret a făcut trafic, un singur kilogram în camion prima dată, apoi două, apoi cinci, apoi zece. Încrederea era câștigată și succesul era recompensat, în special dacă puteai să ajungi la New Jersey Turnpike în siguranță. Polițiștii călare din Jersey erau cel mai mare obstacol atunci.

— Curat și clar de fiecare dată, a spus tipul. Nicio problemă, niciodată.

— Așa că ai mers mai departe, am spus.

— Vânzare, a spus el.

Am aprobat iar din cap. Era următorul pas logic. Trebuie să i se fi spus să-și ia fața obișnuită și automobilul discret și să meargă mai adânc într-un anumit cartier și să se întâlnească direct cu un anumit distribuitor local. Lanțul va deveni cu o verigă mai scurt. Mai puține mâini pe marfă, mai puține mâini pe bani, un ritm mai rapid, viteză mai mare, o direcție mai bună, mai puțină incertitudine.

— Pentru cine? l-am întrebat.

— Frații Martinez.

— Sunt impresionat, am spus și el s-a înseninat puțin.

— Am ajuns să am de-a face cu zece kilograme pure o dată, a spus.

Berea mea se încălzise, dar am băut puțin oricum. Știam ce urmează.

— Transportam coca în nord și banii în sud, a spus el.

N-am spus nimic.

— Ai văzut vreodată atâția bani? a întrebat el. Vreau să spun, să-i *vezi* cu adevărat?

— Nu, am spus.

— Cu greu poți să-i ridici. Ai putea face hernie cu o cutie ca aia.

N-am spus nimic.

— Făceam două drumuri pe săptămână, a spus el. Nu am ieșit niciodată de pe drum. Am făcut șanțuri în asfalt. Și eram zeci.

— Împreună o mulțime de bani, am spus, pentru că avea nevoie să deschid ușa spre următoarea revelație. Avea nevoie ca eu să înțeleg. Avea nevoie de permisiunea mea ca să continue.

— Ca un râu, a spus el.

N-am spus nimic.

— Bine, la naiba, a spus. Erau atât de mulți că nu mai însemnau nimic pentru ei. Cum ar fi putut? Înotau în ei.

— Un om are o șansă, am spus.

Tipul n-a răspuns. Nu la început. Am ridicat două degete către fata bătrână cu fustă scurtă și am văzut-o punând două noi sticle de Heineken pe o tavă.

— Am luat o parte din ei, a spus tipul.

Fata bătrână ne-a adus noile sticle și le-a luat pe cele vechi. Am spus *patru bucăți* pentru mine, ca să pot verifica nota la sfârșitul serii. Toată lumea vrea să te jupoaie acum.

— Cât ai luat din ei? l-am întrebat pe tip.

— Ei bine, pe toți. Tot ce primeau pentru zece kilograme.

— Și cât e asta?

— Un milion de dolari. Numerar.

— Bine, am spus eu, entuziast, cu respect, ca *Uau, ești tare*.

— Și am păstrat și marfa, a spus el.

Doar m-am uitat la el.

— Din Boston, a spus. Băieții de-acolo sunt paranoici. Păstrează banii și coca în locuri separate. Și orașul e verificat tot. La felul în care sunt dispuse străzile acum e mai ușor să fii întâi plătit și să livrezi marfa după aceea. După un timp, au avut încredere în mine să fac asta.

— Dar de data asta ai luat banii și ai dispărut înainte să livrezi marfa.

A aprobat din cap.

— Drăguț, am spus eu.

— Le-am spus băieților Martinez că am fost jefuit.

— Te-au crezut?

— Probabil că nu, a spus.

— Probleme, am spus.

— Dar nu înțeleg de ce, a spus. Nu chiar. De exemplu, câți bani numerar ai în buzunar în momentul ăsta?

— Două sute și ceva mărunț, am spus. Tocmai am fost la bancomat.

— Deci cum te-ai simți dacă ai scăpa un bănuț și s-ar rostogoli în canalizare? Un singur cent?

— N-aș da cu adevărat nicio importanță, am spus.

— Exact. E ca un tip cu două sute în buzunar care pierde un bănuț sub perna canapelei. Cât de furios poate să fie cineva?

— Cu tipii ăștia nu e vorba despre bani, am spus.

— Știu, a spus el.

Am tăcut și ne-am băut berile. La a mea îi simțeam bulele pe dinți. Nu știu cum o simțea el pe a lui. Probabil nu simțea niciun gust.

— Îl au pe celălalt tip, a spus el. Snobul pe care-l cheamă Octavian. E anchetatorul lor. Și gorila lor. Va veni să mă caute.

— Oamenii sunt jefuiți, am spus. Se întâmplă și rahaturi.

— Se presupune că Octavian e cu adevărat periculos. Am auzit lucruri rele.

— Ai fost jefuit. Ce poate să facă?

— Poate să se asigure că spun adevărul, asta poate să facă. Am auzit că are un mod de a pune întrebările că te face să vrei să răspunzi.

— Fii neclintit, nu poate scoate nimic din piatră seacă.

— Mi-au arătat un tip în scaun cu rotile. Povestea spune că Octavian l-a făcut să umble în genunchi pe o potecă de pietriș timp de o săptămână. A numit-o plimbarea pe plajă. Se presupune că durerea e teribilă. Și după aceea tipul a făcut cangrenă și și-a pierdut picioarele.

— Cine e acest Octavian?

— Nu l-am văzut niciodată.

— E un alt columbian?

— Nu știu.

— Tipul din căruciorul cu rotile nu a spus?

— Nu are limbă. Povestea spune că Octavian i-a tăiat-o.

— Ai nevoie de un plan, am spus.

— Ar putea intra chiar acum aici. Și eu n-aș ști.

— Deci ai nevoie repede de un plan.

— Aș putea merge în L.A.

— Ai putea?

— Nu chiar, a spus tipul. Octavian m-ar găsi. Nu vreau să mă uit peste umăr tot restul vieții mele.

Am făcut o pauză. Pentru o respirație.

— Oamenii sunt jefuiți, nu?

— Se întâmplă, a spus el. Nu e ceva nemaiauzit.

— Deci ai putea să te îndrepti spre oamenii din Boston. Începe un război acolo. Ia problema în mâinile tale. Ai putea ieși din asta ca o victimă nevinovată. Prima victimă. Aproape un erou.

— Dacă îl pot convinge pe tipul ăsta, Octavian.

— Sunt modalități.

— Ca de exemplu?

— Convinge-te pe tine prima dată. Tu ești victima aici. Dacă o să crezi asta cu adevărat, în mintea ta, și tipul ăsta, Octavian, o va crede. Ca și cum ai juca o piesă.

— Nu va merge așa ușor.

— Un milion de dolari merită osteneala. Două milioane, presupunând că vei vinde și cele zece kilograme.

— Nu știu.

— Doar urmează un scenariu. Nu știi nimic. Au fost băieții din Boston. Oricine ar fi, treaba lui Octavian e să obțină rezultate, nu să-și piardă timpul pe căi fără ieșire. Fii neclintit, și le va spune băieților Martinez că ești curat, iar ei vor merge mai departe.

— Poate.

— Doar învață povestea și ține-te de ea. *Fii povestea*. Identifică-te cu ea, ca actorul gras care a murit.

— Marlon Brando?

— Ăla e. Fă ca el. Vei fi bine.

— Poate.

— Dar Octavian îți va verifica locuința.

— Asta-i a naibii de sigur, a spus tipul. O va întoarce pe dos.

— Așa că marfa nu poate fi acolo.

— *Nu e* acolo.

— Asta-i bine, am spus eu, apoi m-am cufundat în tăcere.

— Ce-i? m-a întrebat el.

— Unde e? am întrebat.

— Nu am de gând să îți spun, a spus el.

— Asta-i bine, am spus. Nu vreau să știu. De ce naiba aș ști? Dar treaba e că nici tu nu-ți permiți să știi.

— Cum aș putea să nu știu?

— Exact asta-i problema, am spus. Tipul ăsta, Octavian, va vedea asta în ochii tăi. Va vedea că *știi*. Te va bate sau ce-ți va face și trebuie să vadă un gol în ochii tăi. Ca și cum n-ai habar. Asta trebuie să vadă. Dar nu asta va vedea.

— Și ce va vedea?

— Te va vedea rezistând și gândindu-te *Hei, mâine asta se va sfârși, iar eu mă voi întoarce la căsuța mea sau la depozitul meu și apoi totul va fi bine*. Va ști.

— Deci ce ar trebui să fac?

Mi-am terminat restul de bere. Caldă și fără acid. M-am gândit să mai comand două dar n-am făcut-o. Mi-am imaginat că de apropiem de final. Mi-am imaginat că nu e nevoie să mai măresc investiția.

— Poate că ar trebui să te duci în L.A., am spus.

— Nu, a spus el.

— Atunci ar trebui să mă lași pe mine să țin marfa pentru tine. Atunci cu adevărat nu vei ști unde este. Vei avea nevoie de avantajul ăsta.

— Aș fi nebun. De ce aș avea încredere în tine?

— Nu ar trebui. Nu trebuie.

— Ai putea să dispari cu cele două milioane ale mele.

— Aș putea, dar n-aș face-o. Pentru că dacă aș face așa, tu l-ai suna pe Octavian și i-ai spune că tocmai ți-ai amintit o față. M-ai descrie pe mine și

atunci problema ta ar deveni problema mea. Și dacă Octavian e atât de rău precum spui, asta-i o problemă pe care nu mi-o doresc.

— Mai bine ai crede.

— Cred.

— Unde te voi găsi după aia?

— Chiar aici, am spus. Știi că vin pe-aici. Mă vei găsi aici după aia.

— Identificarea cu povestea, a spus.

— Nu poți trăda ceea ce nu știi, am spus.

A rămas tăcut mult timp. Am stat liniștit și m-am gândit cum voi duce un milion de dolari și zece kilograme de cocaină pură în portbagajul mașinii mele.

— Bine, a spus.

— O să fie o taxă, am spus, ca să fie plauzibil.

— Cât? a întrebat.

— Cincizeci de mii, am spus.

A zâmbit.

— Bine, a spus din nou.

— Ca un bănuț sub perna canapelei, am spus.

— Ai dreptate.

— Toți avem de câștigat.

Ușa de la bar s-a deschis și a intrat un tip împreună cu o pală de aer cald. Hispanic, mic și îndesat, cu mâinile mari și o cicatrice urâtă pe obraz.

— Îl cunoști? a întrebat noul meu cel mai bun prieten.

— Nu l-am văzut niciodată, am spus.

Tipul nou a mers la bar și s-a așezat pe un scaun.

— Ar trebui să facem asta chiar acum, a spus noul meu cel mai bun prieten.

Câteodată, lucrurile îți pică în poală.

— Unde-i marfa? am întrebat.

— Într-o rulotă veche în pădure, a spus el.

— E mare? am întrebat. Nu mă pricep la asta.

— Zece kilograme sunt douăzeci și două de livre, a spus tipul. Cam tot atât și banii. Două genți, asta-i tot.

— Atunci să mergem, am spus.

L-am dus cu mașina spre vest, apoi spre sud și el m-a dirijat pe un drum prin pădure, plin de noroi, care ducea la un luminiș. Am ghicit că odată fusese îngrijită, dar acum era înțesată cu tot felul de lucruri și duhnea a urină de animale, rulota degenerând dintr-o casă drăguță de vacanță într-o grămadă de putreziciuni. Toată era acoperită cu mușchi și mucegai și ferestrele erau întunecate de depuneri organice. S-a luptat cu ușa și a intrat. Am deschis portbagajul și am așteptat. A ieșit cu câte o geantă în fiecare mână. Aducându-le către mine.

— Ce-i în fiecare? am întrebat.

S-a ghemuit jos și le-a deschis. Una avea cărămizi de bani uzați, cealaltă cărămizi de pudră densă albă împachetată strâns și neted în plastic transparent.

— Bine, am spus.

S-a ridicat în picioare din nou și a băgat gențile în portbagaj, iar eu m-am dat într-o parte și l-am împușcat de două ori în cap. De peste tot s-au ridicat păsări, au croncănit, au cârâit și s-au așezat înapoi pe ramuri. Am pus pistolul înapoi în buzunar și am scos telefonul. Am format un număr.

— Da? au răspuns frații Martinez împreună.

Întotdeauna foloseau difuzorul. Îi era fiecăruia prea frică de trădarea celuiilalt ca să-și permită convorbiri private.

— Sunt Octavian, am spus. Sunt aici. Am luat banii înapoi și am avut grijă de tip.

— Deja?

— Am fost norocos, am spus. Mi-a căzut în poală.

— Și cele zece kilograme?

— În vânt, am spus. Dispărute de mult.

SFÂRȘIT

Matt HILTON

DUPĂ PLOAIA ROȘIE

Matt HILTON

DUPĂ PLOAIA ROȘIE

versiunea în limba română

UNCRIS

Cu câteva minute în urmă...

Inițial mă aflam în frunte, dar am cedat sarcina de a sparge încuietorile ușilor, așa că „Duke” Dickinson a trecut în fața mea... și a murit în locul meu. Aș fi un mincinos dacă aș spune că o mică parte din mine nu era recunoscătoare. Duke nu a fost un nepriceput, ci un soldat experimentat înarmat cu o M4 care putea face șvaițer o întreagă încăpere plină cu inamici, dar amărâtul nu a reușit să tragă nici măcar un foc.

Echipa noastră de șase era adunată, gata pentru o pătrundere dinamică. Eu eram *buldozerul* desemnat, înarmat cu o *Remington 870* cu pat ca de pistol și țeavă de 12,5 inch, și protejat de resturile zburătoare de o cască, ochelari balistici *Oakley-M* și mănuși tactice, precum și vestă anti-balistică peste uniforma de luptă. Am ațintit *shotgunul* în jos, asupra încuietorii, stând la o distanță relativ sigură. Respiram lent și constant, așteptând comanda de începere a atacului. Camerele montate pe căști transmiteau *în direct* către centrul operațional aflat într-un vehicul, unde ofițerii noștri făceau numărătorea inversă. Probabil că arătam *cool* și cu sânge rece, dar îmi venea să mă cac pe mine gândindu-mă la ce urmează.

Verde!

Am apăsat pe trăgaci.

Unda de șoc a proiectilului Hatton a pulverizat mecanismul încuietorii și zăvorul. M-am dat deoparte și m-am proptit în canat, astfel încât *shotgunul* s-a răsucit în legătura sa de pe ham, aducând în față propria mea M4. Cu o izbitură, sergentul „Hooky” Johnson a deschis ușa larg, iar Duke s-a năpustit înăuntru. Și totul s-a sfârșit pentru el. Detunătura *shotgunului* încă mai reverbera prin depozit, apoi bucăți aburinde din el au stropit pragul. Hooky, care a fost doar la o clipită în spatele său, a alunecat pe o bucată tubulară, caldă, din intestinul lui Duke. A căzut în lateral, s-a proptit de canat, apoi și-a redobândit echilibrul și a pătruns înăuntru. Ghetetele

plescăiau peste mațele însângerate răspândite pe podeaua din beton și a blestemat zgomotos... apoi am năvălit înăuntru și noi, ceilalți.

Evenimentele s-au succedat atât de rapid încât nimeni nu și-a dat seama că nu a fost nici o detonație, nici o rafală de arme, care să-l fi spulberat în bucăți pe Duke, iar noi ne aflam deja în interiorul spațiului slab luminat înainte de a-mi reaminti că aceasta nu urma să fie o misiune cu desfășurare normală, limpede. Indiferent de efortul de imaginație.

Echipa avea un om doborât și nici o idee precisă cu ce ne confruntam.

Dar aveam un obiectiv de la care nu ne vom abate.

Trebuia să cercetăm și să *curățăm* clădirea, fiecare dintre noi având o zonă de responsabilitate pe care trebuia să o securizăm cu sectoare de tragere suprapuse, pe zone *immediate, apropiate și îndepărtate*.

Acum, pentru că Duke era *franșuri*, însemna că responsabilitățile se modificau pentru membrii echipei, dar eram îndeajuns de experimentați ca să ne putem adapta la circumstanțele schimbătoare. Acum Hooky se afla în frunte și a curățat zonele *immediate și apropiate* cu o grindină intensă de gloanțe, în timp ce noi, restul, refăceam formația lângă primul colț la care am ajuns. Acolo, gata să acționez din nou, mă uitam după *ostili*, morți sau vii, dar nu era nici unul.

Deci... ce, mama dracului, l-a ucis pe Duke?

Drept înainte, ceva s-a mișcat prin întuneric.

Hookey a tras, fulgerele scoase de M4 luminând coridorul cu *flashuri* stroboscopice.

— Ce dracu a fost asta? a întrebat.

— Indiferent ce-o fi fost, a șuierat Jack „RP” Wilson, l-a *terminat* pe Duke. Nu părăsim locul până ce nu-mi atârni la centură țeasta lui.

RP a trecut pe lângă Hookey, strecurându-se pe lângă zidul coridorului întunecat, cu carabina de asalt în căutare de ținte. Hooky a semnalat celorlalți să se pună în mișcare în timp ce ne acoperea de după colț. I-am aruncat o privire când am trecut pe lângă el și am văzut că-și mușca buzele. Clipi către mine:

— Am băgat o juma' de magazie de gloanțe în nemernic, dar nu a căzut la pământ. Stai cu ochi-n patru, Muppet.

Hookey nu mă insulta. Cu toții căpătaserăm porecle care s-au lipit de noi încă din perioada de instrucție de bază. Numele meu real era Bill Grover. Gândiți-vă la marioneta aia albastră cu nas roșu din *Sesame Street*¹ și veți înțelege de ce m-am ales cu „Muppet”.

¹ Sesame Street – un serial de televiziune (educațional) american, care combina acțiunea live cu animația, marionetele, comedia.

— Sunt pe fază, *Sarge*², l-am asigurat.

Nimic nu mă putea face să mărturisesc că aproape m-am căcat pe mine, deși toți eram în aceeași budă.

Instantaneu RP s-a întors cu totul și carabina sa de asalt a lătrat pe foc automat.

Cei doi din fața mea – „Brainpan” și „Twinkle” – au văzut ținta aproape în aceeași clipă. Carabinele lor M4 au urlat la unison, iar tuburile de alamă zornăiau pe podea, la picioarele lor. *Flashuri* și scântei luminau coridorul, dezvăluind în licărirea lor mâini întinse și căpățâni atârinate pe umeri deformați. Multe dintre gloanțe au lovit zidurile, podeaua și tavanul, dar la fel de multe au lovit și ținta. Zgomotul de *smac* făcut la pătrunderea proiectilelor în carne era un *cântec* care îmi încânta inima. Mi-am ridicat M4 ca să mă alătur *corului*.

Dar Brainpan s-a dat înapoi, cu ochii holbați la mine. Twinkle a strigat ceva animalic, doar cu o clipită înainte de a fi smuls și trântit în valul mișcător non-uman ce înainta spre noi. A fost o încercare scurtisimă de ripostă – carabina lui Twinkle a slobozit o rafală scurtă – apoi tonul strigătelor s-a schimbat în vaiete de teroare. Ultimul său țipăt a fost *rupt* în două odată cu trupul său.

— Twinkle este doborât, am strigat, și am dus la umăr arma mea M4, acoperind *gaura* lăsată de el cu un infern de gloanțe.

Brainpan încă se da înapoi.

— Dă-te dracului la o parte, Muppet! Nu-i poate opri nimic!

Avea dreptate. Chiar dacă toate gloanțele mele au pătruns în trupuri, spulberând în toate direcțiile bucăți de carne și oase, *tsunamiul* de trupuri înainta în lungul coridorului fără niciun fel de probleme.

Pentru întâia oară am avut o vedere clară, prin ochelarii Oakley, asupra masei de membre și torsuri și am știut că la fel de bine puteam încerca să o resping trăgând cu o praștie.

— Retragerea!

Ordinul lui Hookey era retoric; eu deja mă dădeam înapoi, alături de Brainpan. Trăgeam, dar era o risipă de cartușe.

— Trageți în căpățâni! a comandat Hookey.

Așa am făcut, dar știam că a văzut prea multe filme de serie B, și era complet paralel cu realitatea. Am spulberat căpățâni, una după alta, de pomană, pentru că creaturile continuau să se apropie... să se apropie... Nici gloanțele trase în piepturi nu o opreau. Singurul lucru care le încetinea era să le distrugi membrele, dar și asta era doar momentan pentru că în continuare cioatele se bălămbăneau și se zvârcoleau, târându-se, croindu-și drumul ce avea un singur scop. Era de crezut că un torace eviscerat nu reprezenta nici un pericol, dar aici nu era cazul. Aceste creaturi... nu

² Sarge – prescurtarea gradului de sergeant (sergent), practică larg răspândită, neoficială dar tolerată în US Army Force.

aveau nevoie de dinți pentru a mușca sau degete pentru a rupe; carnea lor gelificată „mânca” ea însăși. Erau câteva duzini, poate chiar sute, pentru că era prea întuneric – cu excepția *flash*urilor sporadice ale armelor noastre. Întunericul se zvârcolea și se mișca, iar eu eram sigur că cele pe care le puteam vedea erau doar frontul anterior al unui val uriaș.

— De unde mama dracului vin?

Și iarăși, Hookey întreba doar ca să se afle în treabă, în timp ce executa foc de acoperire. Nu știam nici unul dintre noi. Tot ce fuseserăm informați era că în interiorul depozitului exista o mică celulă de infectați aflați în fază de hibernare, iar noi am primit ordin să facem „curățenie”. Nimeni nu ne-a spus să ne așteptăm la o hoardă. Poate că era ceva asemănător cu mintea de stup pe care aceste creaturi erau suspectate că o au. Odată asimilat, deveneai parte a organismului mai mare. Poate că celulele lor s-au împrăștiat și au chemat și mai mulți dintre cei ca ei. În fine... Acum era important să ne retragem și să ieșim din asta cu fizicu’ intact.

Doar patru.

În urmă cu câteva minute am fost șase. O treime din forța noastră era deja doborâtă, iar șansele noastre de a ajunge la ușa de ieșire deveneau tot mai *subțiri* odată cu fiecare cartuș tras și urmat de un alt eșec în uciderea acestor creaturi.

— *Fire in the hole!*³ a răcnit Brainpan cu disperare crescândă.

Folosirea grenadelor pe coridor ne putea ucide la fel de bine ca pe masa tremurătoare ce se rostogolea spre noi. Dar ce era făcut era bun făcut. M-am întors, lăsat pe vine, pitindu-mi capul apărat de cască ca și cum asta m-ar putea salva. Grenada a aterizat în masa de membre și trupuri, așa că detonația a fost înăbușită de grămada de carne dintre ea și mine. Zgomotul a fost precum o bătaie din palme de-a lui Dumnezeu, după care am fost acoperit de ploaia de resturi de carne și oase. Unele fragmente mai ascuțite au zornăit pe casca mea, ori s-au înfipt în uniformă. Din fericire, un fragment ascuțit de coastă a pătruns în vesta mea anti-balistică și nu în gâtul meu. Ochelarii Oakley mi-au fost acoperiți cu stropi de sânge. N-am încercat să-i șterg, doar i-am smuls de la ochi și i-am aruncat, în timp ce m-am ridicat și alergam înapoi către primul colț pe care inițial îl *curățasem*.

Brainpan nu era renumit ca având un mare coeficient de inteligență.

— Muistule, m-am răstit la el. Aproape că m-ai dat gata cu grenada aia. Data viitoare poate-ți bagi mințile-n cap și ai grijă unde o arunci.

— Eu prefer să mă termine o grenadă, decât să fiu sfâșiat bucată cu bucată de creaturile alea, a replicat Brainpan. Promiteți-mi că dacă mă înhață, îmi băgați imediat una cu defragmentare drept în cur.

³ *Fire in the hole!* - avertismentul standard care indică o detonarea iminentă a unui dispozitiv exploziv într-un spațiu din apropiere. Echivalent cu "*Watch out!*" sau "*Heads up!*"

RP la plesnit peste cască cu mâna înmănușată.

— Nu mă băga în ispită, băi, muie. Decât să mai aștept, mai bine o fac acum.

Eu am dat doar din cap și m-am uitat după Hooky. Focul de la gura țevii carabinei sergentului mi-a arătat că se află în colțul opus și doar rafalele sale de acoperire ne-au dat, mie și lui Brainpan, un moment de respiro. Nu mai era timp de pălăvrăgeală, trebuia să ne salvăm curu'.

Ne-am retras în vestibulul de la intrare. Zgomotele amestecate de scârțaituri și bolboroseli făcute de inamic au umplut spațiul când Hooky a încetat focul. Și-a întors capul către ușa pe care o aruncasem de curând în aer.

— Nu-i putem lăsa să iasă afară, a strigat. Dacă o fac, atât de mulți, vor ocupa întreg orașul.

Avea dreptate. Crezusem că ne vom confrunta doar cu o mica gașcă de infectați, nu cu o hoardă. Dacă scăpau din depozit – ușor de făcut prin ușa demolată – se vor răspândi ca un incendiu din pădure, imediat ce vor da de civili. Trebuia să le împiedicăm evadarea, dar nu-mi dădeam seama cum o puteau face armele noastre, chiar și grenadele cu defragmentare.

Dar cred că eram plătiți tocmai pentru asemenea misiuni.

— Când dracu am semnat pentru asemenea rahat? a gemut Brainpan.

— Atunci când am semnat și noi ceilalți, i-am răspuns, după ce a căzut *ploaia roșie*. Acu' taci și-nghite, Brainpan. N-am intenția să intru în gașca asta de creaturi, dar nici n-am să le las să iasă afară, dacă pot.

— Lumea s-a dus deja dracului, mi-a reamintit Brainpan. De ce să mai luptăm?

— Pentru că putem, i-am spus, plin de draci. Nu, pentru că trebuie.

Înțelegerea mea despre *molima* asta era la nivel minimal, dar uite ce știu. În 2009, după ce a lansat niște baloane meteo de mare altitudine, *Indian Space Research Organisation* a descoperit trei tipuri de bacterii ce trăiau în condiții extreme în straturile superioare ale atmosferei, la altitudini de peste 40 km. Unii au susținut că aceste bacterii ar putea avea origine terestră, fiind aruncate în atmosfera superioară de erupții vulcanice și nu au ajuns acolo din spațiul cosmic. Indiferent de originea bacteriilor, au trebuit să se adapteze condițiilor mortale bacteriilor terestre. Radiația UV era suficient de intensă ca să le omoare, plus extremele de temperatură, lipsa materiei organice și aerul rarefiat... totuși s-au adaptat și au supraviețuit.

Acestea au fost doar primele dintre numeroasele forme de viață descoperite în următorii ani... și nimeni nu le-a bănuț a fi o amenințare pentru umanitate.

Cât de mult s-au înșelat...

Activitatea solară intensă, schimbările climatice fără precedent, și modificarea traiectoriilor curenților de aer, toate au *conspirat* împotriva omenirii, și un adevărat

diluviu biblic a căzut din ceruri aducând cu sine diverse forme de viață necatalogate, care au căzut pe pământ sub forma unor sferule gelatinoase. Acestea au fost colonii de bacterii, care s-au dezvoltat exploziv în condițiile mult mai propice de pe suprafața terestră, propagându-se sălbatic și fără control. În doar câteva zile, formele simple, bacteriene, au suferit mutații, transformându-se în ceva mai asemănător cu amoebele parazite. Nu au fost pretențioase referitor la gazdele pe care le infectau. Totuși, nu și-au manifestat interesul pentru flora terestră, însă tot ce ținea de regnul animal se afla sub amenințarea infestării, iar sacrificarea în masă a șeptelului și a animalelor de casă nu a reușit să stopeze răspândirea molimei în întreaga lume. Cum să poți extermina viața sălbatică, păsările migratoare, insectele care au continuat răspândirea într-o rată exponențială?

De-a lungul istoriei au existat multe evenimente soldate cu extincții majore, cea mai celebră fiind cea care a exterminat dinozaurii, și oamenii au început să se teamă că ne aflăm la începutul următoarei și cea mai mare extincție cu care s-a confruntat Pământul. Dar se înșelau. Nu era vorba de o extincție ci de o TRANSFORMARE. Creaturile infectate nu mureau, deveneau altceva. Paraziții aveau nevoie de gazde pentru a supraviețui și de o strategie prin care să continue propagarea lor ca specie. Mutațiile pe care le provocau erau tot atât de numeroase și diferite precum organismele pe care le infectau. Să vezi cum cățelului familiei îi cresc mandibule cu aspect insectivor și tentacule zvârcolitoare înarmate cu mii de ace te puteau face să-ți vomieți și ficiații din tine, dar să-l vezi pe vreunul dintre prietenii tăi oameni cum se transformă în ceva la fel de greu de recunoscut, un *ceva* umblător care să răspândească specia parazitară... ei bine, asta îți putea tăia orice chef.

În aceste ființe exista un rudiment de inteligență, cu un scop singular. Să-i răspândească pe cei asemenea lor. Nu era vorba de a ucide – se pare că oamenii dețineau monopolul pentru această intenție – dar nu erau străini de instinctul de autoprotecție, și dacă percepeau ceva ca fiind o amenințare ripostau cu consecințe devastatoare. De exemplu, Duke și modul cum a fost făcut *franjuri*. O soartă similară plana și asupra noastră care am avut temeritatea de a încerca să le oprim răspândirea. Dar, așa cum tocmai îi spusese lui Brainpan, trebuia să o facem.

Infectații s-au revărsat în încăpere. Efectiv s-au *revărsat*, precum o supă densă plină cu găluște mici vărsată dintr-o oală răsturnată. Acum era ușor de văzut de ce armele noastre s-au dovedit a fi ineficiente împotriva lor, pentru că au asimilat cu adevărat gândirea tip stup și s-au contopit într-un singur *trup*. Carnea lor gelificată și oasele contorsionate s-au *topit* împreună, și în locul a câteva sute de indivizi, au devenit o imensă masă vibrantă de umanitate mutagenă. Această masă moale era suficientă ca să ne înghită și să ne înglobeze, înainte de a deveni parte a ei, dar creatura

ne simțea ca pe o amenințare și voia doar să ne vadă distruși. Îi răsăriseră spini și gheare și niște protuberanțe imense ca niște coase, încât nu a trebuit să mă sforțez prea mult pentru a-mi da seama ce l-a *tocat* pe Duke Dickinson.

RP spusese că vrea să-i atârne căpățâna la centură. Eh, uite că avea de ales dintre câteva duzini, pentru că țestele care aparținuseră înainte unor ființe umane vii, acum săltau și se clătinau pe niște brațe tubulare groase, iar pe fețele schimonosite, ochii holbați și lipsiți de expresie... și iarăși, fără să mă gândesc prea mult, am știut că monstruoasa creatură putea vedea simultan prin toți. Capetele se răsuceau pe aceste tuburi precum ochii crabilor, fixându-ne simultan pe toți patru cu priviri tulburi. Creatura ne-a *cântărit* și ne-a analizat, și și-a făcut propria prioritizare a țințelor. Un tentacul plin de țepi a țâșnit din masa centrală, vârful acestia fiind întărit cu chitină dură. A trecut prin armura de piept a lui RP de parcă nici nu ar fi fost acolo. Abia a avut timp să agonizeze, înainte ca tentaculul să-l smucească de pe podea și să-l țină un moment în aer, înainte de a-l izbi de tavan, apoi de podea, trupu-i fiind transformat într-un sac de oase rupte. Iar monstrul încă nu terminase cu el. Vârful trebuie să fi fost separabil pe linia mediană, pentru că s-a deschis ca o foarfecă, iar partea superioară a lui RP a aterizat cu un pleoscăit la picioarele mele, în timp ce picioarele lui au fost aruncate peste *trupul* monstrului, prinse de alte tentacule cu gheare și sfâșiate în fragmente osoase.

— Băga-mi-aș...

Ce altceva puteam spune?

Acum echipa noastră era înjumătățită. Și cu RP în fața ochilor, subliniind faptul.

Brainpan a urlat. Dar – trebuie să recunoaștem – și-a canalizat oroarea în furie și a deschis focul asupra tentaculului oribil spulberându-l în fragmente. Dar a fost o pauză minimală, pentru că o duzină de alte tentacule se zvârcoleau prin aer, iar creatura l-a ales pe următorul care trebuia să moară.

Pe mine.

Unul dintre aceste tentacule cu vârf ca de lance s-a repezit către mine. M-am aruncat la podea, și vârful a lovit în zid, în loc să-mi străpungă trupul. S-a înfipt în tencuială, înainte ca creatura să-l smulgă, dar eu deja sprintam din toate puterile. Lancea mi-a trecut milimetric pe deasupra capului și din nou m-am aruncat într-o parte și am căzut cu fața în jos. Un al doilea tentacul-lance s-a înfipt în podea la doar câțiva centimetri de ochii mei, particulele de beton sfărâmat lovindu-mă pe toată fața. Am căutat febril pe lângă mine, mi-am recuperat M4 și am tras un arc de gloanțe. Oii fi lovit ceva important, sau nu, n-am să știu niciodată, pentru că deja mă ridicasem în genunchi, apoi în picioare, apoi alergam din răputeri departe de următorul tentacul-lance.

Ceva m-a înhățat de guler.

Am urlat și am lovit cu disperare spre înapoi cu cotul.

— Șezi, dracu', blând! Vrei să-mi spargi mecla?

Era Hooky care mă împingea spre ușa pe care intrasem cu puțin timp în urmă.

— *Sarge*, unde-i Brainpan?

Cuvintele mele erau o șoaptă astmatică.

Hooky a arătat cu degetul mare peste umăr.

M-am uitat în acea direcție, dar ochii îmi erau plini cu particule de beton și lacrimi și nu am putut vedea nimic distinct în masa acea zvârcolitoare care acum umplea vestibulul.

Explozia sălbatică a unei grenade a marcat locul unde se afla prietenul nostru. Dar a fost urmată imediat de vaietele lui Brainpan, în timp ce toată carnea îi era sfâșiată în bucăți.

— Trebuia să detonezi grenada aia lipită de tine, Brainpan, am spus când m-am lovit cu umărul de zidul de lângă ușă.

— Păzește ușa asta, Muppet.

Hookey era lipit de cealaltă parte. Trăgea foc automat.

Am tras și eu, dar magazia goală a căzut după doar o rafală scurtă. Am înșfăcat una plină chiar în timp ce cădea cea goală și am băgat-o în armă. Dar înainte de a putea arma boltul, M4 mi-a fost smulsă. O mână – ca de om – dar aflată la capătul unui braț insectivor cu multe articulații, a aruncat-o departe. O altă mână m-a strâns de gât, iar a treia m-a pocnit în vintre. Doar armura m-a salvat, dar tot am simțit o durere atroce în *biluțe*. O *lance* a fost aruncată spre fața mea. Mi-am aplecat capul din instinct, cu bărbia în carnea gelificată ce-mi înconjura gâtul, iar vârful chitinos mi-a zburat casca și s-a înfipt în canatul ușii cu un *crack* zgomotos ca un foc de armă. Mă luptam să mă eliberez de *mâna* care mă sufoca, dar am căzut și au apărut niște brațe insectivore ale căror *mâini* se transformaseră în gheare arcuite extrem de ascuțite. Acestea au trecut peste mine, nu ca să mă rupă în bucăți, ci ca să mă agațe de haine și să mă târască către masa moale care acum se înălța peste mine. Hooky se mișca precum un războinic barbar, rotind ca pe un ciomag arma M4 descărcată. Lovea brațele care mă trăgeau, fărâmiând articulațiile fragile, care se refăceau imediat, crescându-le și ace ce se transformau în spini uriași. Un braț ce semăna oarecum cu un îmblăciu gigantic a suierat prin aer și l-a lovit pe Hooky în piept. Acesta a dispărut din câmpul meu vizual, și, ca să fiu drept, și din grijile mele. M-am eliberat de brațele care mă trăgeau și am căzut prin ușă afară.

Câte minute au trecut de când am pătruns înăuntru?

Au fost sub trei, dar au părut a fi cât o eternitate.

Cinci soldați bine înarmați au murit în mai puțin de 180 de secunde. Ce însemna asta pentru restul umanității? N-am fost niciodată prea bun la mate, dar chiar și eu îi

puteam calcula șansele de supraviețuire dacă se permitea creaturii să se dezvolte în continuare necontrolat. Dacă era vorba doar de oprirea acestei mase, atunci poate că umanitatea avea oarece speranță, dar aceasta era doar una dintre milioanele de focare descoperite deja. Deși acesta era primul în care se știa că indivizii infectați s-au agregat într-o singură masă masivă. Era intenția finală a *parazitului* de a deveni o singură entitate? O masă mondială formată dintr-un singur organism viu? Îngrozit, mi-am imaginat o planetă învelită într-o masă gelatinoasă roșatică, singurele semne de viață fiind copacii și tufișurile, întregul regn animal fiind consumat – nu, integrat. Era o imagine de coșmar, suficientă să mă umple de turbare.

— *Sarge?* am strigat. Hooky! Unde ești?

Rafalele armei sale mi-au spus că încă mai luptă pentru viață.

Am privit în spate către locul unde fusese stabilit punctul de comandă și unitatea de sprijin. Acolo ar fi trebuit să se afle o duzină de soldați înarmați, vehicule, și o mitralieră de calibrul .50. Dar nu se mai aflau. Am văzut spatele unui camion – cu soldații îngrămădiți în benă – cu cauciucurile sfârâind către un pod din apropiere.

— Ce mă-sa...?

Ca de obicei, întrebarea mea era retorică. Știam ce nu era în regulă. Asaltul nostru eșuat asupra depozitului a fost urmărit prin camerele de luat vederi montate pe căști, clipă cu clipă, moarte cu moarte, iar ofițerii noștri au ordonat retragerea dintr-o luptă pe care știau că nu o pot câștiga cu arme convenționale. Ai au crezut că atât Hookey cât și eu eram morți, deci îi puteam parțial ierta că ne-au abandonat, dar ar fi trebuit să se asigure. Nu lași pe nimeni în urmă, niciodată.

Acest gând m-a galvanizat, pentru că și eu eram cât p' aici să-l abandonez pe Hookey în soarta sa, deci cine eram eu ca să-i judec? M-am întors imediat prin ușa deschisă. *Remingtonul* meu 870 îmi atârna încă de umăr atașat la ham, și aveam cartuș obișnuit pe țeavă – pentru că pe Hatton îl trăsese; era nevoie de o asigurare pentru cazul în care omul ce spărgea ușa ajungea imediat sub foc de arme. Mi-am ridicat *shotgunul* în poziție de tragere și am intrat înăuntru.

Creatura amorfă ocupa acum zona vestibulului, o masă zvârcolitoare de membre și protuberanțe greu de identificat. Capetele de pe brațele tubulare s-au întors către mine. Una dintre aceste fețe malformate mai era încă identificabilă după ochii albaștri, scânteietori, trăsătură care-i adusese porecla încă din vremea instrucției de bază. Dar în ochii lui Twinkle, ațintiți asupra mea, nu era nici un semn de recunoaștere. Gura îi era deschisă într-un mârâit mut, iar dinții semănau cu ai unui rechin.

— Iartă-mă, Twinkle, am șoptit.

Și i-am spulberat capul în fărâme.

— Muppet? Muppet!

În ciuda șanselor minimale, Hookey era viu încă. M-am uitat către locul unde creatura părea să se concentreze și am văzut vaga formă a lui Hooky baricadat în spatele unui birou răsturnat. Nu mai avea muniție pentru M4 și doar puțină pentru pistol. În loc să-și irosească cartușele, se folosea de țeava pistolului pentru a da deoparte mâinile cercetătoare care-l căutau, dar alte tentacule subțiri, pulsatile îi înfășuraseră brațele și un picior. Creatura părea să înțeleagă că el nu mai reprezenta o amenințare și a ales să-l asimileze în loc să-l sfâșie în bucăți.

— I-al dracului de pe mine! a răcnit Hooky.

Am armat *Remingtonul* și am tras.

Au zburat fragmente de gel protoplasmatic, și așchii de chestii chitinoase au răpăit pe podea. Masa principală a creaturii s-a întors către mine, dar acele tentacule și-au păstrat strânsoarea fermă asupra lui Hooky, trăgând de el și scoțându-l din ascunzătoarea sa.

Hooky a tras de la mică distanță cu pistolul, dar fără prea mult efect.

— Muppet! Fă ceva!

— Încerc!

Armat și tras.

— Mai am un singur cartuș. N-am să-l irolesc! a strigat Hooky hotărât.

— Nu! Lasă-mă...

Prea târziu. Hooky și-a pus țeava armei sub bărbie.

Privirile ni s-au încrucișat, amândoi dând din cap a negație.

Hooky a apăsat pe trăgaci.

— La dracu! a răcnit. N-am numărat bine. Muppet, trebuie să faci asta pentru mine. Nu lăsa creatura să mă termine.

— Nu pot, *Sarge*.

— Pe mă-ta, trebuie să poți! Fă-o imediat! Acesta-i un ordin!

Am tras.

Dar nu în Hooky. Am tras în cel mai apropiat braț cu gheară care cobora asupra mea. Încercam să țin cont și câte cartușe mai am. Câte au mai rămas? Am armat și cartușul gol a fost expulzat la picioarele mele. L-am urmărit cu privirea și abia atunci am văzut tentaculele târătoare care șerpuiau pe podea spre gleznelor mele. Am întors *Remingtonul* spre ele, dar arma a percutat în gol. Am folosit patul ei ca pe un mai, zdrobind tentaculele de pe podea, în timp ce le și călcam într-un fel de dans-teroare. Apoi, când am verificat, Hooky era suspendat în aer, iar în afară de tentaculele subțiri, acum țineau și patru brațe insectivore. Disperat, Hooky și-a scos pumnalul de combat, ultimul său mijloc de a tăia ceva.

— Muppet! Lașule! Trage dracului în mine!

Am aruncat *shotgunul* și mi-am scos pistolul din toc.

Crezând că e mai periculos decât putea fi în realitate, creatura i-a înfipt *lancea* prin abdomen, vârful ieșind prin partea de jos a spatelui, odată cu resturi de viscere. Sângele i s-a revărsat pe gură, dar el s-a întors spre mine implorând din ochi.

O poți face, spunea expresia lui. *OK, Sarge*, spunea a mea.

L-am împușcat în față.

Creatura trebuie să fi simțit moartea sa instantanee, pentru că brusc a lansat asupra lui o duzină de *lănci* care l-au forfecat, bucăți de carne și oase sparte zburând în toate părțile. Apoi *lăncile* s-au aruncat către mine.

M-am împiedicat – din fericire – pentru că am căzut prin ușă, afară, unde am alunecat pe pavajul înclinat. Înainte să-mi ridic curul, monstrul își forță *corpul* gelatinos să treacă prin ușă, cam la fel cum o caracatiță se contorsiona și se strângea ca să se strecoare prin locuri imposibile. Pe măsură ce părțile compresate treceau prin ușă, se măreau exponențial, aproape inundând terenul din jurul ieșirii cu forme greu de recunoscut. Capetele fuseseră resorbite în masa trunchiului, dar acum au început să iasă afară la capătul unui fel de tulpini. Ochii rostogolitori au cercetat împrejurimile și s-au fixat asupra mea. Am tras și gloanțele mele au spulberat unele dintre acele fețe, cu ochii lor inexpressivi, dar pentru fiecare pe care-l distrugeam, alte două ieșeau la iveală.

Au început să se *surgă* spre mine, și toate brațele ce ieșeau prin ușă au ajuns afară. Dar nu s-au repezit spre mine; doar fâlfâiau pe deasupra mea, precum degetele unui pianist grăbit.

N-am fugit.

De ce aș fi făcut-o.

Ceva s-a zvârcolit în pieptul meu și am știut.

Am lăsat pistolul să-mi scape printre degete, apoi am pipăit fragmentul de coastă care îmi perforase vesta când Brainpan a aruncat prima grenadă. Așa cum era de așteptat, fragmentul era roșu și ascuțit... dar roșul era prea gelificat pentru a fi uman. Am apăsat pe fragmentul de coastă și am simțit că m-a zgâriat pe stern.

Nenorocitul...

Osul mi-a perforat vesta, a trecut prin uniformă până la pielea de dedesubt, și mi-a făcut o zgârietură nu foarte adâncă. Rana a fost atât de superficială încât nici nu mi-am dat seama de ea atunci când m-am așteptat să fiu spulberat de detonație. *Shit*, atunci am fost recunoscător că nu mi-a pătruns în plămâni. Acum nu mai eram la fel de sigur.

Ceva mi se zvârcolea în gât, în burtă și în vintre. Mă simțeam de parcă trebuia să mă cac. M-am pișat pe mine; nu mai aveam controlul vezicii. Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat la *mâinile* de deasupra mea. Acum, ele gesticulau, mă îmbrățișau, mă linișteau cu mișcări ușoare de mângâiere.

Acum...

Mă transformam.

Bill Grover e o amintire, una care va fi pierdută pentru totdeauna, uitată, gata cu ea. Muppet abia dacă mai exista acum. Nu-mi pot aminti numele camarazilor. Nu sunt importanți. Ei au fost o amenințare, dar au fost „rezolvați”. Nu trebuie să-mi fac griji cu amintirea lor. Ei... nu... mai... sunt...

M-am uitat la partea mai mare din mine. Acele brațe binevoitoare, acele fețe sunt eu, acele lănci mă vor proteja... și m-am apropiat cu acceptare.

Un zgomot.

O amintire vagă mi-a spus ce este.

Ceva care cândva se numea „ofițer” se uita la mine.

M-a abandonat.

A cerut acest atac cu rachetă.

Nu mai știu ce este o rachetă.

Nici măcar nu mai recunosc aceste ultime cuvinte care plutesc prin conștiința vremelnică, dar știu că e ceva periculos.

Offsuuuu... am gemut ca avertisment către minunata mea frăție.

Rohcutt...

Cuvintele mele își pierdeau înțelesul.

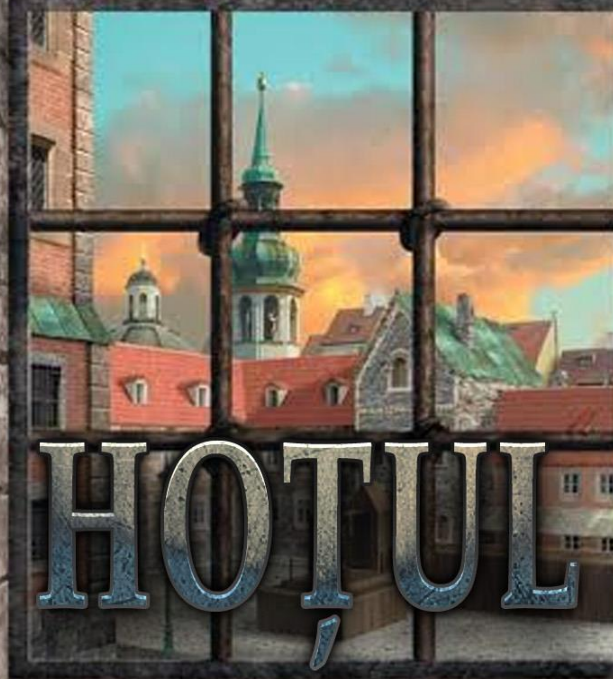
M-am transformat.

Alb și fierbințeală și flăcări...

Eu...

SFÂRȘIT

BERNARD CORNWELL

HOTUL
DE

SPÂNZURĂTOARE

BERNARD CORNWELL**Hoțul de spânzurătoare**

Gallows Thief
2001

Căpitanului Rider Sandman, proaspăt revenit din Războaiele Napoleonice, i se cere să investigheze o crimă. Cum acuzatul se declară nevinovat, singura posibilitate a lui Sandman de a-l salva de la spânzurătoare este să găsească adevăratul ucigaș, urmând indicii care îl duc din lumea subterană a infractorilor londonezi până la cercul secret al unui club privat. O povestire polițistă scrisă într-un stil alert, în atmosfera Angliei din perioada Regenței.

Suntem în 1817 și pe Old Bailey, una dintre cele mai aglomerate străzi ale Londrei, mulțimea s-a adunat pentru a-i vedea pe deținuții de la închisoarea Newgate căzând pradă ștreangului călăului. Curând trebuie să-i vină rândul lui Charles Corday, portretist din lumea fină, acuzat de crimă. O crimă pe care jură că nu a comis-o.

Este oare nevinovat, așa cum susține? Și, dacă este, atunci cine a ucis-o pe contesa de Avebury? Rider Sandman, proaspăt numitul anchetator de pe lângă cabinetul ministrului Afacerilor Interne, are la dispoziție numai șapte zile pentru a afla.

EPISODUL III**7**

Sandman știa că trebuie să facă repede ceva. Dar, până să scoată el pistolul din buzunar, Berrigan ar fi avut timp să tragă, de aceea decise să îl țină de vorbă până când avea să sosească Sally și să dea alarma. Puse piciorul stâng pe un scaun.

— Mi l-am scrântit, îi spuse el lui Berrigan, sărind pe scenă la spectacolul domnișoarei Hood. Cineva a încercat să mă omoare.

— Pe mine m-au trimis, domnule căpitan, doar pe mine, iar eu n-am fost la teatru. Care va să zică mai e cineva, în afară de Clubul Serafimilor, care îți dorește moartea?

Sandman îl privi atent, întrebându-se cine Dumnezeu pusese un preț pe capul lui.

— Trebuie să fie o mare ușurare să fii necinstit, spuse el. Nu încearcă nimeni să te

ucidă, n-ai scrupule când trebuie să primești mii de guinee. Necazul meu, domnule sergent, e că m-am temut atât de tare să nu ajung ca tata, încât m-am hotărât să mă comport exact pe dos, să fiu virtuos cu tot dinadinsul. A fost o mare prostie din partea mea, iar pe el l-a scos din răbdări. Presupun că de-aia am și făcut-o.

Dacă mărturisirea aceasta stranie îl mirase, Berrigan nu o arătă. În schimb, păru interesat.

— Tatăl dumitale a fost un om necinstit? Sandman dădu din cap.

— Dacă ar fi vreun pic de dreptate pe lumea asta, atunci ar trebui să atârne în ștreang la Newgate. N-a fost vreun criminal, n-a jefuit diligente și n-a furat din buzunare, dar a băgat banii oamenilor în afaceri murdare și ar mai face-o și astăzi, dacă nu s-ar fi întâlnit cu unul mai viclean, care i-a făcut și lui același lucru.

Sergentul lăsă cocoșul pistolului jos și așeză arma pe masă.

— Tata a fost cinstit.

— A fost? Nu este?

Berrigan aprinse două lumânări, apoi săltă o carafă cu bere pe care o ținuse ascunsă, pe jos.

— Tata a murit acum vreo doi ani. A fost fierar și ar fi vrut să învâț și eu meseria, dar bineînțeles că eu am fost mai deștept, nu? zise el, parcă înciudat. Am vrut o viață mai ușoară decât să potcovesc cai la nesfârșit.

— Deci ai intrat în armată ca să scapi de fierărie? Berrigan turnă berea și împinse o cană spre Sandman.

— Am plecat la vânătoare de cufere. (Vânătoarea de cufere însemna să tai chingile cu care erau prinse bagajele, la spatele diligențelor.

M-au prins și polițaiul a zis că ori mă trimit în judecată, ori mă înrolez în armată. Și, după nouă ani, eram sergent.

— Și unul bun, nu?

— Știam să păstrez ordinea, zise Berrigan posomorât.

— Și eu, spuse Sandman.

Avusese darul de a-și impune autoritatea în mod natural și lejer. Fusesse un ofițer bun și o știa și, dacă era să fie sincer cu sine însuși, era o activitate care îi lipsea. Îi lipseau războiul, certitudinile armatei, tensiunea campaniilor și camaraderia companiei.

— Ai fost în Spania?.

— Din două până-n paispe, spuse Berrigan.

— Vremuri frumoase, zise Sandman, dar Waterloo l-am urât.

— A fost urât, aprobă Berrigan.

— Nu mi-a fost atât de frică în viața mea, spuse Sandman. Aerul era fierbinte, parcă s-ar fi deschis o ușă de cuptor. Mai ții minte?

— Fierbinte, repetă Berrigan, apoi se încruntă. O mulțime de oameni îți vor

moartea, căpitane.

— Nu înțeleg, recunosc Sandman. Când Skavadale mi-a oferit banii, am fost convins că fie el, fie lordul Robin au omorât-o pe contesă. Dar acum? Acum mai e cineva. Să fie aici răspunsul? Întrebă el, ridicând scrisoarea pe care i-o dăduse hangiul. Poți să împingi lumânarea aia către mine?

Scrisoarea avea o caligrafie pe care o cunoștea prea bine. Eleanor îi dădea întâlnire a doua zi de dimineață, la magazinul de dulciuri al lui Gunter, din Berkeley Square. Avea și un post-scriptum: „Cred că s-ar putea să am noutăți”, scria ea.

Puse scrisoarea jos.

— N-ar trebui să mă împuști?

— Mă gândesc dacă domnișoara Hood o să mai vorbească vreodată cu mine, dacă o fac.

— Mă îndoiesc, zâmbi Sandman.

— Și ultima dată când am fost de aceeași parte, lucrurile au părut să stea prost, dar am învins.

— Și împotriva gărzii personale a împăratului, aprobă Sandman.

— Care va să zică, mă gândesc să fiu iar de aceeași parte cu dumneata, spuse sergentul.

Sandman zâmbi și ridică cana, toastând în glumă. Era mulțumit, dar nu surprins, pentru că de prima dată simțise că Berrigan căuta o cale de a scăpa de Serafimi.

— Aștepți leafă? Îl întrebă el pe sergent.

— O să împărțim recompensa, căpitane.

— Există o recompensă?

— Patruzeci de lire, atâta plătesc magistrații oricui prinde un criminal, zise Berrigan, apoi zâmbi. Deci, ce facem mâine?

— Mâine începem prin a merge la Newgate, spuse Sandman răsucindu-se pe scaun, în timp ce în spatele lui se deschidea ușa.

— Ce mama naibii, se încruntă Sally la vederea pistolului de pe masă, apoi îl țintui furioasă cu privirea pe Berrigan. Ce dracu' cauți aici?

— Am venit să iau cina cu dumneata, spuse Berrigan, iar Sally roși. În dimineața următoare, când Sandman și Berrigan porniră spre închisoarea Newgate, ploua. Sandman încă mai șchiopăta puternic.

Își înfășurase piciorul într-un bandaj strâns, dar glezna îi era ca un jar care se scurge.

Sergentul dormise în salonul din spate de la Wheatsheaf, după ce se lămurise că nu avea să fie invitat să împartă patul cu Sally, deși Sandman, care îi urmărise atent pe parcursul serii, era de părere că nu lipsise mult.

Sandman stătuse treaz jumătate din noapte, încercând să priceapă cine altcineva decât Clubul Serafimilor i-ar fi putut dori moartea, și abia când orologiul de la

catedrala St Paul bătu ora două se contura și răspunsul. I-l împărtăși lui Berrigan, în timp ce mergeau pe Holborn, spre Strada Newgate.

— Clubul Serafimilor a decis să mă cumpere, dar singurul membru cu fonduri suficiente și disponibile imediat era lordul Robin, care mă detestă.

— Da, spuse Berrigan, dar de contribuit au contribuit toți.

— Ba nu, îl contrazise Sandman. Majoritatea membrilor sunt la țară și nu ar fi fost destul timp pentru ca să li se ceară banii. Skavadale nu-i are. Poate unul sau doi membri aflați în Londra să fi dat bani, dar pun pariu că cea mai mare parte a celor douăzeci de mii vin de la lordul Robin Holloway, iar el a făcut-o doar pentru că l-a convins Skavadale, dar cred că, pe ascuns, a aranjat să fiu ucis înainte de a accepta sau, Doamne ferește, de a încasa ordinul de plată.

Berrigan se gândi puțin, pe urmă, într-un final, se arătă de acord.

— E capabil de una ca asta. Un individ foarte neplăcut.

— Dar poate o să-și cheme înapoi dulăii, acum că știe că nu-i iau banii, spuse Sandman.

— Numai că, dacă el a omorât-o pe contesă, s-ar putea să vrea în continuare să te vadă scos pe tușă, sugeră Berrigan, oprindu-se să privească fațada de granit a închisorii Newgate. Aici îi spânzură?

— Chiar în fața Porții Datornicilor, care-o fi aia. Berrigan zâmbi, urcând treptele închisorii.

— Dintotdeauna m-am gândit că o să ajung aici.

Un temnicer îi însoți prin tunel, până în Curtea Presei.

— Dacă vreți să vedeți o execuție, îi destăinui el lui Sandman, atunci veniți luni, fi'ncă atunci scăpăm Anglia de doi ticăloși. N-o să fie prea multă lume, că nici unul nu-i ceea ce s-ar numi faimos. Pentru cine vrea lume multă, e mai bine când e cineva faimos sau când saltă-n ștreang o femeie. Lunea trecută, la Magpie and Stump s-a băut provizia de bere pe două săptămâni, și asta doar pentru că am spânzurat o femeie. A fost executată fi'ncă a furat un șirag de perle și aud că proprietara a găsit șiragu' săptămâna trecută, spuse omul înecându-se de râs. Căzuse după speteaza la o canapea! Ciudată mai e și viața asta! completă el, clătinând din cap a uimire.

— Sau moartea, spuse Sandman amar.

Sala de Adunare era aglomerată, căci ploaia îi obligase pe deținuți să rămână înăuntru și toți îl priviră dușmănos pe Sandman în timp ce, împreună cu însoțitorul său, se strecura printre mese, căutându-l pe Corday. Pictorul era un om vizibil schimbat: în loc să se ascundă de persecutorii săi, acum avea o suită întreagă la masa cea mai apropiată de foc, unde, cu un teanc gros de hârtii și o bucată de cărbune, desena un portret. Era înconjurat de câțiva deținuți care îi admirau talentul. Corday tresări, recunoscându-și vizitatorii, apoi întoarse repede privirea.

— Vreau să stăm puțin de vorbă, îi spuse Sandman.

— O să stați de vorbă după ce termină, mârâi un individ uriaș, cu părul negru, cu barba lungă și un piept masiv, așezat pe bancă, alături de Corday. Charlie nu mai are prea mult timp.

— E viața ta în joc, Corday, spuse Sandman.

— Nu-l asculta, Charlie! zise uriașul. Știu eu ce...

Se întrerupse brusc. Sergentul Berrigan se apropiase de el, smulgându-i un geamăt de durere.

— Sergent! îl muștră Sandman cu supărare falsă.

— Îl învăț doar pe nătarăul ăsta să se poarte, zise Berrigan și îi mai trase una individului. Când căpitanul vrea să stea de vorbă iei poziție de drepti, gunoiule, nu-i spui să aștepte.

Corday se uită neliniștit la bărbos.

— Ești teafăr?

— N-are nimic, răspunse sergentul Berrigan în numele victimei sale. Trebuie să stai de vorbă cu căpitanul, băiete, că încearcă să-ți salveze pârlita aia de viață.

Sandman dădu la o parte o femeie, ca să se poată așeza vizavi de Corday.

— Trebuie să vorbim despre cameristă, spuse el blând, despre Meg. Cum arăta Meg?

Corday lăsa deoparte portretul neterminat și, fără un cuvânt, începu să deseneze pe o foaie de hârtie curată.

— E tânără, zise el, în jur de douăzeci și patru sau douăzeci și cinci. Are pielea ciupită de vărsat și părul șoriciu. Ochii îi sunt verzui și are o aluniță aici - puse, cu vârful cărbunelui, un semn pe fruntea fetei. Și are dinții stricați.

Termină desenul și i-l dădu lui Sandman. Acesta se uită la imagine. Fata era mai mult decât urâtă. Nu era doar pielea cu găuri de pe urma vărsatului, maxilarul îngust, părul rar și ochii mici, ci și impresia de duritate cunoscută. Dacă portretul era exact, atunci Meg nu era doar respingătoare, ci și foarte rea.

— Cum a putut contesa să angajeze o asemenea ființă? întrebă el.

— Au lucrat împreună la teatru, spuse Corday. Meg era cabinieră. Se uită în jos, la portret, parcă stingherit.

— Cred că era mai mult decât cabinieră. Era codoașă.

— De unde știi? Pictorul ridică din umeri.

— Când le faci portretul, oamenii își dau drumul la gură. Uită că ești acolo, parcă ești o piesă de mobilier. Contesa vorbea cu Meg și eu ascultam.

— Avem o șansă să o găsim, spuse Sandman.

— Cât de mare? întrebă Corday cu ochii lucind.

— Nu știu, răspunse Sandman și văzu speranța din ochii lui Corday dispărând. Ai cerneală aici? Și un condei?

Le avea pe amândouă, iar Sandman muie condeiul de oțel în cerneală și se puse pe

scris.

Dragă Witherspoon, începu el, aducătorul acestei epistole, sergentul Samuel Berrigan, este un camarad al meu și am încredere absolută în el. (Înmuie din nou condeiful, conștient că, de pe partea cealaltă a mesei, Corday îl urmărea.) Regret că trebuie să te informez că s-ar putea să trebuiască să vorbesc cu înălțimea sa duminica viitoare și, în eventualitatea că înălțimea sa nu se va afla la minister în ziua aceea, te rog insistent să îmi comunici unde îl pot găsi. S-ar putea să am de raportat lucruri de cea mai mare urgență.

Reciti scrisoarea, o iscăli și suflă peste cerneală ca să o usuce, apoi împături foaia și se ridică.

— Domnule căpitan! se rugă Corday cu ochii plini de lacrimi. Sandman nu avea ce asigurări să îi dea.

— Fac tot ce-mi stă în putință, spuse el, dar nu-ți pot promite nimic. Băgă portretul în buzunarul hainei și îl conduse pe Berrigan înapoi către ieșirea din închisoare.

Sandman deschise ușa exterioară și se cutremură la vederea ploii dese. Îi dădu lui Berrigan scrisoarea împăturită.

— Ministerul Afacerilor Interne. Ceri să vezi un tip pe nume Sebastian Witherspoon, îi dai asta, apoi mă găsești la magazinul lui Gunter, în Berkeley Square.

Și, șchiopătând dureros, se îndreptă spre Berkeley Square, unde ajunse ud până la piele la magazinul lui Gunter. Un portar îl privi circumspect, apoi îi deschise sovăielnic ușa.

Dincolo de cele două vitrine erau galantare aurite, scaune cu picioare subțiri, oglinzi înalte și candelabre ample. Vreo zece femei cumpărau din celebrele produse de cofetărie ale lui Gunter: ciocolată, statuete din bezea și delicatese de zahăr ars, marțipan și fructe confiate. Sandman își croi drum spre salonul mare din spate, unde douăzeci de mese erau așezate sub luminatoarele largi, din sticlă colorată. Eleanor nu era la nici una din mesele ocupate, așa că se așează pe un scaun din fundul încăperii. Comandă cafea și un exemplar din Morning Chronicle.

Citi în liniște ziarul. Alte căpițe luaseră foc în Sussex, iar în Derbyshire arseseră trei mori de grâu. Forțele de ordine fuseseră convocate pentru a asigura calmul la Manchester, unde faina se vindea cu patru șilingi și nouă penny sacul. Auzi zgomot de pași, simți o boare de parfum și o umbră îi căzu peste ziar.

— Pari adâncit în gânduri, Rider, spuse glasul lui Eleanor.

În picioare, se uită la ea și își simți inima stând pe loc, astfel că abia reuși să rostească:

— De nicăieri nu mai auzi vești bune, atât putu să spună.

— Atunci trebuie să dăm noi prilejul, tu și cu mine.

Îi întinse umbrela și haina udă unei fete care servea și așează un sărut pe obrazul lui. Pe urmă se uită rapid la mesele din jur.

— Provoc un scandal, Rider, lăsându-mă văzută singură, cu un bărbat murat.

Îl mai sărută o dată, apoi făcu un pas înapoi, pentru ca el să îi poată trage scaunul.

— Mă rog, n-au decât să se bucure de scandalul lor, iar eu o să mă bucur de una din înghețatele de vanilie ale lui Gunter, cu praf de ciocolată și migdale pisate. Și tu la fel.

— Eu mă mulțumesc cu cafeaua.

— Prostii, ai să mănânci ce ți se pune în față. Ești prea slab.

Se așază și își scoase tacticos mânușile. Părul roșcat îi era strâns sub o pălărie mică, neagră, împodobită cu mărgelile negre și o mică pană. Rochia îi era un maro-stins, cu un model floral aproape invizibil desenat cu negru, și avea un guler înalt - destul de simplă; cu toate acestea, era mai atrăgătoare decât fetele sumar îmbrăcate ce apăruseră pe scenă cu o seară înainte.

— Mă însoțește camerista mea, Lizzie, dar am mituit-o cu doi șilingi și s-a dus la Lyceum. Te-am văzut șchiopătând?

— Mi-am scrântit o gleznă ieri, spuse el și trebui să îi relateze întreaga poveste care, desigur, o încântă pe Eleanor.

— Sunt din cale-afară de geloasă, îi spuse ea când sfârși. Viața mea e atât de monotonă! Eu nu sar pe scene urmărit de bandiți!

— Dar ai vreo noutate? o întrebă Sandman.

— Așa cred. Da, sigur, spuse Eleanor, întorcându-se către fată și comandând înghețatele de vanilie. Afară, în spate, au o ghețarie, îi spuse ea lui Sandman după plecarea fetei. Acum câteva săptămâni i-am rugat să mi-o arate. În fiecare iarnă aduc gheață din Scoția, ambalată în rumeguș, care stă bloc toată vara. Am încercat să îl conving pe tata să construiască o ghețarie, dar n-a făcut decât să se plângă de costuri, așa că i-am comunicat că o să-l scutesc de cheltuielile cu o nuntă în înalta societate.

Sandman privi adânc în ochii ei cenușii-verzui, întrebându-se care era mesajul care se ascundea sub ironia aparentă.

— Cum îl scutești de cheltuieli? Rămânând fată bătrână?

— Fugind în lume, spuse Eleanor, uitându-se la el fără să se clintească.

— Cu lordul Eagleton?

Râsul lui Eleanor umplu salonul din spate al lui Gunter, provocând șușoteli la celelalte mese.

— Eagleton e așa de plicticos! replică ea, mult prea tare. Nu-mi spune că m-ai crezut logodită cu el!

— Așa am auzit.

— Lordul Eagleton vrea să mă ia de soție, da, iar el și mama par să creadă că, dacă vor lucrul ăsta destul de multă vreme, o să mă dau bătută, dar nu pot să-l sufăr. Pufnește înainte să vorbească - și pufni ușor pe nas. Dragă Eleanor, puff, ce încântător arăți, puff. Văd luna oglindită în ochii tăi, puff.

Sandman rămase serios.

— Eu nu ți-am spus niciodată că văd luna oglindită în ochii tăi. Mă tem că a fost o scăpare gravă.

Se uită unul la altul și izbucniră în râs. Putuseră să râdă împreună din prima zi în care se cunoscuseră, când Sandman se întorsese acasă rănit de la Salamanca, iar Eleanor nu avea decât douăzeci de ani și era decisă să nu se lase impresionată de un soldat. Dar soldatul o făcea să râdă și atunci, și acum, la fel cum și ea putea să îl amuze.

— Am auzit că se vehiculează zvonuri despre logodna noastră, spuse Eleanor, așa că special i-am spus lordului Alexander să te informeze că nu mă căsătoresc cu nobilul pufnitor. Alexander nu ți-a spus?

— Mă tem că nu.

— Dar i-am spus special! exclamă Eleanor indignată. L-am întâlnit în Sala Egipteană.

— Asta mi-a spus, zise Sandman, dar mesajul l-a uitat. A uitat până și ce căuta acolo.

— A venit la o prelegere a unui domn profesor Popkin despre recent descoperitul amplasament al Grădinii Raiului. Vrea să ne facă să credem că paradisul se găsește la confluența fluviilor Ohio și Mississippi. A mâncat acolo, o dată, un măr foarte bun. Și - continuă Eleanor - ne-a îndemnat să îl urmăm în această lume a laptelui, mierii și merelor. Vrei să mergi, Rider?

— Cu tine?

— Am putea trăi goi-goluți pe malul fluviului, spuse Eleanor și Sandman îi văzu lacrimile din ochi. Nevinovați ca niște prunci și ocolind șerpilor.

Lăsa chipul în jos, pentru ca el să nu îi vadă lacrimile curgând pe obraji.

— Îmi pare nespuse de rău, Rider, spuse ea încet. N-ar fi trebuit să o las pe mama să mă convingă să rup logodna. Mi-a spus că dezonoarea familiei tale e prea mare, dar asta e o prostie.

— Dezonoarea e, într-adevăr, greu de îndurat, recunosc Sandman.

— Dar e a tatălui tău, nu a ta!

Eleanor se șterse la ochi cu batista. Fata le adusese înghețatele și ea așteptă să se îndepărteze.

— De șase luni încoace, plâng ca dintr-o fântână, spuse ea și ridică ochii spre el. Aseară i-am spus mamei că mă consider logodită cu tine.

— Mă onorează.

— Ar fi trebuit să spui că e reciproc. Sandman surâse pe jumătate.

— Mi-ar plăcea, zău.

— Nu cred că tata s-ar supăra prea tare. Dar când i-am spus mamei ce simt, aseară, a insistat să îi fac o vizită doctorului Harriman, specialistul în isteria feminină. Dar eu nu sunt isterică, ci doar, în mod neconvenabil, îndrăgostită de tine.

Oftă și gustă înghețata.

— Țsta e paradisul adevărat, spuse ea. Bietul Rider. Tu nici n-ar trebui să te gândești să te însori cu mine. Ar trebui să îi tragi clopotele lui Caroline Standish.

— Caroline Standish? N-am auzit în viața mea de ea.

— Caroline Standish e poate cea mai bogată moștenitoare din Anglia, Rider, și o fată foarte frumoasă pe deasupra, dar trebuie să te previn că e de credință metodistă. Partea proastă e că, în prezența ei, nu poți să bei băuturi tari, să fumezi, să blestemi sau să te distrezi în vreun fel. Tatăl ei și-a câștigat averea din olărit, dar acum locuiesc la Londra și se duc la capela aia mică și vulgară din Spring Gardens. Sunt convinsă că îi poți atrage atenția.

— Sunt sigur că aș putea, surâse Sandman.

— Și sunt sigură că ea e de acord cu cricketul, continuă Eleanor, atâta vreme cât nu joci de sabbat. Ce-i drept, e logodită, dar se zvonește deja că nu e tocmai convinsă că viitorul duce de Ripon e chiar atât de sfânt pe cât se crede. Merge și el la capela din Spring Gardens, dar se bănuiește că doar ca să o poată jumuli de penele de aur, odată ce se va fi căsătorit cu ea.

— Viitorul duce de Ripon? repetă Sandman, încrămenit. Ripon?

— Oraș cu catedrală în Yorkshire, Rider.

— Marchizul de Skavadale este titlul pe care îl poartă moștenitorul ducatului de Ripon.

— El e! se încruntă Eleanor. Am spus ceva ce nu trebuia?

— Skavadale nu e câtuși de puțin un sfânt, spuse Sandman.

Și-l aminti pe contele de Avebury descriind felul în care soția lui șantajase diverși tineri din oraș. Oare și Skavadale să fi fost șantajat de contesă? Se știa că nu are bani și domeniile tatălui său erau ipotecate până la ultimul, dar reușise să încheie logodna cu cea mai bogată moștenitoare din Anglia și, dacă trecuse prin patul contesei de Avebury, aceasta l-ar fi găsit demn de șantaj. Familia poate își pierduse cea mai mare parte a averii, dar trebuie să mai fi rămas ceva fonduri sau porțelanuri, argintărie și tablouri ce puteau fi vândute; destul ca să o mulțumească pe contesă.

— Cred că marchizul de Skavadale e ucigașul meu, spuse Sandman. Ori el, ori unul din prietenii lui.

— Așadar, nu mai vrei să afli ce a descoperit Lizzie? întrebă Eleanor dezamăgită.

— Camerista ta? Ba bineînțeles că vreau. Trebuie să aflu.

— Lizzie a descoperit că Meg a fost dusă din casa contesei într-o trăsură care era fie neagră, fie bleumarin, cu un blazon ciudat - un scut înfățișând un câmp roșu, decorat cu un înger auriu. L-am întrebat pe Hammond dacă știe ceva despre el, dar nu știe.

— Mă îndoiesc că blazonul e unul oficial. E emblema Clubului Serafimilor.

— Și marchizul de Skavadale e membru al Clubului Serafimilor? întrebă Eleanor

încet.

— Da, îi confirmă Sandman. Ea se încruntă.

— Deci el e ucigașul? Atât e de simplu?

— Membrii Clubului Serafimilor, spuse Sandman, cred că rangul lor, banii și privilegiile îi pun la adăpost, dincolo de puterea legii. Și s-ar putea să aibă dreptate, dacă nu dau de Meg.

Eleanor îl privi atent, cu ochi strălucitori și mari.

— Nu sunt dispusă să renunț la tine, Rider, spuse ea. Am încercat. El întinse mâna și îi sărută degetele.

— Eu nu am renunțat nici o clipă la tine, iar săptămâna viitoare am să vorbesc din nou cu tatăl tău.

— Și dacă zice nu? întrebă ea, strângându-i degetele.

— Atunci plecăm în Scoția.

Eleanor continuă să îl țină strâns de mână. Zâmbi.

— Rider? Rider al meu, cel prudent, bine-crescut și onorabil? Vrei să fugim?

Sandman îi întoarse zâmbetul.

— Îmi amintesc că, la Waterloo, am luat o hotărâre. Dacă supraviețuiesc, atunci nu voi muri cu regret în suflet. Nu voi muri cu dorințe și visuri neîmplinite. Așa că da, dacă tatăl tău refuză să ne îngăduie să ne căsătorim, atunci am să te duc în Scoția.

— Pentru că sunt dorința, visul și năzuința ta? întrebă Eleanor cu lacrimi în ochi și un zâmbet pe chip.

— Pentru că ești toate astea, îi răspunse Sandman, și pentru că, pe deasupra, te iubesc.

Sergentul Berrigan, lăsând în urmă șiroaie de apă, zâmbi încântat să îl descopere pe Sandman într-un moment atât de delicat.

În timp ce suiau pe Hay Hill, către Strada Old Bond, sergentul începu să fluiera. Era un fluierat vesel, menit să dea asigurări că nu era deloc interesat de ceea ce tocmai văzuse, un fluierat care în armată ar fi fost recunoscut ca o dovadă de nesupunere, dar imposibil de pedepsit. Sandman râse.

— Am fost logodit pe vremuri cu domnișoara Forrest, iar domnișoara Forrest a rupt logodna pentru că părinții ei nu vor să o lase să se mărite cu un sărăntoc.

— Mie nu mi-a părut a logodnă ruptă, domnule.

— Da, mă rog. Viața e complicată.

— Apropo de complicații, domnul Witherspoon nu e deloc încântat. Dacă e să fiu cinstit, a fost chiar enervat de-a dreptul. A vrut să știe ce pui la cale, căpitane, așa că i-am spus că habar n-am și să se ducă dracului, toate într-o manieră foarte politicoasă.

— Dar ți-a spus unde urmează să fie ministrul duminică?

— Înălțimea sa are să se afle la locuința personală, din Strada Great George.

Domnul Witherspoon a mai zis că înălțimea sa n-o să se bucure să fie deranjat duminica și, oricum, domnul Witherspoon, ca și preasfinția sa ministrul, speră că prăpăditul pidosnic are să atârne în ștreang, așa cum merită.

— Sunt sigur că n-a spus asta.

— Nu tocmai, recunosc Berrigan vesel. Și zi, unde mergem acum?

— Mergem să-l vedem pe sir George Phillips, pentru că vreau să aflu dacă îmi poate spune exact cine a comandat portretul contesei. Dacă aflăm numele lui, sergent, avem criminalul.

— Așa speri dumneata, spuse Berrigan cu îndoială.

— Și domnișoara Hood e la atelierul lui sir George. Pozează pentru el.

— Ah! se însenină Berrigan.

— Iar chiar dacă sir George nu ne spune, am aflat că unicul meu martor a fost luat și dus într-o trăsură a Clubului Serafimilor. Deci bănuiesc că unul dintre vizitiii de la club ne poate spune unde au dus-o.

— Cred că va fi nevoie de un pic de muncă de convingere, zise Berrigan.

— Ce perspectivă plăcută, spuse Sandman, ajuns la ușa de alături de magazinul de bijuterii.

Bătu și, la fel ca și data trecută, ușa fu deschisă de Sammy.

— Spune-i lui sir George, spuse Sandman apăsător, că au venit să stea de vorbă cu el căpitanul Rider Sandman și sergentul Samuel Berrigan.

— Nu vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise Sammy.

— Du-te și spune-i, copile!

Dar Sammy făcu imprudența de a încerca să se strecoare în stradă pe lângă Sandman, numai pentru a cădea în mâinile sergentului Berrigan.

— Un' te duci, băiete? îl întrebă acesta.

— Nu mă duc nicăieri!

Berrigan își pregăti pumnul. Sammy schelălăi.

— Mi-a zis că, dacă mai veniți, să mă duc după ajutor, spuse el pripit.

— La Clubul Serafimilor? zise Sandman pe ghicite, iar băiatul dădu din cap.

— Ținee-l, domnule sergent, spuse Sandman și începu să urce scările. Un, doi, trei, patru, vin englezii toți la teatru! intona el din rărunchi, avertizând-o pe Sally, pentru ca Berrigan să nu o vadă dezbrăcată.

— Până aici, domnule căpitan, mormăi sir George, îndreptând un pistol cu țeava lungă în jos, către el.

Sandman continuă să urce.

— Nu fiți prost, spuse el obosit. Dacă mă împușcați pe mine, sir George, va trebui să-l împușcați și pe sergentul Berrigan, apoi va trebui să-i închideți gura și lui Sally, și așa o să aveți în casă trei cadavre.

Urcă ultimele câteva trepte și luă pistolul din mâna pictorului.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe sergentul Berrigan.

Văzu ușurat că avertismentul fusese suficient pentru ca Sally să își pună paltonul. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune.

— Respectele mele, domnișoară Hood. Berrigan făcu un semn cu capul.

— Domnișoară Hood, zise el, apoi zări pâanza și căscă ochii de admirație, iar Sally roși.

— Mă doare, ce naiba! se vaită Sammy.

— Poți să-l lași jos pe Sammy, îi spuse Sandman lui Berrigan, că n-are să fugă după ajutor.

— Ba o să facă cei spun eu! se rățoi sir George.

— Sir George, dacă îi spuneți lui Sammy să se ducă după ajutor, spuse Sandman, răspândesc vorba că atelierul dumneavoastră înșală femeile, că le pictați îmbrăcate și, după ce pleacă, le preschimbați în nuduri.

Sir George se dezumflă ca o bășică înțepată. Flutură o mână pătată de vopsea către Sammy.

— Poți să faci niște ceai, Sammy. Berrigan îl puse pe băiat jos.

— Te ajut și eu, Sammy, zise Sally și îl urmă pe băiat în jos pe scări. Sandman bănuia că se ducea să se îmbrace. Se întoarse spre sir George.

— Sunteți un om bătrân, sir George, și bețiv. Mâna vă tremură. Încă mai puteți picta, dar cât timp? Acum trăiți de pe urma reputației, pe care pot să v-o distrug. Pot să fac în așa fel încât oameni ca sir Henry Forrest să nu vă mai angajeze niciodată să le pictați soțiile și fiicele. Știu că m-ați mințit, așa că acum spuneți-mi adevărul.

— Și dacă ți-l spun?

— Atunci n-am să spun nimănui nimic și o să vă lăsăm în pace.

Sir George se prăbuși pe un scaun. Se răsti la ucenici și la cei doi care îi serveau drept modele pentru Nelson și Neptun să coboare. Abia după plecarea lor, se uită la Sandman.

— Clubul Serafimilor mi-a comandat pictura.

— Asta știu. Ce vreau să aflu, sir George, este cine de la club va comandat-o.

— Nu știu! Sincer! Nu știu! Erau zece sau unsprezece, așezați la o masă. Mi-au spus că fac portretul pentru o galerie și mi-au promis că vor mai fi și altele.

— Alte tablouri?

— Ale unor femei nobile, căpitane, goale. Era trofeul lor. Mi-au explicat. Dacă mai mult de trei membri ai clubului s-au culcat cu o femeie, atunci îi puteau atârna portretul în galerie.

— Și marchizul de Skavadale era unul din ei?

— Da, Skavadale era unul. Îmi amintesc că al doilea era lordul Pellmore. Dar pe cei mai mulți nu-i cunoșteam. Și nu s-au prezentat. Sandman cercetă pistolul pe care i-l luase lui sir George și văzu că era necurățat.

— Aveți pulbere și gloanțe? întrebă el și apoi, văzând teama pe fața pictorului, se încruntă. Nu vă-mpușc, nu vă temeți.

— În dulapul de colo, spuse sir George și făcu semn cu capul spre capătul celălalt al încăperii.

Sandman deschise ușa și descoperi un mic arsenal folosit, după cum bănuia el, pentru a fi prezentat în tablouri. Îi azvârli un pistol de cavalerie lui Berrigan și luă un pumn de cartușe, pe care le îndesă în buzunar, înainte de a se apleca să ridice un cuțit.

— M-ați făcut să-mi pierd timpul, îi spuse lui sir George. M-ați mințit. Traversă camera cu cuțitul în mână și zări groaza pe fața pictorului.

— Sally! strigă Sandman. Cât îți datorează sir George?

— Două lire și cinci șilingi! strigă ea în sus pe scară.

— Plățiți-o, spuse Sandman.

— N-am decât trei guinee la mine, se vaită sir George.

— Dați-i cele trei guinee sergentului Berrigan, spuse Sandman.

Sir George îi întinse banii, iar Sandman se întoarse spre tablou. Britannia era practic terminată, stând cu sânii dezgoliți și cu privirea mândră pe stânca ei din mijlocul mării însozite. Zeița semăna perfect cu Sally, chiar dacă sir George îi schimbase expresia de obicei veselă cu una de superioritate calmă.

— M-ați mințit, îi spuse Sandman lui sir George, și mai mult decât atât. Ați bănuț că Charles Corday nu a comis crima, dar nu ați făcut nimic ca să-l ajutați.

Sir George sări în picioare, protestând vehement.

— Nu!

Berrigan îl ținu pe sir George, în timp ce Sandman ataca Apoteoza lordului Nelson cu cuțitul. Sammy, care tocmai apăruse în capul scărilor cu tava cu ceaiul, îl urmări îngrozit cum face o tăietură verticală, urmată de una orizontală.

— Un prieten al meu urmează să se însoare în curând. Încă nu știe, după cum nu știe nici viitoarea mireasă, dar se vede limpede că se plac și, când va veni vremea, vreau să le fac un cadou.

Din tabloul mare, extrase portretul lui Sally. Azvârli cuțitul pe jos, rulă imaginea Britanniei și îi zâmbi lui sir George.

— Mulțumesc pentru ajutor. Sergent, cred că am terminat aici.

— Vin și eu cu voi! spuse Sally de pe scară. Dar cineva trebuie să mă ajute să mă închei la rochie.

— Te cheamă datoria, îi spuse Sandman lui Berrigan.

Ajunse în stradă râzând și rămase să îi aștepte pe Berrigan și pe Sally. Aceștia îl ajunseră din urmă după ce încheiară copcile la rochie.

— Cine-o să se însoare în curând? vru să știe Berrigan.

— Doi prieteni, atât, zise Sandman vesel.

— Căpitane! îl muștră Sally.

— Însurătoare? spuse Berrigan pe un ton șocat.

— Eu cred cu tărie în morala creștină, spuse Sandman.

— Apropo de care, spuse sergentul, de ce am luat pistoalele?

— Pentru că următoarea vizită, domnule sergent, trebuie să o facem la Clubul Serafimilor, să vorbim cu vizitiii și n-am chef să intru acolo neînarmat. De asemenea, mi-ar plăcea să nu se știe că am venit, de aceea când e cel mai bun moment pentru vizită?

— După căderea întunericului, răspunse sergentul, o să ne fie cel mai ușor să ne furișăm înăuntru și cel puțin un vizitiu o să fie acolo.

— Să sperăm că e cel care ne trebuie, zise Sandman și deschise capacul ceasului. După căderea întunericului? Ceea ce înseamnă că am o după-amiază întreagă de pierdut.

Se gândi un moment.

— Ne întâlnim, să zicem, la ora nouă? În spatele clubului?

8

Bunny Barnwell, considerat cel mai bun aruncător al Clubului de Cricket Marylebone, în ciuda fugii lui săltate, care se termina cu două sărituri înainte de aruncătura laterală, se antrena cu Rider Sandman pe unul din terenurile înconjurate cu plasă din complexul cel nou al lui Thomas Lord din St John's Wood.

Lordul Alexander Plydell stătea lângă plasă, urmărind neliniștit, cu ochii mijiți, fiecare minge.

— Bunny aruncă afară? întrebă el. Ar trebui să dea efect mingii, ca să te lovească peste picioare.

— Ba nu, spuse Sandman și izbi cu putere cu mingea în plasă. Barnwell făcea cu schimbul cu Hughes, valetul lordului Alexander, aruncându-i lui Sandman. Hughes, frustrat pentru că nu reușea să trimită nimic dincolo de bătaul lui Sandman, se străduia prea tare și lansa mingile fără nici un efect, iar Sandman le scotea din plasă și le trimitea după deal, unde trei oameni coseau iarba de pe teren. Sandman nu înțelegea ce sens are un teren de cricket construit pe o astfel de pantă, dar Alexander manifesta un atașament curios față de noul teren al lui Thomas Lord.

Barnwell încercă o aruncare pe sub mână și fu obligat să-și vadă mingea luând-o pe urma ultimei lovituri a lui Sandman, în susul dealului. Unul din băieții de mingi încercă o aruncătură scurtă, la picioare, răsplătit cu o lovitură care aproape îi smulse capul de pe umeri. Sandman era într-o dispoziție ucigătoare; se întreba cum are să își țină promisiunea făcută lui Eleanor. Cum se putea însura, când nu avea nici o posibilitate să îi asigure traiul? Și unde mai era onoarea la o nuntă ținută în cine știe ce văgăună scoțiană?

— M-am gândit la Hammond pentru câmp, ce zici? îl întrebă lordul Alexander.

— Asta e echipa cu care vrei să joci împotriva lui Hampshire?

— Nu, Rider, e propunerea mea pentru noul decan și pentru preoții de la Catedrala St Paul. Ce crezi că e?

— Hammond e o opțiune excelentă, zise Sandman.

— Edward Budd zice că joacă și el pentru noi, spuse lordul Alexander.

— Minunat! exclamă Sandman cu căldură sinceră, căci Edward Budd era singurul jucător pe care îl recunoștea ca fiind mai bun ca el la bătaie.

— Și Simmons e disponibil.

— Atunci eu nu sunt, spuse Sandman. A acceptat bani ca să vândă un meci în Sussex, acum doi ani.

Următoarea minge se îndrepta cu mare viteză spre gleznele lui, iar el o expedie până aproape de taverna de la capătul de jos al terenului.

— Simmons e un jucător la bătaie excelent, insistă lordul Alexander. Dacă îl băgăm în echipă, o să fim foarte puternici la capitolul ăsta. Tu, Budd și cu el? O să stabilim recorduri noi!

— Nu joc cu el, spuse Sandman mânios. Alexander, ador cricketul, dar, dacă îl schingiui în asemenea hal cu șpăgi, n-o să mai rămână nici un pic de sportivitate în el. Unicul mod de a trata mita e s-o pedepsești fără excepție. Se mai miră cineva că jocul e pe moarte? E în declin, Alexander, pentru că e corupt de prezența banilor.

— Ție îți convine să vorbești, zise lordul Alexander bosumflat, dar Simmons are nevastă și doi copii. Tu nu pricepi ce înseamnă ispita?

— Ba cred că pricep, spuse Sandman. Ieri mi s-au oferit douăzeci de mii de guinee. Făcu semn din cap aruncătorului.

— Douăzeci de mii? repetă lordul Alexander cu glas stins. Ca să pierzi un meci de cricket?

— Ca să las să fie spânzurat un om fără nici o vină, răspunse Sandman cu o lovitură cuminte, defensivă. Aruncările astea de intelectuali sunt prea ușoare, se plânse el. (Aruncarea laterală, efectuată cu brațul întins și ridicat la nivelul umărului, era cunoscută sub numele curios de stil intelectual.) Nu au pic de precizie.

— Dar au mai multă forță decât cele pe sub mână, declară lordul Alexander.

— Ar trebui să aruncăm peste mână.

— Niciodată! Niciodată! Așa se distruge jocul! O idee absolut ridicolă!

— Părerea mea e că aruncările peste mână combină forța cu acuratețea, argumentă Sandman, și ar putea pune probleme celui aflat la bătaie. Presupun că nu ești dispus să îmi împrumuți trăsura ta, nu? Lordul Alexander se arătă mirat.

— Trăsura?

— Chestia aia cu patru roți, Alexander, și cu cai în față. E pentru o cauză nobilă. Salvarea unui nevinovat.

— Dar bineînțeles, spuse lordul Alexander cu un entuziasm admirabil. Va fi o

onoare pentru mine să te ajut.

Un tânăr se îndrepta spre terenul de antrenament venind dinspre tavernă și Sandman îl recunoscă pe lordul Christopher Came, moștenitorul familiei Avebury.

— Îți vine prietenul, îi spuse el lordului Alexander.

— Prietenul meu? A, Kit!

Lordul Christopher făcu semn cu mâna, ca răspuns la salutul entuziast al lordului Alexander, apoi îl observă pe Sandman. Se albi la față, adoptă o expresie iritată și se îndreptă spre el cu pași mari.

— Nu mi-ai spus că intenționezi să îi faci o vizită și tatălui meu, spuse el acuzator. Mi-a scris că ai trecut pe la el.

— Trebuia să-ți spun?

— Așa ar fi fost p-politicos, protestă lordul Christopher.

— Când o să am nevoie de lecții de politețe, îi replică tăios Sandman, atunci o să le cer celor care mă tratează cu politețe.

Lordul Christopher se stăpâni. Sandman se îndepărtă săltat și lovi o minge cu toată puterea. Mingea atinse pământul aproape de limita de sus a terenului și dispăru în tufele de pe creasta dealului. Apoi Sandman o auzi izbindu-se de gard și auzi o vacă mugind în semn de protest, de pe pășunea alăturată.

— M-am pripit, spuse lordul Christopher grăbindu-se să se scuze, dar tot nu înțeleg ce motiv ai avut să te duci până la conacul Carne.

— Ți-am spus de ce, zise Sandman. Ca să văd dacă vreunul din servitorii mamei dumitale vitrege a ajuns acolo.

— Dar bineînțeles că nu, spuse lordul Christopher.

— Ultima dată ți se părea posibil.

— Asta pentru că nu mă gândisem c-cum trebuie. Servitorii cu pricina trebuie să fi știut exact ce treburi murdare avea mama mea vitregă la Londra, iar tata nu cred că avea vreun interes să-i lase să răspândească asemenea povești prin Wiltshire.

— Așa e, zise Sandman. Care va să zică, am făcut drumul de pomană.

— Vestea bună este însă, Rider, interveni lordul Alexander, că directorul de la Newgate a fost de acord ca tu și cu mine să asistăm luni!

Lordul Alexander se întoarse spre lordul Christopher, care nu înțelegea.

— M-am gândit, Kit, că Rider, ca anchetator oficial al ministrului de Interne, ar trebui să știe exact ce soartă îi așteaptă pe oameni precum Corday. De aceea i-am scris directorului închisorii, iar el a avut amabilitatea de a ne invita, pe Rider și pe mine, la micul dejun, continuă lordul zâmbindu-i lui Sandman. Nu-i așa că e grozav?

— N-am nici cea mai mică dorință să asist la o execuție, zise Sandman.

— Nu contează ce dorești tu, i-o întoarse vesel lordul Alexander. E datoria ta. Nu sunt un adept al spânzurătorii, dar dacă nu de altceva, Rider, atunci măcar pentru că va fi o experiență plină de învățăminte.

— Învățămintele pe dracu'. Nu merg, Alexander. Îl trimit bucuros pe adevăratul criminal pe eșafod, dar n-am de gând să asist la spectacolul de la Newgate.

— Știi cine e adevăratul criminal? Întrebă lordul Christopher.

— Nădăjduiesc să aflu în seara asta, zise Sandman. Dacă trimit după trăsura ta, Alexander, atunci să știi că am găsit martorul. Dacă nu, nu, din păcate.

— Ce martor? Întrebă lordul Christopher.

— Dacă Rider se încapățânează să nu meargă, îi spuse lordul Alexander lordului Christopher, atunci poate ar trebui să vii tu cu mine la micul dejun cu rinichi picanți, luni.

— Ce martor? repetă lordul Christopher.

— Sper să trimiți după trăsura, spuse tare lordul Alexander. Vreau să-l văd pe ticălosul de Sidmouth pus cu botul pe labe. Fă-l să scrie grațierea, Rider. Aștept să mă cauți la Wheatsheaf.

Îi zâmbi lordului Christopher Carne.

— Hai să bem un ceai. Rider? Vii să bei un ceai? Sigur că vii. Și vreau să ți-l prezint pe lordul Frederick, secretarul clubului nostru. Ar trebui să intri și tu în club, aici. Ceaiul e perfect acceptabil.

Și așa, Sandman merse să ia ceaiul într-un mediu nobil.

Era o seară înnorată, iar cerul de deasupra Londrei era întunecat și mai mult de fumul de cărbune care plutea greu și neclintit pe deasupra acoperișurilor și turelor peste care nu bătea nici un fel de vânt. Străzile din apropiere de piața St James erau liniștite, căci în clădiri nu se aflau magazine și mulți proprietari erau plecați la țară. Sandman văzu un paznic de noapte remarcându-i prezența și traversă strada, dădu bună seara, îl întrebă în ce regiment fusese și petrecu ceva timp schimbând amintiri despre Salamanca. Apoi un lampagiu își făcu apariția, cu scara lui, și noile lămpi cu gaz se aprinseră una după alta, arzând un timp cu flacără albastră, care se făcea albă.

O birjă dădu colțul străzii și zgomotul copitelor de cal reverberă în fațadele caselor; opri aproape de Sandman. Sergentul Berrigan se dădu jos și îi țină ușa deschisă lui Sally.

— Sergent! Nu se poate..., începu Sandman.

— Ți-am zis că asta o să spună, se laudă Berrigan față de Sally, nu ți-am zis eu că o să spună că nu trebuia să vii?

— Vă duceți după Meg, nu-i așa? interveni Sally. Care n-o să fie prea încântată să se lase bruftuluită de doi soldățoi, nu-i așa? E nevoie de o mână de femeie.

— Meg nu e la Clubul Serafimilor, spuse Sandman. Acolo mergem doar ca să îl găsim pe vizitiul care ne poate spune unde a dus-o.

— Poate o să-mi spună mie ce nu vrea să vă spună vouă, îi replică Sally cu un zâmbet cuceritor.

Sergentul Berrigan se căută în buzunar și scoase o cheie.

— Pe ușa din dos, căpitane, spuse el, apoi se întoarse către Sally. Ascultă, draga mea...

— Lasă-te păgubaș, Sam. Vin cu voi! Berrigan o luă înainte, clătinând din cap.

— Nu știu cum se face, mormăi el, da' femeile fac întotdeauna doar cum le taie capul. Ai observat vreodată, căpitane?

— Dragostea adevărată, murmură Sandman.

Berrigan duse un deget la buze, apropiindu-se de o poartă largă pentru trăsuri tăiată într-un zid alb. Se îndreptă spre ușița de alături de poartă și folosi cheia. Trase de ușa, deschizând-o, aruncă o privire în curte și evident nu văzu nimic care să îl îngrijoreze, căci trecu pragul și le făcu semn lui Sandman și lui Sally să îl urmeze. Curtea era goală, cu excepția unei trăsuri albastre cu muchiile aurite, care se vedea că fusese proaspăt spălată, căci stătea lucind în penumbră, cu apa scurgându-i-se de pe laturi și găleți pe lângă roți. Pe ușa era pictată emblema cu îngerul auriu.

— Pe-aici, repede, spuse Berrigan, iar Sandman și Sally îl urmară pe sergent în întunericul grajdurilor. Vizitii trebuie să fie în bucătăria din spate - și făcu semn cu capul spre o fereastră luminată a șopronului, apoi se răsuci alarmat, în timp ce ușa casei mari se dădea de perete. Intrați aici! șuieră el.

Toți trei cotiră unul după altul pe o alee de lângă grajduri. În curte se auziră pași.

Sandman auzi pașii apropiindu-se și înțelese că mai aveau doar câteva clipe până să fie descoperiți. Dar Berrigan scoase capul pe la celălalt capăt al aleii și traversă în goană o curte mai mică, până la o ușa din spate a casei.

— Pe-aici! șuieră el.

Sandman și Sally fugiră după el, ajungând pe scara servitorilor, care ducea din pivniță până la etajele superioare.

— O să ne ascundem sus, șopti Berrigan, până se liniștește lumea. Pe la jumătatea scării neluminate, Berrigan crăpă o ușa care dădea într-un coridor cu pereții acoperiți cu o hârtie stacojie. Era prea întuneric pentru a vedea tablourile atârinate între uși. Berrigan alege o ușa la întâmplare, o deschise și dădu peste o încăpere goală.

— Aici suntem în siguranță, spuse el.

Era un dormitor; mare, luxos și confortabil. Patul era înalt și imens, cu o saltea umflată și acoperit cu o cuvertură stacojie de pe care își lua zborul îngerul dezbrăcat al Serafimilor. Berrigan se duse la fereastră și trase draperia, ca să vadă în curte. Ochii lui Sandman se obișnuiau încet cu întunericul. O auzi pe Sally râzând și se întoarse ca să o vadă privind un tablou de la capul patului.

— Dumnezeule mare! spuse Sandman.

— Mai sunt o mulțime la fel, comentă Berrigan sec.

Tabloul înfățișa un grup vesel de bărbați și femei, toți goi, într-o arcadă circulară formată din coloane de marmură albă, acuplându-se în lumina lunii care arunca

asupra arcadei o strălucire nepământească.

— Mamă, mamă, zise Sally cu respect, n-ai crede că o fată poate să facă așa ceva cu picioarele.

Sandman se apropie de geam și se uită în jos, dar curtea părea din nou goală.

— Cred că au intrat la loc, spuse Berrigan.

— Crezi că vin încoace? întrebă Sandman. Berrigan clătină din cap.

— Camerele astea nu sunt folosite decât iarna.

Sally chicoti privind tabloul de deasupra căminului gol, apoi se întoarse spre Berrigan.

— Ai lucrat într-o academie, Sam Berrigan.

— E un club!

— Ba e un nenorocit de bordel! spuse ea cu dispreț.

— Dar am plecat, nu? protestă Berrigan. Și-apoi, pentru noi, slujitorii, nu era nici o academie. Doar dacă erai membru.

— Ce fel de membru? întrebă Sally, apoi râse de propria ei glumă. Berrigan îi făcu semn să tacă, nu pentru că era vulgară, ci pentru că pe coridor, afară, se auzeau pași. Aceștia se apropiara de ușă, trecură mai departe, se stinseră.

— Nu facem mare brânză stând aici, sus, zise Sandman.

— Mergem să-l căutăm pe vizitiul nostru?

Coborâra iar pe scara servitorilor și traversară curtea. Berrigan se îndreptă spre ușa laterală a șopronului pentru trăsură. Ascultă câteva secunde, apoi ridică două degete, indicând că, după părerea sa, de cealaltă parte a ușii erau doi oameni. Sandman scoase pistolul din buzunarul hainei, verifică încărcătura, apoi îl dădu pe Berrigan la o parte, deschise ușa și intră.

Încăperea era bucătărie, cameră pentru harnașamente și debara. Două lumânări ardeau pe masa la care doi bărbați, unul tânăr și altul între două vârste, stăteau cu cani de bere și farfurii cu pâine, brânză și friptură rece de vacă dinainte. Se întoarseră cu ochi mari la intrarea lui Sandman, iar cel mai vârstnic căscă gura de mirare. Sally intră în urma lui Sandman, apoi Berrigan, care închise ușa după el.

— Fă prezentările, spuse Sandman.

Nu ținea pistolul îndreptat spre nici unul din cei doi, ei însă nu-și puteau lua ochii de la el.

— Cel mai tânăr e ajutor de grăjdar, spuse Berrigan, pe nume Billy, iar domnu' Michael Mackeson e unul din cei doi vizitii ai clubului. Mackeson era un bărbat voinic, cu fața roșie, cu o mustață falnică, cernită, și o chică deasă de păr negru, care începea să îi încărunțească la tâmplă. Era bine îmbrăcat și fără îndoială că își permitea să fie, căci vizitii buni erau plătiți cu sume extravagante. Erau considerați a fi posesorii unui dar de invidiat, râvnit de orice tânăr gentleman. Mackeson căscă gura la Berrigan, care, asemenea lui Sandman, ținea în mână un pistol.

— Acum câteva săptămâni, zise Sandman sever, un vizitiu al clubului ăstaia a luat o cameristă de la locuința contesei de Avebury, din Strada Mount. Tu ai fost acela?

Mackenson înghiți în sec, apoi înclină foarte lent din cap.

— Și unde ai dus-o? întrebă Sandman.

Mackeson înghiți iar și tresări la auzul zgomotului aspru al cocoșului tras la pistolul lui Sandman.

— Nether Cross, zise el grăbit.

— Unde vine Nether Cross?

— Pe drumul vechi, zise vizitiul prudent. Șapte sau opt ore de mers. aproape de coastă, domnule, pe drumul spre Kent.

— Și cine locuiește acolo, în Nether Cross? întrebă Sandman.

— Lordul John de Sully Pearce-Tarrant, răspunse Berrigan în locul vizitiului. Viconte de Hurstwood, conte de Keymer, baron de Highbrook, lord de Dumnezeu mai știe ce, moștenitorul ducatului Ripon și cunoscut, de asemenea, domnule căpitan, ca marchizul de Skavadale.

În fine, Sandman avea răspunsul.

Trăsura huruia pe străzile de la sud de Tamisa. Cele două felinare erau aprinse, dar aruncau o licărire slabă, care nu lumina câtuși de puțin drumul, astfel încât, când ajunseră pe culmea lui Soothers Hill, de unde drumul care traversa Blackheath se întindea impenetrabil și negru înaintea lor, se opriră. Caii fură scoși pe iarbă, cei doi prizonieri fură încuiați în trăsură cu hățurile înfășurate bine de jur împrejurul vehiculului, iar geamurile fură înțepenite cu pene de lemn.

Fusese ideea lui Berrigan să ia trăsura Clubului Serafimilor. La început, Sandman refuzase, motivând că aranjase să o ia cu împrumut pe cea a lordului Alexander și că se îndoia că are dreptul legal să rechiziționeze una din trăsurile clubului, dar Berrigan înlăturase astfel de scrupule.

— Oricum trebuie să-l iei pe Mackeson, fiindcă el știe drumul până la Nether Cross, așa că poți foarte bine să iei și vehiculul pe care știe să îl mânuiască. Și, după tot răul pe care l-au făcut nemernicii, mă îndoiesc că Cel de Sus sau vreun muritor are să îți reproșeze faptul că ai împrumutat trăsura.

Billy, ajutorul de grăjdar, trebuia împiedicat să spună și altora că Sandman întrebase de Meg, astfel încât trebuia și el luat prizonier.

Acum, Sandman și tovarășii lui erau nevoiți să aștepte să se lumineze. Berrigan o duse pe Sally la o tavernă, plăti o cameră și rămase cu ea, în timp ce Sandman păzea trăsura. Abia după ce ceasurile bătuseră de două, Berrigan se întrupa din întuneric.

— Poți să te culci, sugeră el, și stau eu de sentinelă.

— Imediat, zise Sandman, așezat pe iarbă, cu spatele rezemat de o roată și cu capul dat pe spate, pentru a vedea stelele. Îți aduci aminte marșurile din Spania? întrebă el.

Stelele străluceau atât de tare, că-ți venea să crezi că poți să-ntinzi mâna și să le iei de pe cer.

— Îmi aduc aminte de focurile de tabără, spuse Berrigan, dealuri și văi de foc. Se răsuci cu fața către vest. Cam ca aici.

Sandman întoarse capul și văzu Londra întinzându-se la picioarele lor ca o pătură de foc, încetoșată de fumul roșiatic. Simțea mirosul fumului de cărbune din marele oraș care își întindea luminile pâcloase până la orizontul dinspre apus.

— Mi-e dor de Spania, recunosc el.

— La început a fost ciudat, zise Berrigan, dar mi-a plăcut. Știați limba?

— Da.

Sergentul îi întinse lui Sandman o ploscă de piatră.

— Brandy, îi explică el. Mă gândeam - continuă el - că, dacă mă duc să cumpăr țigările alea de foi, o să am nevoie de cineva care să știe limba. Dumneata și cu mine? Am putea merge acolo împreună, am putea lucra împreună.

— Mi-ar plăcea, spuse Sandman.

— Trebuie să se poată scoate bani de-aici, spuse Berrigan. În Spania le cumpăram pe mai nimic, iar aici costă o avere, asta dacă le poți obține.

— Cred că ai dreptate, spuse Sandman.

Zâmbi la gândul că, până la urmă, era posibil să aibă o slujbă. Berrigan și Sandman, Comercianți de Țigări Fine? Tatălui lui Eleanor îi plăceau țigările bune de foi și plătea bine pentru ele, atât de bine, încât poate banii aceștia îl puteau convinge pe sir Henry că fiica sa nu se mărită cu un sărăntoc. Poate lady Forrest nu avea să creadă niciodată că Sandman era un soț potrivit pentru Eleanor, dar Sandman credea că Eleanor și tatăl ei puteau avea câștig de cauză. El și Berrigan vor avea nevoie de bani și cine era mai potrivit decât sir Henry pentru a le acorda un împrumut? Vor trebui să străbată Spania, să închirieze spațiu pe navele de transport și un magazin într-o zonă elegantă a Londrei, dar putea să iasă bine. Era sigur.

— Ideea e strălucită, sergent, spuse el.

— Și o punem în practică după ce terminăm aici?

— De ce nu? Da.

Îi întinse mâna și Berrigan i-o strânse.

— Noi, vechii soldați, trebuie să rămânem uniți, spuse Berrigan, pentru că am fost dați naibii, căpitane. I-am gonit pe franțuji prin jumătate de Europă și pe urmă ne-am întors acasă și nimănui din cei de-aici nu i-a păsat.

Făcu o pauză, meditănd.

— La Clubul Serafimilor nici nu te angajează dacă ai fost ostaș sau marinar.

Sandman bău din sticlă.

— Dar pe tine te-au angajat.

— Le-a plăcut să aibă un soldat de pază la intrare. Se simțeau în siguranță cu mine

acolo. Și puteau să-mi dea ordine. Fă aia, Berrigan, fă ailaltă. Sergentul scoase un mormăit de mulțumire când Sandman îi trecu plosca. În cea mai mare parte a timpului, nu era nimic rău. Dar, din când în când, mai voiau și altceva.

Tăcu, iar Sandman păstră liniștea. După o vreme, reluă.

— O dată a fost un tip care voia să-i dea pe Serafimi în judecată și i-am administrat o lecție. Și fetele, bineînțeles, le plăteam.

— Ce fel de fete?

— Obișnuite, căpitane, fete pe care le vedeau pe stradă și le atrăgeau atenția. Erau răpite, violate și plătite.

— Și toți membrii făceau asta?

— Unii erau mai răi, alții nu așa răi. Întotdeauna sunt o adunătură gata de orice. Iar unul sau doi dintre ei sunt mai deștepți. De-aia m-am mirat că Skavadale a omorât-o pe contesă. El nu e rău. Are un băț înfipt în fund și i se pare că miroase a violete, dar nu e un om rău.

— Eu speram să fie lordul Robin, recunosc Sandman. Dar Skavadale are mai mult de pierdut, explică el. E logodit cu o fată foarte bogată. Bănuiesc că s-a culcat cu contesa de Avebury, care avea urâtul obicei al șantajului. Skavadale poate e relativ sărac, dar pariez că tot mai putea strânge o mie de lire, pentru ca viitoarea mireasă să nu primească o scrisoare din partea contesei.

— Drept care a omorât-o? întrebă Berrigan.

— Drept care a omorât-o, spuse Sandman. Bietul Corday picta la tabloul lui când a venit Skavadale în vizită. A urcat pe scara de serviciu, privată, iar Corday a fost scos în grabă când contesa și-a dat seama că i-a venit unul din amanți.

Sandman era sigur că așa se petrecuseră lucrurile. Berrigan mai bău o gură, apoi îi trecu plosca.

— Și așa, camerista Meeg îl duce pe pidosnic jos, spuse el, și îl dă afară pe ușă, pe urmă se întoarce sus și găsește... ce? Pe contesă moartă?

— Probabil. Sau pe moarte, și pe marchizul de Skavadale la fața locului. Poate Skavadale a venit să o roage pe contesă să renunțe la pretenții și contesa, lacomă de bani, i-a răs în nas. Într-un fel sau altul, l-a făcut să vadă negru în fața ochilor de furie. Poate cuțitul se afla în cameră, poate un cuțit pentru fructe, pe care Skavadale l-a înșfăcat și l-a înfipt în ea și după aceea, când ea era pe moarte, a pus cuțitul pentru vopsele al lui Corday într-una din răni. Și atunci s-a întors Meg. Sau poate Meg a auzit cearta și a așteptat în fața ușii până a ieșit Skavadale.

— Dar de ce n-a omorât-o și pe Meg? întrebă sergentul.

— Pentru că Meg nu e un pericol pentru el, improviza Sandman. Contesa îi pune în primejdie logodna cu o fată care ar putea să achite ipotecile pe toate domeniile lui. Contesa l-ar fi putut arunca în stradă, de aceea a omorât-o, dar pe cameristă nu a ucis-o, pentru că nu era o amenințare.

— Și ce fac ei cu Meg?

— Poate i-au găsit o casă, sugeră Sandman, un loc confortabil, ca să nu dea la iveală ceea ce știe. Poate acum ea e șantajistul și, dacă are minte, nu cere prea mult, motiv pentru care nu au nimic împotriva să o lase în viață.

— Dar dacă îl șantajează, spuse Berrigan, atunci nici nouă n-o să ne spună adevărul. Îl are la mână pe Skavadale, așa-i? Ce motiv are să-i scape pielea unui amărât de pidosnic?

— Pentru că noi vom apela la ce e mai bun în ea, spuse Sandman. Berrigan râse acru.

— A, atunci s-a rezolvat tot!

— Cu tine a mers, sergent, sublinie Sandman blând.

— Asta din cauza lui Sally, să știți.

— Ei bine, zise Sandman, cred că ești un om norocos. Ca și mine. Dar eu sunt și ostenit.

Se strecură sub trăsură, dând cu capul de osia din față. Sub trăsură, iarba era uscată și vântul foșnea prin copacii din apropiere. Sandman își aminti de sutele de nopți dormite la lumina stelelor și apoi, tocmai când hotărâse ca n-are să mai adoarmă niciodată, adormi.

Va urma...

STEVE BERRY

DĂ-I DIAVOLULUI
CE I SE CUVINE

POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

STEVE BERRY

DĂ-I DIAVOLULUI CE I SE CUVINE

Titlul original: *The Devil's Due*

COTTON MALONE STĂTEA PE BALCON și privea liniștit cărțile care ardeau.

Lângă el se afla Iosif Sharma, președintele unei mici națiuni din Asia Centrală, situată între Afganistan, China și mai multe alte țări dușmane ale Americii. Tocmai din acest motiv, Washingtonul închisese de ani de zile ochii la excesele lui Sharma, inclusiv la planul său îndrăzneț de a da foc aproape tuturor cărților din țară.

— Le strângem de o lună. Oamenii ni le-au dus din toate orașele și satele. Sharma vorbea o combinație de rusă și arabă specifică zonei.

— În noaptea asta vom avea focuri în toate colțurile țării. Ca să scăpăm de orice influență occidentală.

— Aproape m-ai convins că tu chiar crezi în toată tâmpenia asta, a răspuns Malone, fără să-și ia ochii de la spectacolul ce se derula în fața ochilor săi.

— După ziua de mâine, posesia oricărei cărți, cu excepția Coranului, se va pedepsi cu închisoarea. Și poporul meu e foarte supus.

Malone a continuat să-i urmărească pe oamenii înfolați în paltoane și jachete, care își croiau drum pe pietricele alunecoase pentru a arunca alte și alte cărți în flăcări. Zăngănitul fluierelor și tamburinelor făcea ca spectacolul să pară și mai ireal.

— Mai mult ca orice, obediența asta nebună explică situația dificilă în care vă aflați, a comentat el. Lumea vă consideră un al doilea Afganistan, și știi foarte bine ce s-a întâmplat acolo.

— Din fericire pentru mine și pentru țara mea, tu știi că nu-i adevărat.

Malone a zâmbit.

— Mai degrabă din fericire pentru tine.

Malone fusese mai întâi comandant de navă, apoi avocat, și acum lucra ca agent operativ într-o unitate specială sub acoperire, numită Magellan, în cadrul Departamentului de Justiție. Era formată din doisprezece agenți special antrenați, toți avocați de profesie, conduși de o doamnă foarte dură, Stephanie Nelle. Pentru majoritatea observatorilor, Nelle părea o bunicuță, dar, pe dinăuntru, poseda tăria de caracter a unui centurion roman. Atunci când fusese repartizat la unitate, Malone crezuse că va avea de îndeplinit sarcini limitate și neinteresante. Dar asta se întâmplase cu zece ani în urmă,

și ultimul deceniu nu fusese deloc plictisitor pentru el. Iar ceea ce se petrecea în această seară era un exemplu cât se poate de bun. Iată-l stând în balconul unui palat prezidențial, alături de un despot îmbrăcat în uniformă, în timp ce un foc imens, întesit de cărți, ardea mai jos, iar, cu fiecare suflare, aerul rece și arid se contopea cu mirosul de fum și de tristețe.

— Spune-i guvernului tău că fac tot ce pot pentru a supraviețui. Că această țară este musulmană, iar poporul meu are nevoie de un lider puternic, zise președintele, arătând spre scena de sub balcon. Ai impresia că ard cărțile pentru că le-am ordonat eu? Te înșeli. O fac pentru că așa vor.

Malone nu era un străin în această țară. Mai lucrase de două ori aici, și de fiecare dată direct cu Sharma. Și ajunsese să nutrească un anumit interes față de regiunea muntoasă, de peste 260000 de kilometri pătrați, cu patru milioane de locuitori, dintre care 8,5 la sută musulmani suniți. Îi studiase istoria, bogata tradiție culturală, cu rădăcini în Evul Mediu, și îi aprecia scriitorii, poeții și compozitorii. Ieri fusese însă martorul îndurerat al distrugerii întregii arhive naționale. O pierdere incalculabilă, dar Sharma respinsese prompt protestul formulat de Națiunile Unite. Stomacul i s-a întors pe dos urmărind scena arderii cărților. Era ca și cum s-ar fi despărțit de cineva drag. Bibliofil convins, iubea cărțile și tot ce era legat de ele. Avea o bibliotecă impresionantă în casa lui din Atlanta.

Și de multe ori, după terminarea unei misiuni, mai zăbovea în locul în care se afla, o zi sau două, pentru a cerceta librăriile și anticariatele cu cărți rare.

Dezgustat, și-a întors privirea spre vestigiile pitorești ale unor moschei și ale altor edificii care mărgineau piața. Știa că multe datau din secolul al XIX-lea și supraviețuiseră preluării controlului de către sovietici în 1922, revoltei musulmanilor din 1935, căderii comunismului în 1991 și, un an mai târziu, revoluției islamice. Într-un final, l-a întrebat pe Sharma:

— De ce mă aflu aici?

— Ca să vezi ce se întâmplă.

Malone se îndoia. După părerea sa, aceasta era marea problemă în Asia Centrală. Aici, adevărul era o marfă subestimată.

— Și ca să-ți dau acest obiect.

Sharma s-a îndreptat spre o măsuță de pe care a ridicat o carte. Era măiestrit ferecată în alamă și excelent conservată. Malone a luat-o și a studiat coperta.

Povestiri din Canterbury.

— M-am gândit c-o să-ți facă plăcere.

Sharma o cunoștea bine. Era una dintre cărțile sale preferate.

— După ziua de mâine, o să ajung la închisoare dacă o păstrez.

Sharma a zâmbit.

— Pentru tine vom face o excepție. Știu cât de mult iubești cărțile. E o ediție din secolul al XVII-lea, care a ajuns, nu se știe cum, în arhivele noastre.

Malone a cântărit-o cu grijă în mână și tocmai voia să o deschidă când Sharma l-a oprit.

— Nu aici. Mai târziu.

Malone l-a privit surprins.

— Mai e un dar. Înăuntru. Special pentru tine. Așa că las-o pe mai târziu, când te întorci la hotel.

A renunțat să mai comenteze, știa că n-avea nici un rost. A încuviințat din cap, și-a strecurat volumul subțire în buzunarul de la jachetă și și-a îndreptat din nou privirea asupra focului.

* * *

Malone a revenit în camera de hotel. Focul încă mai ardea cu toată puterea, la două ore după ce fusese pus, când părăsise balconul împreună cu Sharma. A încuiat ușa și și-a scos jacheta. Pielea maro mirosea a fum.

S-a așezat pe pat și a studiat cartea. A doua ediție Speght, datată 1602. Îngrijită de Milton, Pepys, Dryden și Pope. Putea valora în jur de zece mii de dolari americani, asta dacă s-ar fi găsit vreodată un astfel de exemplar.

El ținea unul în mână.

Dăruit de Iosif Sharma.

A deschis cartea cu file îngălbenite și, pe la mijlocul ei, a găsit o foiță de hârtie. A scos-o și a citit textul scris de o mână de femeie.

În munți, spre nord, vizitează minele de la Rampur. Să ajungi mâine la miezul zilei. Cineva vrea să-ți vorbească în particular.

Sharma își dăduse multă osteneală ca să facă să-i parvină acel mesaj. Din câte se părea, voia ca Malone să ajungă la Rampur – acesta și fusese motivul pentru care îl invitase în țară –, dar se ferise să-și lase amprente pe bilet.

Tipic pentru Sharma. Omul era un prieten al Statelor Unite, dar nimeni, cu excepția câtorva apropiați, verificați și răsverificați de serviciile de securitate, nu cunoștea acest lucru. Pentru restul lumii, Iosif Sharma era conducătorul despotice al unei națiuni minore. Și totuși, de ani de zile furniza Occidentului informații secrete, dintre cele mai valoroase, referitoare la Asia Centrală. Dispunea de o rețea de spionaj excelentă și primea în schimbul serviciilor sale dreptul de a-și conduce țara așa cum credea de cuviință. Evident, eforturile sale de a produce tulburări în rândurile statelor vecine, mult mai mari și mai puternice, erau protejate de o oarecare doză de noroc – nici una dintre aceste țări nu se sinchisea de acțiunile sale.

Și acum, asta.

Oare ce puneja Sharma la cale?

Malone s-a trezit devreme și s-a pregătit pentru călătoria spre nord. A luat o mașină de la ambasada americană și o hartă rutieră, pe care a descoperit că Rampur se afla cam la două ore distanță, dincolo de unii dintre cei mai înalți munți din țară. Șoseaua care pornea din capitală străbătea

terenul alpin, șerpuiind prin defilee înguste, acoperite și acum, în august, de zăpadă. Grotele sfredeleau multe dintre prăpăstii.

A condus fără să se grăbească, atent mereu să nu fie urmărit. A traversat văi adânci, cu sate compacte, în care a remarcat mormanele de cărți care ardeau mocnit, mărturie a carnagiului din noaptea precedentă.

A ajuns, în cele din urmă, la Rampur.

Ceva mai devreme, la ambasadă, aflase că mai întâi bactrienii, în secolul I, arabii în secolul al VII-lea, turcii în secolul al X-lea și apoi mongolii, afganii, rușii și sovieticii revendicaseră, pe rând, teritoriul. Însuși Alexandru cel Mare asediase zidurile cetății. În prezent, dealurile, munții și văile împădurite din împrejurimi aparțineau statului, și un indicator îl avertizase, cu câțiva kilometri înainte, să nu zăbovească în zonă. Un alt indicator, postat chiar pe pietrișul din față, interzicea în mod explicit intrarea la ruine. Fusese însă invitat, așa că a pășit în aerul rarefiat și proaspăt, aranjându-și pistolul Glock primit de la Unitate într-un toc prins de umăr, pe sub jachetă. Știa că porcii mistreți, urșii bruni și leoparzii de zăpadă bântuiau în munți. Era însă mai îngrijorat de prădătorii pe două picioare, de genul celor care mânuiau arme automate.

O cărare cu prundiș șerpua în sus, iar pentru a o parcurge era nevoie de mersul apăsător al unui om obișnuit cu muntele și de un cap bine înfipt pe umeri. În depărtare s-a auzit bubuitul unui tunet, și Malone s-a oprit o clipă pentru a-și trage răsuflarea și a admira culmile acoperite de zăpadă care se întindeau la orizont.

Un nou indicator delimita situl arheologic și interzicea accesul. Dincolo de el, blocuri de calcar, cele mai multe aparținând cândva unor turnuri și ziduri, zăceau grămadă unele peste altele. Pâlcuri de tufișuri pline de spini creșteau printre pietrele mâncate de vreme, iar irișii de vară și florile-de-colt aduceau o pată de culoare. Nici urmă de explorare arheologică recentă. De fapt, locul pustiu, străjuit de stânci, părea de mult abandonat.

Malone și-a privit ceasul.

11:57 a.m.

— Mister Malone! s-a auzit o voce masculină.

S-a oprit din mers și și-a pipăit pistolul Glock ascuns în haină.

— Mi s-a spus că vorbiți această limbă, a continuat bărbatul în arabă.

— Așa e.

— Mi s-a mai spus că sunteți un om de încredere.

Malone știa cât de importantă era onoarea în cultura din Asia Centrală, chiar dacă occidentalii considerau că era mult prea des invocată în scopuri greșite.

— Încerc să fiu.

Un bărbat a apărut în fața sa, cam la șase metri distanță. Era înalt de aproape doi metri și avea tenul măsliniu. Trupul său lung și slab era acoperit cu un veșmânt alb, larg și ponosit. Riduri adânci și drepte, de parcă ar fi fost

trase cu rigla, îi brăzdau fruntea și avea părul și barba de un gri-argintiu, neîngrijite. Un turban negru îi înfășura capul și șontăcia sprijinindu-se într-un băț lung.

Malone și-a ațintit pistolul asupra lui.

Îi cunoștea numele întreg. Usamah bin Muhammad bin Awad bin Laden. Dar în Occident i se spunea pe scurt Osama bin Laden. Ce scria în bilețelul de la Sharma? Cineva vrea să vă vorbească. Mda, și încă cine!

— Vă asigur, domnule Malone, că nu intenționez să vă fac nici un rău.

Malone se gândea însă mai degrabă la posibili însoțitori.

— Și că am venit aici singur.

Arma îi rămăsese ațintită asupra bărbatului.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă cred.

Bin Laden a ridicat din umeri.

— Credeți ce vreți. Eu sunt cel care a solicitat această întâlnire și am venit singur, așa cum v-am cerut și dumneavoastră să faceți.

Malone a decis că, dacă urmăreau să-l ucidă, ar fi fost deja mort. Și-a coborât pistolul.

— De ce m-ați chemat aici?

— Vreau să mă predau.

Să-l fi înșelat urechile? Toată armata Statelor Unite îl căuta pe fugarul care se afla acum în fața sa. Ultima oară auzise de o recompensă de douăzeci și cinci de milioane de dolari. Și bin Laden voia acum, pur și simplu, să se predea.

— De ce ați face așa ceva?

— Pentru că m-am săturat să mă tot ascund.

— Da, și de când ziceați că v-ați săturat?

Bin Laden a schițat un zâmbet.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră. Suntem de vârste apropiate. Eu am patruzeci și nouă de ani, și dumneavoastră cu cinci ani mai puțin. Spuneți-mi, n-ați vrut niciodată să renunțați la ceea ce faceți?

Astfel de gânduri îi treceau de fapt prin minte tot mai des în ultima vreme, dar nu era cazul să le discute cu un ucigaș.

— Ce doriți?

Bin Laden a înaintat șchiopătând spre un bloc de calcar și s-a așezat. Malone s-a tras mai aproape, dar a rămas, precaut, la o oarecare distanță.

— Armata voastră. Președintele. Toți vor să mă vadă mort. Vor să umple ziarele cu fotografii ale cadavrului meu. Ceea ce n-ar fi prea rău. Eu mi-aș găsi liniștea, iar adepții mei și-ar asuma sarcina de a-mi răzbuna moartea. Așa că aş continua să le fiu conducător chiar și dincolo de mormânt. O soartă deloc rea. Sunt însă unii care au alte planuri. Acești alții se opun sfârșitului meu glorios.

Lui Malone nici că-i păsa.

— Ei mă vor mort, dar fără ca nimeni să afle. De fapt, vor să mă păstreze viu chiar și după moarte. Vedeți dumneavoastră, existența mea continuă, chiar și numai la nivel de percepție, valorează pentru ei mai mult decât moartea mea publică.

Malone citise rapoarte care menționau talentul oratoric al lui bin Laden și și-a propus să-l asculte cu atenție – la urma urmei, discuțiile în contradictoriu cu diavolul n-au dus niciodată nicăieri.

— Vreau să încetez cu viața aceasta de fugar. Vreau să mă luați prizonier. Voi fi judecat în cadrul unui proces. Așa e legea în țara dumneavoastră. Astfel, voi beneficia de o tribună de la care să-mi fac cunoscut crezul. Și, mai important decât atât, adepții mei vor ști că sunt în viață. Iar când, în cele din urmă, mă veți executa, vor ști că am murit. Așa că voi ieși învingător.

— E posibil să nu vă executăm.

— Da, dar ceilalți o vor face cu siguranță.

Malone s-a scuturat, ca pentru a-și scoate din urechi veninul picurat de bin Laden.

— Spuneți-mi, Sharma știe că sunteți aici?

Bin Laden a încuviințat din cap.

— Ruinele acestea sunt un refugiu minunat. Nimănui nu i-a trecut prin cap să mă caute în această țară. Sharma este prietenul vostru. Aveți încredere în el, dar vă feriți ca lumea să afle. Așa că aici mi-am găsit ascunzătoarea perfectă. Acum, cu binecuvântarea mea, Sharma vă oferă capul meu. Dar nu vrea să-și asume nici un merit. Dumneavoastră m-ați găsit și m-ați capturat. Așa trebuie să fie. Am trimis mulți martiri la moarte pentru cauza noastră...

— Și se presupune că ar trebui să fiu impresionat?

Bin Laden a continuat să vorbească, aparent nederanjat de întreruperi.

— Priviți în jurul dumneavoastră, domnule Malone. În vechime, aici au avut loc bătălii. Majoritatea cu arcuri, săbii sau pietre. Și tradiția spune că, după luptă, războinicii aduceau capetele dușmanilor uciși în fața conducătorilor pentru a primi o răsplată. Cu cât strângeai mai multe capete, cu atât onoarea era mai mare.

— Sunteți cel mai în măsură să știți asta.

Fața încruntată a lui bin Laden s-a topit într-un zâmbet.

— Mi-au fost aduse multe capete. Acum, e rândul meu să ofer unul.

— Numai că vreți să faceți din acest gest un spectacol.

— Nici un conducător nu vrea să piară în obscuritate.

— De ce eu?

— Sharma m-a asigurat că sunteți... un om bun.

Malone a simțit că îi vâjâie capul încercând să analizeze toate posibilitățile pentru a lua o decizie. Bin Laden a părut că îi citește gândurile.

— Aveți de făcut anumite aranjamente. Înțeleg. Faceți ce trebuie. Dar țineți minte un lucru. Mă voi preda dumneavoastră mâine, la prânz, aici. Numai și numai dumneavoastră. Singur.

Malone și-a ridicat pistolul.

— De ce nu acum?

— Aruncați o privire în jur, domnule Malone.

A scrutat ruinele. Și a zărit pe stâncile de deasupra opt bărbați cu turbane pe cap și puști automate în mâini.

— Parcă ați spus că ați venit aici singur.

— Am mințit. Dar sunteți încă în viață, ceea ce demonstrează că spun adevărul în privința intenției de a mă preda. Măine, în acest loc, la miezul zilei. Veniți singur.

Și diavolul s-a făcut nevăzut.

* * *

Malone a revenit în capitală, la ambasadă, și a luat imediat legătura cu Stephanie Nelle, la sediul Unității Magellan din Atlanta. I-a povestit tot ce se întâmplase, și după șase ore a fost informat că a doua zi dimineață, în jurul orelor 7:00, o unitate specială a forțelor armate va intra pe ascuns în țară, dinspre granița cu Afganistanul. N-avea de gând să-l captureze pe bin Laden de unul singur, după cum nici armata nu dorea să lipsească de la un astfel de eveniment. Așa că a făcut, după cum se exprimase bin Laden, toate aranjamentele necesare.

Malone s-a întâlnit cu unitatea specială într-un loc prestabilit, pe șoseaua care pornea din capitală spre nord. Echipa era formată din șase soldați și doi ofițeri, toți îmbrăcați în haine civile deloc bătătoare la ochi. Era condusă de colonelul Rick Cobb, un bărbat zvelt, cu păr blond-roșcat și ochi verzi, adânciți în orbite. Malone le-a explicat ce dorea de la ei și i-a lăsat pe marginea șoselei, continuându-și drumul spre Rampur.

La orele 12:00 fix a ajuns la ruine. O mantie impenetrabilă de ceață învăluia prăpastia, acoperind stâncile de deasupra. A pășit prudent, așteptând să vadă ce o să se întâmple.

Bin Laden s-a ivit la fel de brusc ca în ziua precedentă. Astăzi însă, Malone nu era dispus să stea la taclale.

— Sunteți gata?

— După cum v-am promis.

Și-a scos pistolul Glock.

— Nu veți avea nevoie de el.

— Mă face să mă simt mai bine.

Prizonierul a ridicat din umeri.

— Atunci, așa să fie.

— Prietenii dumneavoastră sunt și ei aici?

— Numai până ce ne vor vedea plecați în siguranță. Apoi se vor face nevăzuți.

Le-a luat douăzeci de minute să coboare până la mașina lui Malone, din cauză că bin Laden mergea greu, sprijinindu-se într-un toiag. Înainte de a se urca, Malone l-a percheziționat pe arab. Bin Laden părea să se fi așteptat la asta și n-a protestat.

Au părăsit Rampurul și au pornit spre capitală. La jumătatea drumului, Malone a zărit aceleași hârburi pe care le lăsase pe marginea șoselei în urmă cu câteva ore. A încetinit în dreptul refugiului și a parcat în spatele lor.

Portierele celor două mașini s-au deschis, și membrii unității americane au ieșit.

- Prieteni de-ai dumneavoastră? a întrebat bin Laden liniștit.
- Paznicii dumneavoastră.
- Stabiliserăm că mă voi preda numai dumneavoastră.
- Am mințit.

Malone a părăsit țara în ziua următoare. Președintele Sharma n-a încercat să ia legătura cu el, și nici nu se așteptase să o facă. Anunțul că Osama bin Laden fusese prins va fi făcut la Casa Albă, și armata americană va fi creditată cu marea victorie. Contrar, probabil, presupunerilor lui bin Laden, Malone nu-și dorea, și nici nu conta pe recunoașterea publică a vreunor merite speciale.

Și nici Sharma, ar fi pus mâna în foc.

Ambii își duseseră misiunile la bun sfârșit.

Au trecut două săptămâni și nici un anunț. Între timp, Malone a fost trimis în Germania, apoi în Bulgaria, Australia și Norvegia. După alte două luni de tăcere, s-a decis să afle ce se întâmplă. Stephanie Nelle era și ea la fel de curioasă și a solicitat oficial informații.

— Cotton, tipii spun că nu știu despre ce e vorba, i-a spus ea la telefon, din sediul din Atlanta.

Malone se afla la Londra, între două avioane.

— Stephanie, l-am dus pe ticălos cu mașina. A stat lângă mine. L-am predat unui colonel de armată.

— Le-am comunicat numele ofițerului. Rick Cobb. Există într-adevăr un colonel cu acest nume în forțele speciale, dar în ziua aceea era în permisie acasă, în Statele Unite. La mii de kilometri de tine. S-a verificat.

— Ai obținut cumva descrierea lui?

Nelle i-a oferit-o și nu se potrivea deloc cu imaginea celui care îl preluase pe bin Laden.

— Ce naiba se întâmplă? Ce fel de jocuri mai sunt și astea?

— Și de ce să le joace? Președintele ar fi în stare să-și dea un testicul numai să-l aibă pe bin Laden în custodie.

Malone și-a amintit cuvintele arabului. Acești alții se opun sfârșitului meu glorios.

— Trebuie neapărat să iau legătura cu Sharma. O să te sun mai încolo.

A găsit un portal de internet într-un spațiu amenajat special pentru afaceri, la terminalul internațional al aeroportului. Și-a conectat laptopul și a trimis un e-mail, modul de comunicare preferat de Sharma. Știa că președintele ura telefoanele – incontrollabile – și scotea printuri la toate mesajele primite. A compus un text scurt.

DARUL MEU A DISPĂRUT.

Avionul nu urma să decoleze decât peste două ore, așa că a stat și a așteptat. Surprinzător, răspunsul a sosit în mai puțin de zece minute.

DU-TE ÎNAPOI LA RUINE.

Malone știa că nu va obține mai mult. În mod evident, Sharma se așteptase să fie contactat. Era în drum spre casă, pentru o scurtă vacanță de trei zile, înaintea următoarei misiuni.

Va renunța la odihnă.

Când Malone și-a parcat mașina la poalele dealurilor care urcau spre ruinele din Rampur, toamna se așternuse peste munții Pan. Temperatura scăzuse cu cel puțin patruzeci de grade față de zilele din urmă cu trei luni, și zăpada se așternuse în straturi groase pe culmile din jur.

Și-a scos din hanorac pistolul Glock. Nu știa la ce să se aștepte, dar n-avea altceva mai bun de făcut decât să urmeze pista sugerată de Sharma.

A urcat cu pași mășurați, atent să nu alunece pe pământul înghețat. A pătruns în incinta sitului și a privit din nou locul dezolant de pustiu. A continuat să înainteze și să exploreze, la fel de vigilent.

O rafală de armă automată l-a făcut să tresare.

Gloanțele au ricoșat din blocurile de calcar.

— Oprește-te, Malone! a auzit o voce în engleză. Pune arma jos.

S-a conformat. „Colonelul Rick Cobb” s-a ivit de după o stâncă îngustă și a coborât apoi de pe o grămadă de lespezi de calcar.

— Mi s-a spus că te-ai întors ieri, a zis Cobb. Am bănuț că te voi găsi aici astăzi.

— Îmi place să fiu punctual.

— Și amuzant pe deasupra. Ce mai tip!

— Așadar, cine ești?

— Colonelul Rick Cobb, bineînțeles.

— Știi bine că n-am să înghit chestia asta.

— Cu atât mai rău, pentru că n-o să capeti altceva.

— OK, colonele Cobb, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu bin Laden?

— N-ar fi mai bine să-ți arăt?

Cobb a făcut un semn cu pușca.

— Ia-o pe aici.

Malone a pășit pe lângă alte mormane de pietre și a cotit. O pală rece de vânt i-a uscat gura și l-a făcut să se clatine pe picioare. A zărit o pată întunecată pe pământ, pe locul unde cândva se înălțase un zid. Vremea ștergea rapid urmele, dar încă se vedea că ceva arsese recent acolo.

— Aici a fost, a spus Cobb. Chiar eu l-am împușcat, cam pe locul unde stai acum, apoi i-am dat foc nenorocitului ăluia de criminal, până n-a mai rămas nimic din el.

— Și de ce ai făcut asta?

— Mai întrebi? Pentru Dumnezeu, a omorât cetățeni americani. Era un dușman al statului.

— Înțeleg că nu ești soldat de meserie.

— Soldații au reguli, și regulile au prostul obicei de a se pune de multe ori în calea binelui. Eu operez în afara regulilor.

— Bin Laden m-a prevenit că cineva vrea să pună mâna pe el. Mi-a spus că se dorește moartea lui, dar fără ca lumea să afle. Care-i treaba?

— Zău așa, doar ești un tip isteț. America cheltuiește zeci de miliarde de dolari pe războiul antiterorist. Mult mai mult decât ne-am putea imagina. Iar treaba asta, prietene, e un soi de mană cerească.

Malone a fost mulțumit să constate că suspiciunile sale păreau să se confirme.

— Deci, o mulțime de corporații se îmbogățesc pe seama lui bin Laden.

— Păi, vezi? Ai verificat în ultima vreme cotațiile la bursă ale unor contractori ai Departamentului Apărării? Au urcat până la cer. Și multe companii mai mici fac avere. Doar nu vrem ca toate astea să se sfârșească.

— Și tu lucrezi pentru corporațiile astea?

— Toate s-au reunit și au hotărât să angajeze o echipă. Pe cea mai bună. Iar noi am dezvoltat o rețea intel mai performantă decât cea a guvernului. Ne-a luat mai mult de un an, dar în final am dat de urmele lui bin Laden. De două ori, aproape c-am pus mâna pe el. Cam cu opt luni în urmă a dispărut însă cu totul. Începuserăm să ne îngrijorăm, când ai intrat tu în scenă.

— Bine, dar în ziua aceea, unitatea mea a contact armata, pe canale oficiale, și nu pe tine.

Cobb a dat din cap aprobator.

— Așa e. Numai că noi avem prieteni foarte suspuși în ierarhia decizională. La urma urmei, asta e o mină de aur și pentru armată. Nimeni nu are interes să scape trenul ăsta. Așa că ei ne-au anunțat și, din fericire, noi eram pe aproape.

— Și l-ați adus înapoi aici și l-ați ucis.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul. După ce ai plecat cu el de aici, însoțitorii lui au întins-o ca niște câini râioși. Eu am trimis niște oameni să țină locul sub supraveghere. Și după ce ni l-ai predat, în loc să o luăm spre sud, către granița cu Afganistanul, am întors mașinile și am venit înapoi. Totul s-a terminat în două ore. Trupul a ars foarte repede.

Malone mai voia să afle ceva.

— De ce ați folosit numele unor militari? Am verificat, există într-adevăr un colonel pe nume Rick Cobb.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ne ajută să ne mișcăm mai repede și mai eficient. Acum, cu blestematele astea de computere, toată lumea poate fi monitorizată. Alegem de fiecare dată persoane aflate în permisie. Oamenii noștri de la Pentagon ne țin mereu la curent. După cum ți-am spus, nimeni nu vrea să scape trenul ăsta.

— Bine, dar cum l-ar putea scăpa, de fapt?

— Fii serios. Știi prea bine răspunsul. Americanii au memoria scurtă. Își ies din sărite după 11 septembrie, invadează niște țărișoare, le trag unora o mamă de bătaie, apoi îl prind pe Saddam. Și după aia nu vor decât ca totul să se termine cât mai repede. Opinia publică e deja plictisită. Politicienii simt pericolul. Reduceri bugetare, schimbări de priorități – toate astea sunt lucruri neplăcute pentru patronii mei. Ultimul lucru de care au nevoie e ca bin Laden să fie prins. Nu. Cel mai bine pentru ei este ca arabul să fie în libertate. Și să reprezinte în continuare o amenințare. Și lumea să se teamă de el. Stalin a făcut același lucru cu Hitler după Al Doilea Război Mondial. Știa foarte bine că nemernicul murise, dar a alimentat temerile tuturor cum că diavolul ar fi încă în viață și ar da încă din copite. Și toate astea pentru ca dușmanii lui să-și concentreze atenția asupra altor lucruri.

— Cum ar veni, voi controlați acum existența lui bin Laden.

— Până-n cel mai mic detaliu. Și vrem să facem din el cel mai tare tip de pe planeta asta.

— Și ce cauți aici?

— Te așteptam, ți-am zis. Am un mesaj pentru tine. Patronii mei vor să nu-ți mai vâri nasul peste tot. Să lași lucrurile așa cum sunt. Să-ți vezi de treabă.

— De ce aș face așa ceva?

— Pentru că nu poți demonstra nimic. Ce-ai să faci? Să pretinzi că l-ai prins pe bin Laden? Toți vor crede că ai înnebunit. N-ai cadavru, n-ai fotografii. N-a mai rămas nimic din el și nu pot fi prelevate probe ADN care să fie confruntate cu probele celor douăzeci și ceva de copii pe care se spune că îi are. S-a terminat. Lasă lucrurile așa cum sunt. Și vezi-ți de viața ta.

— Și dacă refuz?

— N-avem obiceiul să-i ucidem pe ai noștri, dar, dacă e cazul, n-o să ne opunem.

— Nu ești cu nimic mai bun decât el.

Malone a încercat să se îndepărteze. Cobb i-a blocat drumul.

— Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul tău, Cobb.

Cobb a ridicat pușca.

— Faci pe durul, Malone?

— Sunt suficient de dur încât să n-am nevoie de o pușcă pentru a mă apăra.

A rămas neclintit în fața lui Cobb. N-avea de gând să-i ofere satisfacția de a citi frica pe fața lui. Dar cui nu i-ar fi fost teamă? Capătul întunecat al țevii unei puști nu e o imagine prea plăcută.

Cobb și-a coborât pușca.

Malone ghicise. Îl voiau viu. Cine ar fi fost mai îndreptățit să declanșeze controversile dacă nu un agent american care pretindea că bin Laden i se predase și că exista o conspirație menită să ascundă moartea criminalului? Armata va respinge imediat afirmațiile și va profita de scandal pentru a supraalimenta teama oamenilor față de bin Laden. El nu-și va putea dovedi acuzațiile, iar ei vor avea de partea lor teroarea trecutului.

Nu era deloc greu de ghicit cine va câștiga bătălia.

— Păi atunci, Malone, n-ai decât să pleci și să încerci să spui lumii tot ce știi.

Sigur!

Și-a ridicat piciorul și l-a pocnit pe Cobb cu tocul cizmei în genunchiul drept. În mod clar mișcarea l-a luat pe „colonel” pe nepregătite. Poate că îl crezuse incapabil de un atac. Malone a auzit oasele trosnind și și-a înfipt pumnul în maxilarul lui Cobb. Cobb a urlat de durere și s-a prăbușit la pământ, ținându-se de piciorul rănit. Malone a ridicat pușca de jos.

— Ți-am spus-o și o repet. Nu ești cu nimic mai bun decât el. El a ucis în numele lui Allah, iar tu, pentru bani.

— Diavolul... a primit... ce i se cuvine.

Malone a aruncat pușca în aer, departe, dincolo de zidul prăbușit, și a plecat.

A tras fermoarul valizei, a coborât, a plătit nota și a ieșit din hotel pe strada aglomerată, în aerul rece al serii. Căuta un taxi spre aeroport și unul a oprit în fața lui. A urcat în spate. Șoferul și-a croit drum pe bulevardele pline de semafoare. În această perioadă a anului, se întuneca devreme în Asia Centrală, și până să ajungă la terminal, noaptea se coborâse peste oraș. I-a întins șoferului patruzeci de ruble și a dat să coboare. Omul i s-a adresat în rusește:

— Domnule Malone, președintele mi-a dat ceva pentru dumneavoastră.

Așezat pe bancheta din spate, l-a urmărit pe șoferul care îi înmâna un plic maroniu.

— Mi a spus și să vă transmit toate cele bune.

Malone i-a mulțumit și l-a răsplătit cu douăzeci de ruble pentru osteneală. Ce-i drept, Sharma era un tip cu brațul lung. A pipăit plicul și a simțit conturul inconfundabil al unui CD. A intrat în terminal, a trecut de vamă și, cu jacheta pusă pe umăr, s-a îndreptat spre poarta pentru plecări. A

deschis plicul și a văzut că înăuntru se aflau un CD și un bilet. A citit mai întâi mesajul, apoi a introdus CD-ul în laptop.

Pe ecran a apărut un film video. L-a privit pe așa-zisul colonel Cobb împușcându-l pe bin Laden. Și apoi, cu ajutorul celorlalți membri ai echipei sale paramilitare, ale căror fețe le-a recunoscut, Cobb a ars cadavrul. Ecranul s-a întunecat, apoi a început un alt film. De această dată, era el, împreună cu Cobb, cu câteva ore în urmă. Și-a pus căștile și a apăsă butonul de volum. Sunetul era excelent, și întreaga întâlnire, inclusiv asaltul său asupra colonelului, fusese înregistrată.

Ecranul s-a întunecat.

Malone a clătinat din cap.

Iosif Sharma urmărise totul. Deși era conducătorul unei națiuni care nu dispunea de mijloacele adecvate de autoapărare, președintele era un om inteligent. Voise ca Statele Unite să-l captureze pe bin Laden, pentru că asta fusese voința lui bin Laden însuși. Lucrurile luaseră însă o altă turnură, așa că președintele îi făcuse un nou cadou. Unul de care Malone va ține de această dată cu dinții, și pe care nu-l va scoate la iveală decât la momentul potrivit. Va fi nevoie de niște investigații, dar probabil că nu va fi atât de greu să se dea de urma lui Cobb, a echipei și a patronilor săi. În fond, asta era specialitatea Unității Magellan.

A recitit biletul care însoțea CD-ul.

AI GRIJĂ CA TOȚI DIAVOLII SĂ PRIMEASCĂ CE LI SE CUVINE.

Foarte corect.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre poarta de îmbarcare.

SFÂRȘIT

DOOM

DOOM

*SF antebelic***DEREMP****DIABOLII ALBI**

Traducere din limba rusă: Constantinis
Titlul original : БЕЛЫЕ ДЬЯВОЛЫ

I.

— Mi se pare, Jean-Louis de Venask? — spuse tînărul cu fruntea mare, uitîndu-se cu ochii holbați la celălalt, aproape de aceeași vîrstă, dar palid, subțire, cu o față ovală alungită și îmbrăcat elegant.

— Iar eu te-am recunoscut imediat, Jacques Saintras, — spuse Venask cu un zîmbet.

— Iată o întîlnire!

— Cîți ani, cîte ierni!

— Nu ne-am mai văzut de zece ani!

— De cînd am absolvit colegiul ... Te rog, așează-te la masa mea și spune-ți toată povestea.

— Povestea mea este foarte simplă, — răspunse Saintras. — Am intrat în Școala Centrală, am ieșit inginer și lucrez la o oțelărie.

— Ei bine, ești mulțumit de soarta ta?

— Cum să-ți spun?! Satisfăcut, dar nu complet mulțumit. Am leafă bună. Sînt considerat un expert în domeniul meu. Ceva am inventat și am îmbunătățit la motoare ... Dar nu vreau să te plictisesc. Sincer, nu o astfel de viață am visat.

— Ah, dragul meu Jacques, la urma urmei și eu sînt un visător din fire.

— Ești căsătorit?

— Nu.

— Nici eu ... Am auzit că tatăl tău a murit.

— A murit, — răspunse Venask cu un oftat. — Tatăl meu a fost un vînător pasionat. A împușcat iepuri nenumărați. A plecat la vînătoare de lupi în Rusia și, în absența sa de pe propriile posesiuni, au început braconierii să vîneze pentru contrabandiști și... A fost un spirit neliniștit și în căutare de pericol.

— L-au ucis contrabandiștii?

— Da. Într-o dimineață, a fost găsit într-o pădure împușcat în piept și cu ochii scoși ... Deasupra lui se fițiau vulturii.

— Ce tragedie! Dar acum ești bogat?

— Am primit o moștenire! Dar, la ce folos! Grijile administrării ei, care era efectuată de tata, mi-au fost transmise... Am călătorit foarte mult și, din păcate, n-am văzut nimic nou. Aș fi dorit să descopăr țări ciudate și necunoscute. Dar, deja, totul a fost descoperit.

— Nu chiar tot, — spuse Saintras sclipindu-i ochii. — Sînt încă zone neexplorate.

— Care-s acelea?

— Fundul mării.

— Cu explorarea fundului mării este ocupat prințul de Monaco.

— Luna și, în general, corpurile cerești nu au fost explorate.

— Ei, ce glumă bună!

— Și ambii poli! De exemplu, nu te atrage nordul?

— Ar fi frumos să descindem la Polul Nord, desigur! Dar cum să ajungem acolo?

— Într-un balon, prietene. Oh, dacă aș avea mijloace! — strigă Saintras. — Dacă doresc ceva, atunci, acel ceva este un balon. Încă din timpul școlii am făcut o mulțime de desene și schițe de avioane și dirijabile. Dacă am acceptat să lucrez la oțelărie, am făcut aceasta gîndindu-mă la vechea mea pasiune — să mi se ofere posibilitatea de a construi un dirijabil rațional. Dar anii trec, nu mai este timp, și mie mi se pare uneori că-mi voi pierde mintea. Am cele mai bogate idei. La urma urmei, cucerirea văzduhului nu

se termină astăzi sau mâine. Rezultatele pe care le-a obținut Santos Dumont sînt formidabile. Mai este nevoie de puțin, și acest lucru puțin, pe care eu îl știu, va fi făcut de alții, iar oceanul aerian va concura cu căile ferate și cu marea. Deci, uneori, fericirea depinde de fleacuri.

— Mai exact, de ce sumă ai nevoie?

— Nu mai puțin de două sute de mii de franci.

— Desigur, e o sumă mare, — a spus Venask. — Dar, cu dirijabilul tău poți să zbori pînă la polul nord?

— Inutil să spun, despre dirijabilul care-i în mintea mea, mai mult fără să sune a laudă, și să nu uităm că el depinde mult de vînt.

— Ascultă, prietene, — a spus Venask — bani am, și dacă vrei, eu voi da fondurile necesare pentru a construi dirijabilul, și împreună vom merge drept spre Polul Nord.

— Ai o inimă și o minte nobilă! — strigă Saintras — O, dacă toți oamenii bogați ar fi ca tine! Dacă regii popoarelor și regii burselor ar fi fost tot atît de generoși și întreprinzători, cîte cuceriri s-ar fi făcut în domeniul științei! Bem o sticlă de șampanie pe acest motiv?

— Să bem!

— Cu toate acestea, mă tem — a spus Saintras, ciocnind paharul cu tovarășul său — că te vei duce la moșiile tale și vei uita de călătoriile aeriene.

— În nici un caz.

— Și nu te vei teme de costuri?

— Nu, chiar dacă ar fi de două ori mai mult, am destul.

— Deci așa stă treaba.

— Îți dau cuvîntul de onoare.

II.

Au trecut zile. A trecut o lună. A fost o lună de planuri și dulci visări.

Jumătate din moșiile lui Venask au fost ipotecate iar banii primiți i-a înmînat lui Saintras.

— Uite, prietene, trebuie doar să-mi dai cuvîntul tău și totul va rămîne între noi. Nimeni nu trebuie să știe despre participarea mea.

— Ce? Nu poate fi niciun cuvînt despre noi în ziare?

— Nici un cuvînt.

— Și despre mine?

— Nici despre tine.

— Ești un maniac, Venask. Ți-e teamă că cineva te va depăși. Nu-ți fie teamă, oamenii nebuni sînt puțini.

— Tu vrei prea devreme glorie, Saintras. Fii mai modest.

— Bine. Tu ești stăpînul. Dar, mă întreb, de ce-ți apar portretele în revistele ilustrate? În astfel de întreprinderi, gloria trebuie să preceadă realizarea.

Saintras s-a mutat la prietenul său. Trebuiau să se vadă tot timpul.

O dată într-un coș, lîngă biroul lui Saintras, Venask a găsit o foaie de hîrtie, ruptă în două, cu un reportaj entuziast scris în urma întrevederii cu celebrul balonist Jacques Saintras. Evident, Jacques a dormit și a visat publicitatea. El a compus un interviu inexistent și s-a amuzat ca un copil. În fiecare zi, Venask găsea astfel de proiecte de interviuri.

În cele din urmă, nu s-a mai putut stăpîni și i-a spus lui Saintras.

— Ai o vanitate copilărească. Gîndește-te la zarva din ziare! Încep să concluzionez că nu ești zdravăn.

— Ah! Se pare că te-am costat scump! — strigă Saintras, și plecă trîntind ușa.

Venask a alergat după el. În general, rareori s-a despărțit de el, temîndu-se că va lăsa să-i scăpe secretul. Acest lucru le-a erodat relația; dar lucrul la balon a continuat.

Între timp balonul a fost terminat.

— Va zbura? — a întrebat Venask.

— Trebuie să zboare.

Saintras a început să-i explice prietenului ideea de balon — după desene. Venask nu înțelegea, însă privea cu bucurie și la urmă l-a întrebat:

— Și nu te-ai lăudat nimănui?

Au fost efectuate experimente, cu înălțarea, în vecinătatea Parisului. Prima experiență a fost făcută pe 15 aprilie 1905. De la bun început, a devenit clar că dirijabilul lui Saintras era mai bun decît toate celelalte construite înaintea lui. În experimentele ulterioare au fost introduse cîteva îmbunătățiri. Dar s-a dovedit că sistemul de balast nu este bun. Noaptea balonul, chiar pierzînd balast, s-a lăsat la sol doar pentru că pe el s-a format rouă.

— Vezi tu, — spuse Venask lui Saintras, — dacă reporterul ar fi știut despre acest incident, ai fi murit de rușine.

— Ai dreptate, tovarășule. Sînt gata să mor acum.

— Nu e cazul de moarte, dar va trebui să mai lucrăm la dirijabil.

Saintras, după cum se spune, și-a lăsat coada în jos și a început să lucreze cu mai mult sîrg.

— Vom face experimente, pentru a ne obișnui cu balonul în acel sat lîngă strîmtoarea Ugra din Marea Kara, de unde Nansen a început studiile sale despre regiunile polare.

III.

În satul Samoied, Venask și Saintras au asamblat părțile aparatului cu ajutorul muncitorilor plătiți, care s-au dovedit a fi cei mai cinstiți, pioși și simpli bețivani.

O săptămîină a fost suficientă pentru a pune în ordine dirijabilul.

În acea săptămîină, entuziasmul lui Venask a crescut, însă Saintras s-a descurajat. Motivul a fost în corespondența sosită pe numele lui Venask. Cercetînd scrisorile și ziarele, a dat peste un anunț în care se spunea că americanul Velmap se îndreapta spre Polul Nord folosind tot un dirijabil.

— Uite, uite! — a strigat Venask prietenului său. — Dacă vom tărăgăna și ezita, atunci vom fi bătuți.

Saintras citea și se schimba în față. Încrederea în sine îl cuprindea din nou.

— Nu, nu ne vor bate! — a strigat el: — Ne vom întoarce înainte ca el să plece". Primul va ajunge la pol Saintras. El va ridica steagul francez acolo. La drum, cît mai curînd posibil!

Cînd totul fu gata, Saintras a dorit binecuvîntarea călugărilor care trăiau în sătuc și care țineau de mînăstirea fortificată Solovki, de la Marea Albă.

— Pentru ce?

— Pentru ce? Va fi o scenă pentru istorie. Trebuie să facem o poză care, apoi, va fi reprodusă în reviste. Și, în plus, nu te opune. Religia încă contează ... Oricum, și noi mergem la dracu-n praznic!

IV.

Privit din exterior, dirijabilul nu era diferit de baloanele construite în ultimii ani. Cu toate acestea, dimensiunile sale erau excepționale: era de șaptezeci și cinci metri lungime și douăzeci lățime. Caracteristica originală a

structurii sale interne îi era asigurată de întregului său sistem de serpentine; astfel încît gazele fiebiți, evacuate de la motor, să nu se piardă și să încălzească mai întîi nacela cu cușete, ca apoi să urce la celelele serpentine plasate în interiorul balonului; și numai după ce-au cedat toată căldura mașinii, fără nici un risc de aprindere a hidrogenului, să fie eliminate în atmosferă.

În plus, dirijabilul era prevăzut cu o cantitate semnificativă de hidrogen comprimat și era suficient să se deschidă robinetul pentru a da un nou impuls ascensional, fără a se recurge la aruncarea de balast. Și în absența balastului a fost ușor să se doteze cabinele, făcîndu-le luxăase și confortabile. Și, pentru a o face mai rezistentă, structura a fost realizată pe bază de aluminiu.

Nacela se prezenta ca o mică locuință cu două camere. Una era a lui Saintras, el era mecanic și navigator, și în ea erau concentrate rezervele de petrol, benzină, apă, precum și manete, robineți și butoane pentru controlul dirijabilului. Ușa sa se deschidea spre o galerie de-a lungul căreia se putea ajunge la motor. În cealaltă cameră se găsea o cușetă îngustă, o sobiță la care Venask pregătea hrana și cutii cu provizii. Călătoria cu o astfel de aeronavă promitea plăcere și siguranță.

Mașina imensă se legăna la sol ținută de frînghii. Atunci cînd frînghiile au fost tăiate, ea nu s-a mișcat imediat. A fost pornit motorul, care a încălzit și dilatat hidrogenul, iar dirijbilul a început să se înalțe. Saintras și Venask și-au uitat toate certurile. Entuziasmul i-a cuprins, iar mîinile lor s-au unit într-o formă de recunoștință și afecțiune.

Apoi balonul a coborît ascultător la pămînt. Au fost întreprinse o serie întreagă de verificări și experimente, și toate au fost încoronate cu un succes. Au trebuit facute doar corecții minore.

S-a fost decis să facă ultima oprire pe Țara Franz Josef și de acolo să îndrepte către Pol.

Saintras și Venask au plecat în zbor spre Polul Nord în ziua de 18 august 1905.

V.

— Acum pot spune că am trăit o viață utilă și am arătat omenirii un exemplu de inițiativă și voință puternică! — zise Venask la micul dejun în a doua zi după decolare.

Saintras, care a intrat deja în rutina lui, incorigibil în vanitatea sa, a spus:

— Ce este asta în comparație cu acele ovații care ne așteaptă la întoarcerea la Paris de la Pol!

— Bineînțeles, — răspunse Venask cu un frison, — dar pentru asta trebuie să ajungem la Pol. Sîntem într-o zonă foarte friguroasă.

— Și nu înghețăm! Uită-te la sistemul meu ermetic: ușa se deschide și se închide, și nu îngheață, și nici cea mai mică adiere. Haide, mai luăm micul dejun, sau ce?

Motorul sună monoton, cabina se mișcă slab. Îl îmbia la somn dar ar fi vrut să mănînce, așa că Saintras comandă:

— Bucătar, vino repede!

— Nu am timp să gătesc pentru tine.

Nedorind să se certe cu tovarășul din cauza fleacurilor, Venask a fost de acord că Saintras este șeful expediției și că el este doar bucătar. Conservele trebuiau doar să fie încălzite pe o sobă electrică. Aeronauții aveau în stoc o cantitate mare de plăcinte uscate, gem, vin vechi, lapte condensat și biscuiți. Au luat cu ei și jamboane și costiță afumată.

Saintras a mîncat la micul dejun cu un apetit incredibil și a băut pe măsură. În cabină adesea se auzeau sărind dopurile sticlelor de șampanie.

Zilele erau strălucitoare, albe, asemănătoare între ele, liniștite. Balonul se apropia de Pol.

Într-o zi, Saintras, culcat în cușetă, privea cum Venask prăjea felii de șuncă în sos de roșii.

— Ha, ha, ha, ha!

— De ce rîzi?

— Îmi pot imagina ce ne-am fi făcut dacă nu luam atît de mult cognac și rom.

— Totuși, eu aproape că nu beau.

— Ești un băiat bun, asta ca să fii sigur!

— Imaginația mea funcționează și fără să beau. De fapt, Saintras, ce căutăm noi la Pol?

— Axa Pămîntului, desigur.

— Nu, serios?

— Vorbesc serios. Va trebui să zburăm numai și numai în jurul brațului ei, — cum n-o putem împinge de la locul ei, se va întîmpla o catastrofă teribilă dacă o ciocnim.

— Văd, Saintras, că te alimentezi bine cu șampanie.

— Jupiter însuși, în situația mea, s-ar fi îmbătat ca un cizmar ... Nu, iată ce: pe brațul axei Pământului ne vom grava numele noastre pentru memoria descendenților noștri îndepărtați ... Și totuși, ar fi mai bine dacă am tăia câteva bucăți din axa Pământului să le ducem la Paris și să le dăm prietenilor suvenir. Acesta este cel mai fantastic lucru la care mă pot gândi ... Mai dă-mi o sticlă!

Mașinăria imensă continua să zboare fără incidente. Ușurința, cu care ea se deplasa, îi iritau pe Venask și Saintras. Aparent, victoria va consacra aeronava fără niciun obstacol. Deja, după treizeci și trei de ore de la plecare au ajuns la un punct extrem, pînă la care ajunsese și Nansen... Acum, în jurul balonului se întindea un spațiu virgin nemărginit.

Într-o excitare febrilă, Venask a spus deranjîndu-și tovarășul:

— Ei bine, Saintras, dragul meu coleg, gîndește-te încotro noi zburăm, dar tu te ocupi cu cognacul ca și cum nu s-ar întîmpla nimic.

— Eu, fratele meu, am devenit deja rece, — îi răspunse ironic Saintras, — să lăsăm bucuriile la Paris. Atunci, primele frumuseți ne vor cădea brațe, iar regii ne vor numi prietenii lor... Dar acum, fii rezonabil, nu deranja! Fii pregătit pentru tot felul de dezamăgiri. La pol nu există nimic, cu excepția aceeași zăpadă și gheață. La urma urmei, n-ai crezut că există o axă a Pământului pe care s-o pipăi!

— Cum poți fi atît de prozaic, Saintras?

— Ești prea poetic, Venask. Ei bine, în cel mai bun caz, vom înălța la Pol steagul național francez și-l vom proclama colonie franceză, pe care o vom face cadou patriei noastre ... Și Franța poate oferi în dar Polul Nord guvernului rus, care nu va întîrzia să-l populeze cu cetățenii săi neliniștiți ... Între timp, darul acesta va consolida și mai mult legăturile amiabile dintre cele două mari națiuni.

— Unde-i aventura? — strigă Saintras. — Uite, instrumentele noastre arată că sîntem deja aproape de Pol. Și, ce este nou? Tot același blestemat și plictisitor peisaj și pustietate, aer înghețat și...

Se opri brusc și ascultă exploziile continue ale motorului. Îmbăcînd o subă, s-a dus în galeria deschisă și a început să caute cauza deranjamentului. S-a dovedit că un fir, din vecinătatea cilindrului, se atinse de acesta și începuse să ardă. Pentru a-și face treaba mai bine, Saintras a oprit motorul pentru un minut. Angrenajul nu se mai mișca, dar, totuși, pămîntul zbura cu viteză amețitoare pe sub balon, care se mișca rapid.

— La naiba! — strigă Saintras. — Un curent de aer teribil ne poartă spre Pol!

— Și cum ne vom întoarce? — întrebă Venask neliniștit.

— Dacă e greu să ne opunem vîntului, să mergem înainte; din fericire, terenul este neted.

El a legat firul, l-a mutat și a pornit motorul. Dirijabilul și-a sporit viteza. Revenind în cabină, Saintras a spus:

— Ei bine, acum o nouă sticlură de șampanie!

— Cu plăcere, — răspunse Venask, — mai ales că Polul este deja la îndemînă.

— Orice ai spune, bineînțeles, eu sînt Cristofor Columb, — spuse Saintras cu mîndrie. — Și tu poți fi comparat cu regele care l-a finanțat pe Columb...

— Este ciudat, — a început Venask. — Am băut un pahar cu șampanie și totul a început să se rotească în jurul meu.

Pentru a arunca sticlele goale și gunoiul, Venask a deschis un mic chepeng în podea, și a fost uluit că pămîntul a devenit gri și că fugea cu o viteză fantastică, iar pe el se întindeau cîteva dungii negre și înguste.

— Cu toate acestea, capul mi se învîrte, iar vîntul — uite Saintras ... Dar noi ne năpustim cu viteza unei bombe .. Se va prăbuși dirijabilul nostru?

Saintras se aplecă peste trapă și fluieră.

— Dirijabilul nu se va prăbuși, — spuse el. — Dar...

— Vorbește, vorbește!

— O astfel de viteză indică faptul că există o diferență puternică între temperatura circumpolară și temperatura polară. Probabil ai dreptate.

A închis trapa și a ieșit din nou în galerie.

— Temperatura a crescut, este deja peste zero. Vino aici, Venask! — a strigat cu voce tremurîndă.

Venask a ieșit în galerie. Vîntul era teribil, dar cald. Cel mai surprinzător era că departe, la orizont, se vedea o zi violet strălucitoare, și acea lumină arunca o strălucire stranie pe toate părțile dirijabilului și pe fețele baloaniștilor.

VI.

Venask tremura: era ceva nemaivăzut în față, era un miracol și transpirația îi apăru pe tîmple. Apucă nervos balustrada cu ambele mîini.

Cu cît se deplasa aeronava, ziua purpurie devenea mai strălucitoare și se întinde pe întregul orizont.

— Minunatele străluciri purpurii nordice, mormăi Saintras.

Balonul, între timp, întâlnind o atmosferă relativ caldă, a început să se înalțe mai mult, datorită dilatării progresive a hidrogenului. Lumina violetă cădea pe zăpadă și pe pământul cenușiu. Părea că înaintea ochilor aveau ochelari purpurii. Cîteva minute mai târziu, ultimele urme de zăpadă dispăruseră. Termometrul arăta șase grade cu plus. Totul este relativ și, prin urmare, această temperatură a început să le pară fierbinte; baloaniștii au început să transpire. Toate acestea, le-au provocat o stare de tulbure: nimic nu poate fi mai chinuitor decît necunoscutul.

După cîtva timp, a început să se vadă plantele, mici de statură și similare cu cactușii și cu ferigile. Apoi solul s-a acoperit cu verdeață scurtă.

Nu era nimic pămîntesc aici. O ceață densă s-a așezat ca o mantie, ceață ce făcea soarele polar să pară așezat în adîncitura unei văi, imens ca un scut metalic opac. Puterea regelui planetei noastre aici era foarte limitată; nici o singură rază nu se depărta de soare; totul se disipa în strălucirea zilei violete.

În aerul din apropierea balonului se auzi un filfiit de aripi; apoi a alunecat o umbră, s-a auzit un strigăt strident, pătrunzător și ceva a lovit acoperișul cabinei.

Saintras și Venask au încercat în zadar să vadă ce fel de creație le-a salutat sosirea la Pol, căci umbra dispăruse deja.

— Este ceva oribil! — a spus Saintras și s-a întors spre Venask.

S-au văzut unul pe altul și s-au speriat. Lacrimile tremurînde din ochii lor erau albastre. Buzelor, umbrite într-un fel ciudat de lumina polară, li se adînceau ridurile.

— Sîntem ca niște cadavre! — strigă Saintras.

— Fii curajos! — a spus Venask cu asprime. — Trebuie să ne menajăm nervi și să ne stăpînim. Incontestabil, nu ne amenință nimic. Dimpotrivă, este bine că am găsit ceva interesant. Să fim rezonabili.

— Bineînțeles, desigur, — murmură Saintras, — deși tot corpul îi tremura.

Din nou, se auziră țipete stridente, la care au răspuns alte țipete. În fața lor, tăind aerul pe verticală, apăru un uriaș liliac cu un cioc lung și gros.

— Ți-am spus că vom desoperi o nouă faună; este necesară ancorarea.

— Ce vrei să spui! — urlă cu o groază Saintras.

— Repet, este necesar să coborîm la pămînt. Acum îmi pregătesc carabina și vom colecta probe de minerale, plante și chiar, dacă este posibil, de animale.

— Voi arunca în aer balonul mai degrabă decît să-ți execut ordinele! — Strigă cu înverșunare Saintras. — Eu sînt șeful și trebuie să mă ascuți!

VII.

Încetul cu încetul, Saintras s-a calmat și a fost de acord că trebuia făcut un studiul natural-istoric al Polului. El a cerut doar o amînare, amînare cu care Venask a fost de acord. Balonul zbura la o altitudine de o sută cizeci de metri.

Peisajul s-a schimbat puțin, iar vegetația a devenit mai înaltă și mai groasă; totuși, toate plantele polare au căutat să se extindă în lățime. Cerul nu le atrăgea.

Curînd, aeronauții au văzut un rîu și din nou au zărit zăpadă sub forma unor grămezi.

Venask a fost primul care a observat că această zăpadă se mișcă.

— Într-adevăr, — strigă Saintras, — zăpada se mișcă. Dar poate că este o turmă de berbeci polari?

— Sau doar ni se pare!

— Te rog, să punem balonul pe pămînt! — zise agitat Venask.

Curiozitatea lui Saintras era atît de simulată încît era gata să îndeplinească dorința prietenului său, mai ales că în acel moment lumina violetă dispăruse brusc. A devenit atît de întuneric încît baloniștii, pentru o vreme, nu puteau explora nimic.

Apoi, pe cer, au văzut stele palide și pete nedefinite pe sol, care continuau să se miște.

— Mi se pare că aud niște șoapte care vin de acolo și un foșnet ciudat, un fel de șuierături.

De data aceasta, Venask a fost cuprins de spaimă:

— Vom pleca în zbor, poate, mai repede.

— Asta-i, — spuse posomorît Saintras. — O ștergem repede!

— Polul Nord nu va pleca de la locul lui, — a spus Venask. — Mai întîi trebuie să ne punem gîndurile în ordine și să elaborăm un plan.

— Ah! În cele din urmă, am încetat să ne mai ieșim din fire, — se bucură Saintras. — Acum ne vom ridica la o înălțime de trei sute de metri sau chiar mai mare.

A răsucit cîteva manete și a dat motorului cea mai mare accelerație. Dar, o nouă problemă gravă: motorul a început să vuiască violent, iar

manometrul a început să arate că mașina nu va mai suporta presiunea și că învelișul balonului va exploda; deci, totul era inutil. Balonul se opri și nu se mai putea mișca, în mod controlat, nici înainte nici înapoi; ca și cum niște lanțuri invizibile, dar puternice, l-ar fi prins și l-ar fi tras spre pământ.

Saintras și Venask stăteau la balustradă nedumeriți și disperați. Pe unul dintre dealuri au văzut silueta unui disc mare gros pe pe un postament: nu exista nici o îndoială — în fața lor se afla un aparat făcut de ființe inteligente. Era la fel de clar ca doi ori doi fac patru. Dar n-au avut timp să schimbe, pe această motiv, niciun fel de părere. Saintras s-a grăbit în cabină, a reușit doar să bîguie: "Ce ar trebui să fac acum?", și s-a culcat. Venask i-a urmat exemplul.

VIII.

Venask s-a trezit însă nu a putut spune cît timp dormise. Mai degrabă nu dormise, ci s-a aflat într-o stare letargică. Saintras încă mai sforăia. Pe frunte, avea riduri profunde. Somnul lui era, evident, un coșmar.

Lumina violetă pătrundea prin ferestrele groase de cristal ale cabinei, ceea ce însemna că era deja zi.

Venask a mers la galerie și a văzut că nacela se așezase pe sol, iar motorul nu mai funcționa, probabil se terminase benzina.

Balonul se aplecase puțin, dar stătea în aer, ca și cum s-ar fi sprijinit pe ceva; nimic nu a fost distrus. A vrut să ridice balonul, schimbîndu-i puțin locul dar n-a putut. Nacela cu motorul stăteau pe o piatră întunecată dreptunghiulară.

Venask, coborînd la sol, cu carabina în mînă, își dădu seama că el și prietenul său se aflau în puterea unor ființe inteligente misterioase și că aerostatul a căzut într-o capcană. În tufișurile de cactuși și ferigi ceva a foșnit. Venask a tras un foc iar bubuitura împușcături l-a trezit pe Saintras, care a venit în fugă în galerie.

— Ai dormit bine?

— Rău ... Exact ca sub cloroform.

— Și eu.

— Dracu știe ce! Am visat că niște creaturi mă pipăiau cu tentaculele lor.

— Și eu. Însă conștiința n-a fost complet adormită.

— Iată, iată, ce spuneam și eu, ca sub acțiunea cloroformului.

— Ce ai de gînd să faci, Saintras?

— Nu știu, dar vom vedea.

A făcut cîțiva pași și a sărit pe o piatră galbenă alungită. Dar pe ea, el nu a putut face nici două pași că a și căzut. Venask s-a grăbit să-l ajute și a început să-l tragă de pe piatră.

— Fugi încotro vezi cu ochii! — strigă Saintras.

— Ce ești nebun! ... Mai bine scoate-ți cizmele. Cizmele tale au cuie de oțel. După cum vezi, stai pe un magnet. Asta acum mi-a trecut prin cap.

Saintras a ascultat și a coborît în siguranță de pe piatră. De la disperare, el a trecut repede spre o bucurie nestăpînită.

— Fiu, fiu, fiuu! Vroiau să ne prindă cu un magnet! Domnilor necunoscuți, vă rog să veniți aici. Scuzați-mă, fantome polare, dracu' să vă ia!

— Bine, Saintras, dar fii atent la balon! Cum îl luăm de aici? Se pare că acest lucru va fi mai dificil.

— Vom tăia nacela, vom arunca balastul, iar balonul va zbura ca un porumbel — direct la zenit. Îl lăsăm apoi în voia vîntului. Nu, nu-ți face griji! Iată ce, bucătarul meu drag — deocamdată mă omoară foamea .

Baloniștii s-au așezat la micul dejun, iar în lumina zilei violete răspîndită peste ferigile de pe malurile rîului de culoare de argintiu-întunecat, au băut o sticlă de șampanie.

IX.

Au mers aproximativ o jumătate de kilometru în aval pe rîul care, parcă, izvora din ceață și dispărea în spatele unui lanț de dealuri albastrii. În crîngurile cu copacii mici, fluturau din aripi păsări cu cioc lung și aripi azurii. Flori ciudate cu corole cărnoase acoperă pămîntul ici și acolo. Într-o peșteră, Saintras a ucis, cu un băț, un animal asemănător cu un liliac, dar și cu un cap de șarpe cu un cioc lung. După o examinare mai atentă, animalul s-a dovedit a fi un pterodactil sau o pterophoridă — o creatură care a trăit într-o altă era geologică.

Saintras și Venask s-au întors uitîndu-se după pterodactili. Vroiau să prindă un animal viu dar care să nu aibă mai mult de douăzeci de centimetri lungime. Deodată Saintras a început să strige:

— Ce înseamnă asta? Unde este umbra mea?

— Nici eu n-am umbră, — spuse Venask.

— Umbra mea, umbra mea! — striga Saintras întorcîndu-se în toate părțile.

— Pentru ce maimuțărești? — a întrebat Venask. — Este o proprietate a acestei lumini de a se răspîndi, prin aer, fără a produce umbre în acest peisaj ciudat și teribil.

Saintras își lăsă capul în jos.

— E ca într-o magie... Picioarele mi-au amorțit.

Apropindu-se de rîu, Saintras se aplecă și începu să bea apă.

— Acum mă simt mai bine, — a spus el. — Balonul este încă departe, vom sta și ne vom odihni.

— Ei, cum ți se pare, — începu Venask. — A fost o presimțire care m-a înșelat?

— Mărturisesc, este evident, că am fost cuprins de o stare de confuzie totală. Cînd am ucis pterodactilul, în peșteră, m-am gîndit: soarecii ăștia zburători au făcut toate aceste trucuri și ne-au imobilizat cu magneți? Categorie nu, aici sînt ființe mult mai viclene și mai inteligente. Poate că ne înconjoară, dar nu le vedem. Și de la aceaste gînduri mi s-a ridicat părul pe cap.

Venask se plimba preocupat de-a lungul malului.

— Uite, — strigă el, — ușa!

— Unde?

— În stîncă. Vezi, o adîncitură și o placă metalică? Am să ciocănesc în metal... Ai auzit? Bîzîie ceva!

— „Ușa” este într-adevăr ușă! — strigă Saintras, alergînd și lovind metalul.

— Să intrăm.

— Și să murim, sau ce?

— Totul este posibil, — a spus Venask, — dar acești locuitori necunoscuți ai polului sînt inteligenți și chiar civilizați... Și cu creaturile inteligente se poate face întotdeauna o înțelegere. Deși ți se pare că este ușor să eliberăm aerostatul, eu cred că ne mișcăm după voința lor și nu a noastră. Ei au la dispoziție puteri de o natură străină nouă. Putem obține libertatea numai cunoscînd necunoscuții.

Saintras se gîndi și fu de acord cu Venask.

Ușa nu s-a mișcat sub asaltul lor. Era blocată de un cîmp magnetic.

Saintras fluieră.

Venask, trăgîndu-și sufletul, a început să facă planuri de a intra în contact cu necunoscuții.

— Desigur, aceste creaturi nu sînt imateriale. Nu cred în invizibilitatea lor. Va fi necesar să capturăm una și apoi s-o folosim ca monedă de schimb... Atunci va fi posibil să se negocieze cu ei!

— Dar, Venask, ce-or fi cu aceste urme pe lutul de la mal?

— Urmele unei creaturi bipedale, dar cu o coada ca la cangur.

— Se pare că ticăloșii merg desculți!

— Picioarele lor au forma unei frunze de iederă, — continuă Venask — ... oprește-te, oprește-te! Da, sînt labele unui iguanodon!...

— Iguanodon? Ce fel de fiară e asta?

— Un contemporan al pterodactilului.

— Ei bine, poate că e vorba de o turmă de iguanodoni, pe care necunoscuții o cresc?

— Cine știe?!

— Dar nu văd urmele altor creaturi. S-au scuns fiarele! Vorbind astfel și uitîndu-ne curioși la solul de sub picioarele lor, Venask și Saintras au ajuns la balon.

E ușor de imaginat surpriza pe care au avut-o, cînd au văzut că cele mai importante părți ale motorului au fost deșurubate cu o îndemîinare uimitoare și îndepărtate.

Saintras examina motorul și, preț de un minut, tăcu. Dintr-o dată, un rîs idiot a izbucnit dintre buzele lui și s-a întors spre tovarășul său spunînd:

— Voi face o sanie, voi înhăma iguanele și vom pleca de aici!

Cu mîinile în buzunare, a început să cînte fără griji șansonete pariziene.

Venask nu-i spuse nimic. Își dădu seama că Saintras se țicnise.

X.

«Și dacă îmi pierd și eu mintea?» se gîndi Venask cu disperare.

Situația lui era teribilă: singur, cu un tovarăș țicnit la Polul Nord, într-o țară blestemată, în captivitatea unor necunoscuți... Ce să facă? .. Ce va întreprinde?

Saintras, căzut într-o stare de veselie, s-a apucat zgomotos de băut. Curînd vinul l-a doborît și a adormit fericit în cabină.

Lumina violetă, care nu producea umbre și, poate, magnetismul îl irita Venuska, iar deprimarea lui creștea. Din cînd în cînd își pierdea voința, iar cele mai ciudate gânduri îi treceau prin cap. Ceva de genul unei halucinații îi apăru în față. Îi părea că, din dirijabil, ieșeau cu viteză lebede albe, se transformau în dansatori și dispăreau în ceață. Că perechi de stelele se apropiau de el și-l examinau cu o curiozitate rece.

A apucat o sticlă de coniac și cu degetele-i înțepenite turnă cu greu un pahar. Dar cînd a golit o jumătate de sticlă, amorțeala i-a dispărut, a devenit mai ușor și sentimentul de personalitate i-a revenit.

Din nou, s-a dus la motorul dezmembrat pentru a-l inspecta, s-a aplecat peste rezervor, și a văzut că de după balon îl privea o figură albă cu fața albă ca zăpada, pe care parcă ardeau doi ochi strălucitori, inteligenți!

Era o față stranie și teribil de urîță, cu o frunte nemaîntîlnită, și care era puternic cutată și complet fără bărbie, cu un nas scurt; arăta ca ceva uman, dar stîrnea oroare și greață.

Venask a făcut o mișcare iar figura a dispărut. Dar se auzea ceva agitîndu-se în ferigi, și șoapte distincte articulate, ca un fluierat pe un fond de zgomot.

După un timp, dintre ferigi a apărut o pată albă care s-a dezintegrat brusc; îi aduse aminte de zăpada în mișcare văzută din balon: era vorba despre „ei”.

Tremurînd, Venask se închise în cabină, ascultînd. Fluieratul începu să se apropie. Ceva se mișcă chiar la ușa cabinei. Venask deschise brusc ușa și-și întinse mîna. O pată albă se deplasa prin aer ... Se mișca cu o viteză foarte mare...

— Tocmai am băut coniac, — își spuse Venask ...

A doua zi, Saintras scînci toată dimineața.

Aparent, nebunia lui s-a diminuat.

— Plîng, — explică el, — pentru că azi-noapte m-au adulmecat.

— Cine sînt „ei”?

— Diavolii albi.

Venask făcu un efort să rîdea vesel.

— Spune mai bine, elefanți albi.

— Doar nu vei nega că motorul este demontat? — a spus Saintras, și izbucni din nou în lacrimi.

Au trecut cîteva zile. Cîte puțin, Saintras, deși nu a fost complet recuperat, ajunsese într-o stare mentală care-i permitea lui Venask să-l folosească la diverse treburi. Împreună au început să meargă la vînătoare;

au împușcat păsări și au pescuit în râu, peștele s-a dovedit a fi roz la culoare, cu carne grasă și gustoasă.

Pe fața calmată a lui Saintras, Venask observa uneori expresia unei frământări extraordinare și o furtună spirituală apropiată.

— De ce te ascunzi de mine? — a început Saintras — sigur că i-ai văzut?

— Am văzut, n-am văzut; dar adevărul este că ne-au luat mașina.

Odată, Venask a tras un glonte în ușa de metal din stîncă. El a făcut-o cu un scop. Un ecou ascutit și pătrunzător a țiuit prin aerul violet. Sub pămînt ceva s-a agiat, a bîzîit și a gemut.

Rîul, care avea un curent rapid, curgea încă și mai repede, ai fi zis că fierbea, și timp de cîteva secunde lumina devenise atît de strălucitoare încît au fost nevoiți să închidă ochii. Iar cînd Venask i-a deschis, a văzut că întreg aerul era plin de picături verzi strălucitoare, în timp ce Saintras se culcase pe țărîm și murmură prostii incredibile.

— Ce-i cu această activitate subterană? — s-a întrebat cu teamă Venask, cînd totul a revenit la starea inițială — cum ne vom recupera motorul?

Lumina violetă a început să se estompeze și, în curînd, a dispărut complet. Venask l-a adus pe Saintras în simțire cu cîteva picături de alcool. Acesta se ridică în picioare și se îndreptă spre balon. Luînd o lanternă electrică, el făcu să dispară brusc întunericul înconjurător. Se auziră șoapte fluierate și fantome albe prinse în raza de lumină au fugit.

— Saintras, calmează-te, gîndește-te bine, fii inteligent și bucură-te de faptul că se tem de noi. Și mai avem mijloace de atac mai curate decît praful de pușcă. După ce vom chibzui bine, vom începe campania și ne vom atinge scopul. Să nu ne pierdem nicosată speranța.

Saintras rîse fără sens.

— Voi ucide cel puțin unul din ei, — a mormăit el, — îl voi strangula cu mîinile mele, numai să-mi cadă în label!

XI.

Saintras mai era încă adormit cînd Venask, luînd o sticlă de coniac cu el, coborî scara și se îndreptă spre creasta stîlcoasă. Ceea ce era atît de neobișnuit la început, acum îi era familiar. Se uită la peisajul ciudat și încercă cîteva instantanee; nu erau umbre și aproape nimic nu a ieșit pe fotografii. Imagini ale acestei naturi ar fi reușit numai prin acuarelă. El s-a gîndit la toate astea și merse mai departe.

La câțiva stînjeni¹ de ușa misterioasă, a rămas în dosul ferigilor și și-a ținut respirația. Ușa era deschisă, iar pe prag stătea o făptură albă cu ochi atenți, luminoși, umani, ca o șopîrlă stînd pe picioarele din spate. Lumina violetă izbucni sub boltă și luminează creatura, ca pe o statuie respingătoare.

Venask nu scăpă din ochi monstrul. Era ceva neobișnuit de feroce și dezgustător de brutal în înfățișarea acestei fețe îngrozitoare. Era posibil să te obișnuiești cu ziua violetă și cu peisajul fără umbre, dar nu te puteai obișnui cu o astfel de urîțenie. Craniul era dezvoltat în mod exagerat, probabil datorită presiunii exercitate de excesul de creier.

Deodată, această creatură și-a întors capul și s-a uitat la Venask. Cu o tainică tristețe, dar fără nici o surpriză, se uită la el o lungă perioadă de timp fără să clipească. Se ținea pe picioarele din spate sprijinit pe o coadă lungă, iar labelle din față — sau mâinile — ieșeau direct din piept și arătau ca niște tentacule. Avea într-o mînă, un cilindru metalic care strălucea.

Venask era uluit, dar încercînd să nu-și piardă demnitatea, și de-așemeni fără să clipească, s-a uitat lung la creatura necunoscută.

Acest ciudat chiriaș al Polului purta o haină alba dintr-o piele bine argăsită sau, poate, dintr-o țesătură densă, iar părțile de corp care erau vizibile erau cărnose și arătau ca o pulpă de vițel zgîriată. Prin nările largi îi ieșea un abur. Gura avea o mulțime de dinți mici și ascuțiți care nu erau acoperiți de buzele cornoase, și un zîmbet feroce juca pe fața creaturii care putea fi încadrată în specia reptilelor, deși extrem de talentată. Ochii erau frapanti: se uitau intens și erau aproape transparente; lumina conștientului îi umplea.

Cinci minute strașnice, cel puțin, de contemplare reciprocă. În cele din urmă, Venask nu a mai rezistat și a închis ochii. Cînd i-a deschis, "diavolul alb" făcuse deja câțiva pași înainte, deschizîndu-și gura și încrețindu-și fruntea, fluieră încet. El era mai înalt decît Venask cam cu un cap. Venask simți umezeala respirației sale.

Venask nu s-a putut stăpîni. O furie de necontrolat a pus stăpînire pe el, și cu dezgust a lovit cu patul carabinei în pieptul creaturii. „Diavolul alb“ a scos un strigăt jalnic, s-a rotit pe coadă și a sărit rapid la ușa ce ducea în subterană, pe care a închis-o ermetic după intrarea sa.

— Cît de stupid am fost! — își reproșa Venask. — Ce nervozitate nejustificată! Acum trebuie să mai așteptăm încă o săptămînă sau două. Creatura nu a avut intenții ostile. Vroia doar să mă vadă cu atenție de

¹ (1 stînen = 2,13 m)

aproape. Și pentru ce a făcut asta? Probabil, pentru că mă socoate dintr-o specie inferioară!

Blestemîndu-se, s-a întors la balon unde l-a găsit pe Saintras stînd călare pe balustradă și, cu lacrimi în ochi, se uita la peisajul violet.

XII.

Cu toate acestea, Venask n-a trebuit să aștepte mult pînă la un alt incident. Abia a început o zi mov și, cum voia să atragă atenția „diavolilor albi” asupra sa, a plasat un puternic cartuș de dinamită sub un bloc de piatră, care se afla la cîteva sute de pași de balon și care avea o formă regulată. A fost o bubuitură teribilă, bucăți de rocă au zburat în toate direcțiile. În același timp, a existat o modificare a magnetismului pietrei care ținea captiv aerostatul. Cîmpul magnetic a slăbit și poate că acum s-ar putea desprinde rezervorul de hidrogen comprimat și, montînd motorul, să se miște de la loc și să zboare.

Venask, încîntat, a alergat în cabină și a început să-i spună lui Saintras, care se trezise, despre ce s-a întîmplat. Paharele l-au trezit pe Saintras de-a binelea.

— Da, — a spus el, — îmi spune inima că recuperăm dirijabilul, și asta mă readuce la viață.

— Dumnezeu, cît mă bucur cum arăți acum! — strigă Venask.

— Nu sînt motive de bucurie, nu mai exista motor; dar mai bine aruncă-ți o privire, afară "diavolii albi" se grăbesc.

Ciudatele creaturi s-au apropiat sărind de balon. Erau cel puțin o sută dintre ei. Desigur, ei erau îngrijorați și, la început, au înconjurat roca explodată, sușotind și fluierînd. Uneori din mulțimea lor se auzeau un soi de gemete grohăite. Apoi au înconjurat balonul. Fiecare dintre ei putea fi observat foarte bine. Erau tineri și bătrîni, înalți și scunzi.

Dintre creaturi, doar una avea un cilindru de aur în mînă; era chiar aceea care fusese lovită cu patul carabinei de către Venask. Poate că era un comandant, om de știință sau regele lor. Cilindrul era format, în interior, dintr-o serie de semicercuri concentrice, care, învîrtindu-se, produceau un sunet blînd. Poate că el comanda să sune astfel. Poate că era un fel de mașinărie care îi dădea forță și-i măreau puterea față de ceilalți. Toți îl ascultau, după cum se vedea, fără șovăială.

După ce și-a adunat totă ceata în careu, demnitarul "diavol alb" se apropie de balon și se opri la o mică distanță de el.

Creaturile erau înfricoșate, în timp ce erau de coșmar. Venask era deja convins că sînt, din fire, timide.

— Mă îndepărtez că sînt furios, — spuse Saintras, — altfel aș lovi cu un cuțit sau aș zdrobi un bastard nenorocit!

— Ei se vor asunde sub pămînt și apoi se vor întrerupe negocierile, — a spus Venask, — am avut o întîlnire de acest fel, și sînt singur că e mai ușor să rezolvăm treaba apelînd la inteligență în momentul potrivit ... Deci, Saintras, te rog să te abții, și cel puțin de data asta să nu-ți pierzi luciditatea.

— Nu mă tem nicicum de ei, — spuse Saintras rîzînd. — Domnilor, „diavoli albi“ — a ridicat el vocea, — măreța republică franceză vă anunță că a inclus țara voastră în componența coloniilor sale, și eu sînt onorat să mă prezint: Sînt al dvs. guvernator-general, și fac parte din ramura executivă. Pentru dumneavoastră, ca reprezentanți ai unuia dintre cele mai frumoase populații din nord, consider că este necesar, în primul rînd, acordarea întregii autonomii; dar vă amintesc că nu intenționăm să glumim și vă cerem returnarea părților furate ale dirigibilului. Vă dau termen de oră, după care vom face cu capitala dumneavoastră, — și el arată dealurile din jur, — același lucru pe care l-am făcut cu această piatră.

Și făcu un nou gest amenințător.

Discursul nu i-a părut lui Venask deosebit de rațional. Dar gestul era atît de plin de elocvență încît creatura cu cilindrul de aur îl repetă în direcții diferite și fluieră, la care toți subalternii îi răspunse cu un fel de exclamare plină de jale.

Saintras a coborît repede pe scară și se așeză față în față cu șeful creaturilor. Dar aspectul feroce al făpturii diforme și zîmbitoare nu-l înspăimîntă, cu un gest galant l-a prins de cot și l-a tras după el. Atunci a coborît scara și Venask. Creatura, după cîte se vedea, căuta doar prietenie. Și-a întors capul înfricoșător și părea să-i invite pe subalterni să nu-l părăsească și să fie în gardă. Mulțimea a murmurat fluierînd cu respect.

— Acest idiot o fi înțeles ceva din discursul meu? — A spus Saintras și l-a condus la motor.

Cu mîna liberă, el a arătat în mod repetat părțile lipsă ale aparatului, iar creatura inteligentă părea să înțeleagă, în sfîrșit, ceea ce se cere de la el. A rînjit și din nou și-a întors capul spre alaiul lui. Limbajul său — pentru că, în mod clar, a fost un discurs articulat, amintea de orăcăitul de primăvară a

broaștelor și de clătirea gîtului cu acid boric. Cîteva făpturi albe au strălucit prin aer și s-au întors cu aceeași viteză, purtînd pîrghii metalice, șuruburi și alte părți componente.

— Ei bine, ai lucrat cum trebuie "diavol alb"! — l-a lăudat Saintras. — Vă decorez cu Ordinul Legiunii de Onoare. Vezi, Venask, efectul discursului? — a spus el cu mare importanță. — Încă o dată ai dreptate: cu ființe inteligente, se poate ajunge, într-adevăr, la o înțelegere în cele din urmă.

Ghemuindu-se, "diavolii" au asamblat motorul imediat. Dar Saintras a observat că pe pîrghii nu existau semnele distinctive anterioare. Și din moment ce unul dintre cărăuși avea șuruburi în plus, a devenit clar că toate părțile furate ale motorului au fost reproduse cu exactitate în fierăria subterană.

— Clar, clar. Prin urmare, ei l-au șterpelit fiindcă au vrut să învețe de la noi!

— Șopîrle curioase, — spuse Saintras bătîndu-l pe umăr pe șef.

Baloniștii au invitat creatura în cabină. S-a așezat în cușetă și a examinat cu atenție totul. A atins fiecare buton și manetă cu degetele sale rapide, moi. Desfăcu un jurnal, pe care Venusk îl aduse, și imediat i-a înțeles scopul.

Sainstras a desfăcut o sticlă de șampanie, iar Venask a taiat mai multe felii de sunca. "Diavolul alb" a mestecat șunca și a scuipat-o, dar șampania îi plăcu. Părea să glumească și, privindu-l cu reproș pe Venask, îl lovea ușor cu pumnul moale în piept și imediat îl atinse cu botul său cornos pe obraz. Venask a zîmbit și a fost curios să știe ce fel de cilindru ținea în mîna "diavolul alb". Acesta scoase cilindrul, dar nici Venask, nici Saintras nu-l puteau atinge. Avea un fel de acumulator electromagnetic extrem de puternic.

Pe ferestrele cabinei se puteau vedea mutre albe ca de zăpadă, cu ochi deschiși și inteligenți. Un "diavol alb" s-a vîrît sub podea și a privit prin trapă.

XIII.

"Diavolii albi" au lucrat toată ziua la piatra distrusă și au restaurat-o. În timpul nopții, lui Saintras i s-a repetat unul dintre cele mai teribile deliruri. A trebuit să sacrifice o întreagă sticlă de alcool, pe care a băut-o și a strigat:

— Dacă nu ne invită în vizită și nu ne arată femeile lor, pe care, poate, aş vrea să le răsfaţ, atunci acest "diavol alb" nu-i sigur că va primi Legiunea de Onoare.

— Saintras, trebuie să plecăm cât mai repede posibil, pînă cînd nu ne vor jefui din nou. Creaturile sînt bune la suflet dar, din curiozitate, ne pot reţine pentru totdeauna. Crede-mă, ei însăşi vor să înveţe cum să construiască dirijabile.

— Au teatre, balet? Înţeleg sensul diferitelor plăceri delicate? Cred ei în vreun Dumnezeu? Sau sînt mai presus de religie? Eu, — strigă Saintras furios, — voi rămîne aici pînă cînd mă voi căsători ... Vreau să mă căsătoresc cu fiica lui.

— El poate nu are nicio fiică. Saintras, dragul mea, vino-ţi în fire!

Venac încerca să-l convingă pe Saintras, dar el însuşi începu să simtă disperarea. Numai alcoolul îi sprijinea puterea. În cele din urmă, dimineaţa, plasase două cartușe sub piatra reconstituită și, printr-o explozie teribilă, acel magnet misterios, acționînd inductiv asupra dirijabilului, se sparse în fărîme.

* * *

Cîteva minute mai tîrziu, balonul s-a umflat și, luminat de dimineața purpurie, s-a ridicat în aer. Saintras și Venask stăteau în galerie și priveau în jos la „diavolii albi“ care, revărsîndu-se din locuințele lor misterioase subterane, asistau neputincioși fiindcă n-au putut ține în captivitate dirijabil maiestuos.

Venask, căzut pe gînduri, se uită jos la pămîntul care se îndepărta. Răsăritul violet era deja departe și ocupa doar o parte a orizontului.

— Știi ce, — spuse Venask, — îmi pare rău pentru "diavolii albi". Noi, slavă Domnului, am plecat de la ei, pentru că la început necunoscutul sperie întotdeauna. Dar ei sînt constructori pașnici și aparent foarte inteligenși, care se bucură în felul lor de o viață neînțeleasă pentru noi. Nu ne-am atins de ei. Dar, pe urmele noastre, alți aeronauți vor veni în zbor și, în cele din urmă, vor distruge originala civilizație ... Orice englez se va grăbi să-și construiască vilă la Polul Nord, și să înceapă afaceri cu secretul luminii violete.

— Venask! Nu am fost niciodată atît de nefericit ca la Polul Nord.

— Și înainte, Saintras, slava pe care o cautai, visai și așteptai te făcea fericit?

— N-am nimic împotriva faimei, — spuse Saintras, desfăcînd una din ultimele sticle de şampanie.

SFÎRŞIT

ЮСЦ РЦТЭЯШ

O povestire din seria
TRIDENT DECEPTION

RICK CAMPBELL

Rick Campbell

JOCUL PUTERII

versiunea în limba română

UNCRIS

RICK CAMPBELL este un Navy *Commander* cu o carieră de peste 20 de ani pe submarine.

În ultima sa misiune, a fost unul dintre cei doi oameni de a căror permisiune era nevoie ca să fie lansate rachetele cu încărcătură nucleară din dotarea submarinului.

NOTA AUTORULUI

Unele dintre scenele de pe submarin nu sunt redată cu 100% acuratețe, ca să nu fie neinteligibile pentru cititorul obișnuit. Pentru a nu ne împiedica în acronime, detalii tehnice, și în întreg jargonul Navy, am simplificat dialogul și descrierea operațiunilor de la bord și a sistemelor de armament.

NOTA TRADUCĂTORULUI

Avem un autor militar profesionist cu o întreagă carieră pe submarine. Deci stăpânește perfect limbajul militar/tehnic american aferent.

Avem în textul nuvelei și un submarin rusesc. Autorul american folosește limbajul echivalent american – ex: în Marina Rusă, evident, nu se folosește termenul 'sir'.

Marina Militară Română nu deține submarine. Deci lipsește întregul limbaj echivalent/românesc de specialitate tehnic/cazon/argotic specific acestei ARME.

Traducătorul este nevoit să improvizeze un limbaj tehnic/militar împrumutând termeni românești specifici navelor de suprafață și preluând *ad litteram* terminologia

americană din textul original și de pe internet. Din păcate, terminologia rusă nu îmi este accesibilă – poate că este disponibilă pe net dar nu cunosc limba rusă.

EPISODUL 1

CAPITOLUL 1

Moscova, Rusia

Președintele rus Iuri Kalinin a intrat în sala de conferințe din Kremlin, alăturându-se consilierilor săi civili și militari. Când a intrat, toți s-au ridicat în picioare, apoi s-au reșezat după ce acesta și-a ocupat locul din capul mesei. Kalinin a simțit tensiunea din încăperea în timp ce se pregătea să treacă în revistă urmările invaziei lor în Ucraina și Lituania. Americanii au neutralizat încercările Rusiei de a-i împiedica să intervină și, în timpul evenimentelor, au administrat o înfrângere usturătoare Marinei Ruse. Coloane negre de fum se mai ridicau încă din navele combatante ruse – cele norocoase, care nu au fost scufundate – și în urmă cu câteva ceasuri, Kalinin a fost forțat să ordone retragerea tuturor militarilor ruși din cele două țări europene.

Evaluarea statusului militar al Rusiei, împreună cu controlul asupra potențialelor pagube suferite pe frontul politic, erau subiectele principale ale acestei întruniri matinală. Kalinin discuta cu ministrul de externe Lavrov, care raporta pe scurt, concentrându-se asupra eforturilor de a repara relațiile diplomatice cu Ucraina, Lituania și Statele Unite, ca și cu întreaga alianță NATO. Prevenirea aplicării de noi sancțiuni economice, peste cele deja existente după anexarea Crimeei de către Rusia, erau prioritare în agenda sa. Dar, când subiectul a deviat către statusul militar al Rusiei, tonul a luat o notă substanțial diferită.

Generalul Andropov, consilierul militar principal al lui Kalinin, s-a adresat Președintelui rus.

— Nu putem lăsa lucrurile așa. America ne-a umilit. Până la sfârșitul acestei zile, imagini cu navele de război rusești în flăcări și aflate în derivă vor fi transmise de toate rețelele rusești de televiziune – încrederea publicului în armata noastră – și în administrația dvs – va fi serios afectată.

Andropov nu trebuia să explice. Kalinin se pregătea pentru re alegerea de anul viitor, având ca și contracandidat pe un protejat al lui Vladimir Putin care acum era în fruntea sondajelor. Când țara va afla de dezastrul militar, acesta va avea un

procent și mai mare. Vor fi necesare măsuri drastice pentru schimbarea opiniei publice și restabilirea respectului mondial pentru puterea militară a Rusiei.

Kalinin asculta foarte atent, în timp ce Andropov a continuat:

— În ciuda pierderilor suferite de navele combatante de suprafață, flota noastră de submarine rămâne o forță viabilă. Încă mai avem 35 de submarine de atac, diesel și cu propulsie nucleară, în timp ce America are doar 18 submarine rapide, de atac, rămase după războiul lor cu China plus pierderile provocate de noi. Adicional, vom avea în curând un avantaj de nedepășit asupra oponentului american. *Kazan* va ieși pe mare mâine pentru faza următoare de testare. Dacă testul este încununat de succes, submarinele noastre vor fi invincibile. Navy americană va ajunge la mila noastră, ceea ce va deschide o ușă către numeroase posibilități.

— Totuși – a adăugat Andropov – testul ce trebuie făcut este neobișnuit și presupune riscuri notabile. Înainte ca Navy să-l execute, avem nevoie de aprobarea dvs.

Împinse un dosar peste masă, către Kalinin.

Președintele rus a citit cu atenție directiva, analizând cu grijă planul și ramificațiile sale. După un lung moment, a semnat. Apoi l-a privit pe Andropov.

— Executați testul.

CAPITOLUL 2

Marea Barents

La zece mile nord de Insula Kildin, din largul Peninsulei Kola a Rusiei. USS *Pittsburgh* naviga către vest la adâncime periscopică. *Lieutenant* Mike Williams, la datorie ca ofițer de cart, a rotit încet periscopul de la babord, cu ochiul drept pe ocular. Când optica periscopului a ajuns spre spre sud, Williams a început să mărească puterea sistemului pentru a face o scanare detaliată a Golfului Kola – punctul de ieșire pentru navele de război rusești staționate în port de-a lungul țărmurilor Fiordului Murmansk.

S-a fixat pe intrarea în fiord și a mărit la maxim magnificația periscopului.

Nimic.

Williams a micșorat-o din nou, continuând rotirea în sensul acelor de ceasornic. Peste 30 minute, va fi înlocuit de următorul ofițer de cart, care va avea plăcerea să se miște în cercuri următoarele 6 ore. Deși a continuat supravegherea până la sfârșitul cartului, a fost dezamăgit. Sperase să fie cel care descoperă cel mai nou submarin nuclear sovietic de atac, K-561 *Kazan*, intrând în Marea Barents.

De dimineață, un mesaj de la Informații le-a adus la cunoștință că e foarte probabil ca subul *Kazan* să iasă astăzi în larg. Sateliții de recunoaștere au monitorizat echipajul lui *Kazan* încărcând provizii și torpile. Cablurile electrice de la țărm au fost decuplate; reactorul submarinului a fost adus on-line, pregătind să scoată nava în larg. COMSUBLANT¹ voia să știe unde era trimis *Kazan*, iar USS *Pittsburgh* a primit misiunea să afle.

Ordinul operațional al lui *Pittsburgh* era concis: să țină urma lui *Kazan* după ce iese din Golful Kola și să-l urmărească până ce iese din Marea Barents. Erau puține opțiuni despre direcția în care putea naviga *Kazan*: spre vest către trecătoarea GIUK² din Oceanul Atlantic pentru că acolo se aflau principalii adversari, spre sud pentru o detașare în Marea Mediterană, spre nord pe sub banchiza polară pentru a intra în componența Flotei din Pacific a Rusiei, sau într-o zonă operațională locală pentru antrenamente. Pentru Williams nu conta direcția, atât timp cât avea ceva de urmărit. Se aflau în acest punct de staționare de două săptămâni și până în prezent nu a apărut nimic.

Gândurile lui Williams au fost întrerupte de raportul *Sonar Supervisor*ului venit din difuzorul din *Conn*³.

— *Conn, Sonar*. Avem un contact detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra 2-1*, direcții aparente 2-1-0 și 0-3-0. În analiză.

Dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh* era o resursă valoroasă, care detecta contacte aflate la o distanță mai mare decât o puteau face ceilalți senzori acustici de la bordul submarinului. Totuși, dispozitivul fiind un asamblu de hidrofoane conectate în linie dreaptă, nu putea determina din ce parte venea sunetul, rezultând două posibile direcții ale contactului – câte una de fiecare parte a dispozitivului-remorcă.

Williams a confirmat raportul *Sonar*ului și a rotit periscopul pe direcția 0-3-0, comutând pe magnificație maximă. Acolo nu erau contacte. A rotit spre sud. În timp ce examina Golful Kola, a depistat un punct mic la orizont. I-a apelat pe cei de la *Electronic Support Measures*.

— ESM, *Conn*. Raportează toate contactele radar aflate la sud.

— *Conn*, ESM. Nu avem nici un contact la sud.

Williams a selectat pe panoul de comandă al sistemului 27-MC canalul către cabina căpitanului, apoi, cu ochii pe periscop, a luat microfonul din suport.

¹ COMSUBLANT - Commander, Submarine Force Atlantic – comandantul flotei de submarine din Atlantic.

² Trecătoarea GIUK – este un termen militar - zonă din Atlanticul de nord, unde se congestionează rutele navale. Numele este un acronim de la Groenlanda, Islanda, United Kingdom.

³ *Conn* – postul de unde comandantul navei (sau cel căruia i s-a delegat comanda) conduce nava. Nu este același lucru cu Puntea de Comandă (*Bridge*).

— *Captain*, Ofițerul de cart.

După câteva secunde, John Buglione a răspuns:

— *Captain*.

— *Captain*, Ofițerul de cart. Avem vizual un nou contact de suprafață și detectat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra 2-1*, direcția 2-1-0, clasificare necunoscută. Contactul iese din Golful Kola fără semnătură radar.

— Foarte bine , a replicat John Buglione. Vin imediat.

#

Un moment mai târziu, Buglione a intrat în Compartimentul de Control, sosirea fiindu-i anunțată de *Quatermaster*.

— *Captain* în *Conn*.

A pășit pe *Conn* – o platformă înaltă de 30 cm care înconjură cele două periscope – și s-a oprit în spatele *Lieutenantului* Williams.

— Lasă-mă să arunc o privire.

Williams a rotit periscopul înapoi pe direcția 2-1-0, apoi s-a dat la oparte. Buglione i-a luat locul, și a ajustat repede optica periscopului la dioptriile sale. Contactul se afla încă la o distanță prea mare pentru a putea fi clasificat vizual. Din fericire, *Sonarul* a început să sorteze detaliile.

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra 2-1* este clasificat ca fiind un submarin cu propulsie nucleară. Analiza continuă.

Un submarin rusesc ieșea în larg, mai mult ca sigur *K-561 Kazan* – presupunea Buglione. Tehnicienii de la *Sonar* comparau frecvențele contactului cu cele aflate în baza de date a *Sonarului* pentru a-i determina Clasa și nu a durat prea mult ca să se confirme suspiciunea lui Buglione.

— *Conn*, *Sonar*. *Sierra 1-2* este clasificat ca fiind din Clasa *Yasen*.

Kazan era al doilea din Clasa *Yasen*, și singurul în serviciu curent, pentru că primul submarin din această Clasă – *Severodvinsk* – fusese scufundat sub Baza *Nautilus* aflată pe banchiza polară în urmă cu câteva luni.

La puțin timp după raportul *Sonarului*, Buglione a detectat în aerul de la prova și pupa lui *Kazan* jeturi de apă pulverizată. Submarinul rusesc intra în imersiune, și-și golea aerul din tancurile principale de balast. Buglione s-a dat înapoi, redându-i periscopul lui Williams. Apoi a ordonat:

— Vino jos la 1-5-0 picioare și mărește viteza la două treimi înainte. *Fire Control Tracking Party* (echipa care calculează parametrii de lansare ai torpilelor) la posturi.

#

Trei minute mai târziu, *Pittsburgh* se afla la 150 picioare adâncime și naviga cu viteza de 10 noduri, Periscopul fusese coborât. Sonar și Conn erau activate la maxim, cu supervizorii stând în spatele oamenilor de la posturile de lucru. Navigatorul submarinului, *Lieutenant* Bob Cibelli, l-a înlocuit pe Williams ca Ofițer de Cart, iar Williams se afla acum la o consolă de la tribord, una dintre cele trei configurate să calculeze soluții de contact – curs, viteză și distanță.

Buglione a anunțat:

— Aici *Captain*. Am preluat *Conn*. *Lieutenant* Cibelli deține Puntea.

Acum, Buglione va da toate ordinele tactice, iar Cibelli urma să asigure evoluția rutinelor navei și să monitorizeze navigația, asigurându-se că *Pittsburgh* stă departe de periculoasele bancuri de nisip cu adâncime mică. Buglione a adăugat:

— Desemnez *Sierra 2-1* ca *Master 1*. Urmăriți *Master 1*.

După câteva clipe, Ofițerul executiv al lui Buglione, *Lieutenant Commander* Rick Schwartz, comandantul *Fire Control Tracking Party*, a anunțat:

— Ținta posibilă are o scădere a frecvenței. Presupunem că schimbă direcția.

Sonarul monitoriza tonurile emise de *Kazan* și a observat o descreștere a frecvențelor. Ca atunci când ascuți un tren, frecvența sirenei e mai înaltă când se apropie, și scade atunci când se îndepărtează de observator. Aceasta se întâmpla datorită efectului Doppler: undele sonore se comprimă dacă sursa se apropie, sau se dilată dacă se îndepărtează. Schimbarea subtilă în frecvență era detectabilă de senzorii submarinului și oferea o informație valoroasă.

Lieutenant Commander Schwartz s-a oprit lângă consolele ce control al luptei și a evaluat schimbarea de frecvență, coroborat cu noua direcție a lui *Kazan*.

— Confirm schimbarea direcției țintei. *Master 1* a virat către nord-vest.

Acum, când *Kazan* era în imersie, căpitanul său a schimbat cursul, sperând să se strecoare pe lângă orice submarin NATO care trăgea cu urechea prin Marea Barents. Buglione i s-a alăturat lui Williams și a examinat relieful geografic al zonei pe displayul superior al consolei. Afișa o hartă a sudului Mării Barents, cu *Pittsburgh* în centru și Golful Kola la sud. La nord-vest era Peninsula Rybachy. Căpitanul rus probabil că va urmări linia de coastă până ce va ajunge la ruta submarină de navigație alocată lui *Kazan*, ce-i va duce submarinul către destinație.

Pittsburgh îl va urmări îndeaproape.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-0-0.

În condiții normale, Buglione l-ar fi manevrat pe *Pittsburgh* în urma lui *Kazan*, urmărind submarinul rusesc chiar în siajul elicei – o zonă vulnerabilă din spatele unui submarin unde dispozitivele sferice, montate la prova, nu puteau auzi contactele datorită faptului că sunetul era blocat de cocă. Totuși, *Kazan* era un submarin silențios, depistat doar de dispozitivul-remorcă al lui *Pittsburgh*. *Kazan* se

afla în ape puțin adânci, unde *Pittsburgh* nu putea intra, pentru că dispozitivul-remorcă ar fi ajuns sub chila submarinului, și ar fi fi fost tras pe fund până s-ar fi avariat. Aceasta însemna că *Pittsburgh* trebuia să se mențină în largul mării, la pupa-tribord de *Kazan*.

Timona a executat manevra și *Pittsburgh* a pornit către nord-vest, către *Kazan*, în timp ce *Fire Control Tracking Party* dermina cursul, viteza și distanța lui *Master 1*.

Pe cea mai apropiată consolă, Schwartz a studiat relieful submarin. După examinarea distanței până la bancurile de nisip din jurul Peninsulei Rybachy, a anunțat:

— Distanța maximă până la *Master 1* este de 1.000 yarzi.

Nu a durat prea mult pentru ca cei doi tehnicieni de la *Controlul Focului* și *Lieutenant Williams* să ajungă la soluții similare. Schwartz a examinat cele trei console, apoi l-a bătut pe umăr pe unul dintre tehnicieni.

— Ești promovat la gradul de *Maestru* (joc de cuvinte – *Master* – codul subului rusesesc).

Satisfăcut că *Pittsburgh* a ajuns în poziția optimă față de *Kazan*, în apa ce devenea prea puțin adâncă, Buglione a virat către nord-vest, așezînd subul paralel cu cursul lui *Kazan*.

— *Timona*, cârma zece grade tribord, curs drept 3-3-0.

Acum că *Pittsburgh* era bine poziționat, și sperînd că echipajul lui *Kazan* ignoră prezența submarinului american care-l urmărește, Buglione s-a așezat în scaunul Căpitanului din *Conn*, așteptînd următoarea mișcare a lui *Kazan*.

#

Două ore mai târziu, *Kazan* și-a modificat cursul. Unul dintre tehnicienii de la *Controlul Focului* a anunțat:

— Posibilă schimbare de direcție a țintei – ridicare a frecvenței.

Lieutenant Commander Schwartz a evaluat datele expuse pe câteva displayuri, apoi a anunțat și el:

— Confirm schimbarea de direcție a țintei, *Master 1*. Contactul a virat spre nord. Setați soluție pentru distanța de 4.000 yarzi.

Buglione l-a menținut pe *Pittsburgh* pe curs nord-vestic până ce au ajuns în spatele lui *Kazan*, apoi a virat spre nord pentru a-l urma. *Kazan* a continuat să navighe spre nord cu viteza de zece noduri timp de o oră, apoi a virat spre est. Dar ceea ce a reținut atenția lui Buglione nu a fost schimbarea de curs cu 90°. A fost raportul Sonar auzit în boxa din Compartimentul de Control.

— *Conn, Sonar*. Recepționez zgomote mecanice tranzitorii de la *Master 1*. Seamănă cu cele produse de deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lanstorpilor.

Raportul l-a luat pe Buglione prin surprindere. De ce ar deschide echipajul de pe *Kazan* trapele exterioare ale torpilor? Apoi și-a dat seama că *Kazan* nu a mai fost pe mare de câteva săptămâni și echipajul exersa rutinele de mentenanță ale tuburilor de lansare – echipajele americane lansau torpile inerte o dată pe săptămână pentru a verifica operabilitatea tuburilor.

Pentru orice eventualitate, Buglione a ordonat alarma.

— Ofițer de cart, oamenii să se prezinte la posturile de luptă în liniște.

Fiind atât de aproape de *Kazan*, Buglione nu voia să declanșeze Alarma generală – zgomotosul *bong, bong, bong* utilizat pentru a trezi și alarma echipajul la posturile de luptă sau în caz urgență. Sunetul reverbera prin coca de oțel în apă și *Sonarul* lui *Kazan*, aflat la doar câteva mii de yarzi depărtare, l-ar fi putut detecta. Mesagerii au alergat prin toate spațiile submarinului pentru a alerta echipajul. Cei din Compartimentul de Control și *Sonarul* erau deja la posturi în formulă completă pentru că *Fire Control Tracking Party* se afla la datorie. Restul echipajului s-a prezentat în Compartimentul Torpilelor și alte spații, pregătindu-se pentru combat. Buglione și-a orientat atenția către sistemul său de armament. Tuburile 1 și 2 erau încărcate cu torpile reale MK 48 MOD 7, cea mai avansată dintre torpilele grele din arsenalul US.

— *Weps*, activați tuburile 1 și 2.

Weapons Officer a retransmis ordinul tehnicianului care controla *Weapons Launch Console*, care a activat ambele torpile. Buglione a avut în vedere și tuburile 3 și 4, dar încărcarea era uneori zgomotoasă, plus că, la această distanță, *Pittsburgh* va avea nevoie doar de o singură torpilă. Acum, după ce au fost luate precauțiile necesare după deschiderea trapelor exterioare ale tuburilor lans-torpilor de pe *Kazan* – pentru ceea ce era mai mult ca sigur o operațiune de verificare obișnuită – Buglione s-a concentrat pe situația geografică. Pentru că *Kazan* a virat spre est, *Pittsburgh* se afla acum în bortul tribord al submarinului rusesc, pe direcția nord. Buglione a decis să mențină cursul. Cum *Kazan* înainta spre est, *Pittsburgh* va ajunge iar în siajul lui *Kazan*, apoi va vira ca să-l urmeze.

Buglione aștepta răbdător ca *Pittsburgh* să ajungă iar în spatele submarinului rusesc. Dar următorul anunț al *Sonarului* a schimbat toată situația.

— *Conn, Sonar*. Zgomote specifice lansării de torpilă dinspre *Master 1*!

Imediat, mintea lui Buglione a început să lucreze în diferite direcții. În condiții normale de combat, răspunsul era clar: manevre de evitare a torpilei ce se apropie și foc-ripostă. Dar nu era posibil ca submarinul rusesc să lanseze asupra lui *Pittsburgh*.

Nu era nici un indiciu ca *Pittsburgh* să fi fost detectat, în ciuda manevrei bruște spre sud, plus că SUA și Rusia nu se aflau în război – iar riposta armată putea declanșa unul. Dacă Buglione și echipajul său interpretau greșit sunetele și scufundau submarinul rusesc fără ca acesta să aibă intenții agresive, nota de plată pentru greșeală ar fi fost a dracului de mare. Dar dacă *Kazan* chiar lansa o torpilă reală, de luptă, iar *Pittsburgh* nu o evita...

Avea nevoie de mai multe informații, dar nici nu putea întârzia să ia o hotărâre.

— Timona, cârma banda babord, curs drept 2-7-0. *Full⁴ speed*.

În mod normal, Buglione ar fi ordonat *flank⁵ speed*, dar elicea, rotindu-se cu viteză mare în ape atât de puțini adânci, ar fi produs cavitații la propulsie maximă, acționând ca o baliză sonoră ce ar fi dezvăluit prezența lui *Pittsburgh*. Buglione încă mai spera că au interpretat greșit lucrurile, așa că a ordonat *full speed ahead*, sperând să iasă din calea torpilei fără a-și trăda prezența. În aproximativ 30 de secunde, va ști în ce direcție a fost lansată torpila și va putea mări viteza la maximum dacă va fi necesar. Între timp, se pregătea pentru ripostă.

— Procedurile de lansare, țintă *Master 1*, presetări normale de imersie. Tubul 1 este *primar*, Tubul 2 – *secundar*.

Când *Pittsburgh* a virat spre vest și a mărit viteza, Buglione la scos de pe direcțiile din care putea veni torpila. Se îndrepta oarecum spre siajul lor, ceea ce l-a făcut să fie sigur că torpila nu era ațintită direct asupra lui *Pittsburgh*. Dar torpilele moderne nu erau precum cele din WW II cu traiectorii drepte, trebuind să fie lansate perfect pe direcție pentru a-și lovi ținta. Torpilele de azi aveau inteligență artificială, sonarul propriu și algoritmii de căutare orientând-o către un punct predeterminat. Acolo cutreierau apele pentru a-și găsi ținta, apoi își ajustau cursul, apropiindu-se de pradă până ce ajungea suficient de aproape ca să detoneze.

Echipajul lui Buglione era gata să riposteze:

— Soluția de tragere pregătită! a anunțat *Executive Officer*, informându-l pe Buglione că o soluție satisfăcătoare a fost calculată și că parametrii – curs, viteză, distanță – au fost introduși în electronica celor două torpile.

— *Weapons ready!* a raportat *Weapons Officer*.

Torpilele au *acceptat* soluția de tragere asupra țintei și presetările de căutare.

— *Ship ready!* a anunțat *Lieutenant Cibelli*, indicând că contramăsurile împotriva torpilei ce se apropia erau armate și gata de lansare.

⁴ Full Speed – toată viteza/maximă. Este utilizată doar în situații de urgență.

⁵ Flank speed – termen exclusiv american, Desemnează viteza cu adevărat maximă a navei. Rezervată doar pentru situațiile de pericol iminent pentru navă. Manevră mare consumatoare de combustibil (irelevant în cazul propulsiei nucleare) și extrem de solicitantă pentru structura și mecanica navei.

Pittsburgh și-a stabilizat cursul de evaziune și viteza. Nu au mai fost lansări adiționale de torpile de pe *Kazan*, așa că Buglione s-a concentrat asupra torpilei solitare ce se apropia. Continua să înainteze către zona pupa și urma să ajungă în câteva clipe la distanța de achiziție – distanța de la care sonarul propriu putea detecta pe *Pittsburgh*. Buglione era gata să ordone lansarea unei torpile asupra lui *Kazan*... când Sonarul i-a întrerupt gândurile.

— *Conn, Sonar*. Avem un nou contact depistat de dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra 2-2*, direcții ambigui 1-7-0 și 3-5-0.

Iar după câteva clipe, Sonarul a continuat:

— *Conn, Sonar*. *Sierra 2-2* este clasificat submers.

Buglione a examinat displayul din *Conn*. Mai era un submarin rusesc în zonă, la sud de *Pittsburgh*, *Kazan* fiind la nord. *Pittsburgh* era țintuit la mijloc. Își mută atenția asupra torpilei care continua să vină către pupa, dar fără să ofere indicii că l-ar fi descoperit pe *Pittsburgh*. Torpila se îndrepta spre sud către cel de al doilea submarin rusesc. Apoi totul a fost clar. *Pittsburgh* căzuse pe neașteptate în mijlocul unui TORPEX rusesc – un exercițiu cu torpile – iar *Kazan* a lansat o torpilă de exercițiu asupra adversarului său aflat la sud.

— *Timona*, înainte, două-treimi. Cârma zece grade tribord, curs drept 0-3-0.

Cu torpila venind către zona din pupa sa, departe de submarin, Buglione a încetinit și s-a întors către *Kazan*, încercând din nou să se strecoare în siajul acestuia.

În timp ce Buglione se străduia să-și croiască drum în pupa lui *Kazan*, și-a dat seama că au picat într-o mină de aur. Ochii săi examinau displayurile din Compartimentul de Control – Sonarul și Sistemele de Control Combat înregistrau fiecare fațată a exercițiului rusesc cu torpilă. Imediat ce detaliile erau transmise către *Office of Naval Intelligence*, experții vor analiza fiecare aspect al exercițiului: tacticile de angajare în luptă ale submarinului rusesc și caracteristicile torpilei – viteză, frecvențele sonarului și tehnica de apropiere de țintă.

Buglione era concentrat asupra submarinului spre care a lansat *Kazan*. Își menținea cursul și viteza, fără a da vreun semn că a detectat torpila ce venea spre el. Sonarul a raportat că torpila a achiziționat ținta și se îndrepta spre ea – mărindu-și viteza și frecvența *pingurilor* – calculându-și o soluție de interceptare mai precisă. Dar submarinul rusesc țintă încă nu făcea manevre evazive.

A analizat situația neobișnuită. Poate că ținta era un submarin mai vechi cu un echipament sonar antic, și echipajul nu a detectat torpila ce se apropia.

— *Conn, Sonar*, Zgomote mecanice dinspre *Sierra 2-2*. Impact cu torpila.

Buglione s-a scărpinat în cap. *Ce dracu...* Nu numai că submarinul rusesc nu a executat manevre evazive, dar torpila de exercițiu nu a virat imediat ce a ajuns la distanța care garanta o lovitură directă. Torpilele de exercițiu americane și rusești

aveau dispozitive de siguranță care le împiedicau să lovească direct în țintă. Nu era nevoie să irosești de fiecare dată o armă de trei milioane de dolari – acestea pluteau către suprafață după fiecare exercițiu, unde erau recuperate.

Și mai important, dispozitivele de siguranță preveneau provocarea de avarii submarinului țintă. Dacă o lovitură în lateral nu provoca mare îngrijorare, o torpilă ajunsă în zona pupa putea fi absorbită de elice, provocând avarii de zeci de milioane de dolari palelor prelucrate cu mare precizie, ceea ce avea ca urmare înlocuirea completă a elicei sau propulsorului.

Executive Officer a anunțat:

— Posibilă schimbare de direcție a țintelor, *Master 1* și *Sierra 2-2*.

După o clipă, a confirmat virajele, raportând că ambele contacte s-au întors spre sud, către Golful Kola. Se părea că amândouă se îndreptau spre casă. Altă surpriză, după cea cu lansarea unei torpile solitare.

Buglione l-a manevrat din nou pe *Pittsburgh* în siajul lui *Kazan*, apoi s-a întors în scaunul său din *Conn*. Încerca să priceapă sensul acestui bizar exercițiu. A fost lansată doar o singură torpilă, submarinul țintă nu a executat manevre evazive, iar torpila s-a izbit de țintă. Scor 0:3 pentru un TORPEX tipic.

Și de unde dracu a venit acest al doilea submarin? Raportul de la Informații primit în această dimineață nu semnala nici un alt submarin în Marea Barents sau care să se pregătească să iasă în larg.

Buglione a vorbit în microfonul aflat deasupra sa:

— *Sonar, Conn*. L-ai clasificat pe *Sierra 2-2*?

— *Conn, Sonar*. Negativ. Nu se potrivește cu nimic din ce avem în baza de date. Putem presupune că face parte din Clasa *Yasen*, dar are câteva tonalități care nu au fost niciodată identificate nici la *Severodvinsk* nici la *Kazan*.

Buglione a confirmat pentru *Sonar*, apoi gândurile sale s-au întors la exercițiul rusesc. Avea întrebări, dar nu și răspunsuri. Poate că analiza care va fi făcută acasă, va lămuri lucrurile, după ce va studia datele cu detaliile TORPEX trimise de *Pittsburgh*.

CAPITOLUL 3

Washington, D.C.

Pe bancheta din spate a unui sedan negru ce rula cu viteză pe South Capitol Street, *National Security Advisor* Christine O'Connor ședea alături de aghiotantul militar principal al Președintelui, *Colonel* Bill DuBois din Marine Corps. Când

autoturismul a trecut peste Anacostia River, îndreptându-se spre Maryland, ea a deschis un dosar în poală și a revăzut programul pentru întrunirea din acea zi. Subiectul era...

Rusia.

Războiul Americii cu Rusia a fost scurt dar intens, iar pierderile umane nu s-au limitat doar la soldații și marinarii implicați în conflict. Cristine și-a făcut partea ei, un pion în efortul de a da șah-mat Președintelui rus, și a plătit un preț. De la întoarcerea ei la Casa Albă, nu a vorbit despre ce i se întâmplase în Rusia; cum a fost încătușată de o țeavă aflată deasupra capului ei și torturată de Directorul Serviciului de Informații Externe. Cristine a adus detaliile la cunoștința celor de la CIA și era sigură că Președintele și Șeful său de Cabinet au citit raportul. Dar, din fericire, nici unul dintre ei nu au făcut subiectul public.

Cicatricele din jurul articulațiilor pumnilor, unde cătușele pătrunseseră în carne erau ascunse de costumul ei business și de mânecile bluzei, dar tăietura subțire de pe obraz rămânea abia vizibilă sub machiaj. Deși se părea că nimeni nu observă cicatricea, ea o vedea ori de câte ori se uita în oglindă.

Christine studia documentul din poală, încercând să se concentreze asupra întrunirii ce urma să aibă loc. Deși ședințele de Informații ale Președintelui, care includeau și updateuri de la Cristine, erau scurte, aveau nevoie de pregătiri extensive pentru a genera *informațiile de aur* prezentate Președintelui. În fiecare săptămână, Christine se întâlnea cu reprezentativii uneia dintre cele 16 Agenții de Informații ale Americii. I-a cerut Colonelului DuBois să o însoțească astăzi, pentru că întâlnirea urma să dezbată un subiect militar – Navy mai exact – pentru că vor fi informați de membrii *Office of Naval Intelligence*. Având sarcina de a deține avantajul decisiv al Informațiilor asupra adversarilor Americii, ONI se concentra pe armamentul și tehnologia navală. Rezumatul din poala Christinei conținea agenda pentru ședința de astăzi: un update despre Marina Rusă și în special despre flota de submarine, care rămânea o amenințare puternică în ciuda recenteii victorii americane. De interes special era K-561 *Kazan*, cel mai nou și cel mai modern submarin rusesc de atac, cu propulsie nucleară, care, din anumite motive, fusese reținut de la participarea la lupte intense

Sedanul a oprit la poarta păzită din Suitland Parkway, și după ce au fost îndeplinite protocoalele de securitate, a fost îndrumat în campusul de 42 de acri ce adăpostea *National Maritime Intelligence Center*.

Când sedanul a ajuns în fața unei clădiri cu patru nivele, Christine a strecurat dosarul în servieta din piele și a coborât din mașină, alăturându-se Colonelului DuBois. În holul de la intrare erau așteptați de Carmen Aguirre, consilier superior în organizația care număra 3.000 de membri.

— Bună dimineața, Christine, spuse Carmen când își strângeau mâinile. Mă bucur să te revăd.

Apoi și-a fixat privirea pe *marine* aflat în spatele Christinei.

— Colonel Bill DuBois, l-a prezentat Christine, noul aghiotant principal militar al Președintelui.

Carmen i-a însoțit pe cei doi la sala de conferințe de la etajul doi ocupată de opt oameni – bărbați și femei. Carmen a făcut prezentările și le-a adus la cunoștință că informarea susținută astăzi de Christine va fi prezidată de Dave Harrelson și Eric Mason, cu ajutorul celor prezenți pentru cazul în care sunt necesare detalii suplimentare.

Pe când Christine lua loc în capul mesei cu DuBois alături, Carmen explica:

— Dave Harrelson este expertul nostru principal în domeniul torpilelor rusești. Eric Mason supraveghează tehnologia rusească aplicată pe submarinele lor.

Harrelson a luat cuvântul primul, dezvăluindu-le informații clasificate Christinei și lui DuBois.

— Săptămâna trecută, unul dintre submarinele noastre din Marea Barents a fost destul de norocos ca să asiste la un exercițiu rusesc cu torpilă. După ce informațiile au fost analizate, a devenit evident că nu era un exercițiu normal de antrenament. Noi credem că rușii testează o torpilă nouă.

— De ce credeți asta? a întrebat Christine.

— Din două motive. Primul este că submarinul țintă nu a făcut manevre de evitare, ceea ce înseamnă că singurul său rol a fost acela de țintă. Al doilea este acela că marinarii torpilor ruși au setat-o pentru impact, în loc să activeze obișnuitele dispozitive de siguranță. Torpilele de exercițiu americane și rusești au în mod obișnuit dispozitive de siguranță care duc torpila la o adâncime diferită de cea a țintei pentru a preveni avariile torpilei sau a submarinului.

— Ocazional, setăm și noi lansări cu impact pentru a verifica faza finală de apropiere de țintă și detonarea, dar numai când testăm tipuri noi de torpile sau când facem upgradeuri semnificative celor din inventarul curent. Torpilele setate pentru impact au încărcătură de exercițiu și instrumente cu care putem verifica cum dau mecanismele semnalul de detonare, și transmit informațiile înapoi la submarinul care le-a lansat prin cablul de ghidare.

Harrelson a continuat să explice că torpilele grele moderne au un fir subțire pentru ghidaj atașat de ele în timp ce se îndreaptă spre țintă, prin care echipajul poate transmite actualizări de date.

— Ceea ce mă aduce la partea interesantă. Credem că Rusia a dezvoltat un nou tip de torpilă. Mai știm că a lovit direct submarinul țintă și s-a dus la fund, ceea ce înseamnă...

Harrelson a făcut o pauză de efect, iar Christine a încercat să ghicească.

— Putem să o recuperăm noi.

— Exact. Ne coordonăm cu cei de la COMSUBFOR pentru a aranja o *săltare*. USS *Jimmy Carter* are echipamentul necesar, dar tocmai a intrat în docul uscat pentru lucrări de mentenanță ce vor dura trei luni. O alternativă viabilă este USS *Michigan*. Adâncimea apei în locul unde a avut loc exercițiul rusesc cu torpilă este destul de mică pentru un SEAL *Delivery Vehicle*, iar cei din SEAL au destule dispozitive de flotabilitate pe care să le folosească la ridicarea torpilei de pe fund. Singura problemă este găsirea torpilei. Din fericire, exercițiile rusești cu torpile, ca și cele americane, au mici dispozitive *ping* care se activează după ce torpila și-a terminat traiectoria. Acestea ajută la localizarea torpilei dacă se scufundă pe fundul mării, sau începe să plutească la suprafață așteptând să fie recuperată. USS *Pittsburgh* s-a întors în zona de interes și verifică dacă dispozitivul *ping* este operațional.

— *Michigan* va primi ordinele astăzi. Sperăm că rușii nu sunt interesați să-și recupereze torpila lovită sau nu sunt grăbiți să o facă. Odată ce o vom avea, o vom trimite să fie analizată la un centru de cercetări pentru războiul submarin.

Aveți vreo întrebare domnișoară O'Connor?

Christine și-a ridicat privirea de pe carnetul în care tocmai nota un comentariu.

— Cred că am înțeles totul.

Se uită întrebător la Colonelul DuBois care a confirmat cu o mișcare din cap.

Harrelson s-a întors spre Mason.

— Eric va discuta despre o problemă care ne nedumerește.

Eric Mason înmână copii ale informării sale Christinei și Colonelului DuBois.

— Submarinul țintă din cadrul exercițiului rusesc cu torpilă ne-a luat prin surprindere pe toți cei de aici. Este *Alexander*, al treilea submarin din Clasa *Yasen*.

— De ce ați fost surprinși? a întrebat Christine.

— Pentru că *Alexander* nu a fost terminat încă... cel puțin așa am crezut noi. Ultimele noastre informații indicau că mai are nevoie de cel puțin un an pentru a se termina construcția. Apoi l-am văzut ieșit în larg cu nava soră *Kazan*, în ziua exercițiului cu torpilă. Înseamnă că rușii au accelerat lucrările încă de acum doi ani, cel puțin, și au implementat niște măsuri de securitate ferme pentru că nici una dintre sursele noastre din zona șantierului naval Sevmash, unde era construit *Alexander*, nu ne-a dat nici un indiciu. De asemenea, *Alexander* a fost lansat în secret – scos din locul docul acoperit unde era construit și lansat noaptea – așa că nu am putut detecta lansarea via satelit.

Asta ridică niște întrebări – de ce a fost devansat programul de construcție și de ce a fost lansarea secretă.

Mason a întors o pagină a prezentării sale, dezvăluit o fotografie luată de satelit a submarinului amarat la chei.

— Ceea ce e și mai interesat este *Alexander* însuși. Mai întâi, noi nu știm cărei Clasă de submarine aparține, pentru că este cu 60 picioare mai lung decât precedentele submarine din Clasa *Yasen*. Totuși, la o examinare mai amănunțită ne-am dat seama că este din Clasa *Yasen*, doar că are un segment de carenă inserat între reactor și compartimentele anterioare.

— Ca la *Jimmy Carter*? a întrebat Christine, referindu-se la Clasa de submarine *Seawolf* și la compartimentul secret adăugat.

— E o comparație bună. Dar nu e de conceput ca *Alexander* să fie contrapartida lui *Jimmy Carter*. Această onoare îi aparține lui *Podmoskovye*, un *Delta IV* modificat. Compartimentul suplimentar al lui *Alexander* nu este suficient de lung pentru a adăposti echipamentul pe care l-au dezvoltat rușii pentru a se confrunta cu versiunea lui *Jimmy Carter*. Deci, de ce a fost extinsă carena? Am solicitat să fie alocați mai mulți sateliți de recunoaștere și insistăm și pe frontul informatorilor umani. CIA are niște contacte sus puse în ierarhia Marinei Ruse, și-i presează să vadă ce pot afla.

Carmen o informă pe Christine:

— Aici se încheie ședința noastră de informare. Mai este ceva cu care vă putem ajuta azi?

Christine a petrecut câteva minute revăzând ce a mai rămas din navele de suprafață ale Marinei Ruse, care au fost devastate de forța de atac americană în urmă cu două săptămâni, precum și statusul celor cinci portavioane și a escortelor acestora care au participat la atac. Toate cinci portavioanele au fost puternic avariate, doar două mai fiind curent operaționale, iar celelalte trei în drum către șantierele navale pentru reparații.

După update, Christine l-a întrebat pe Colonelul DuBois:

— Aveți vreo întrebare?

— Nici una.

Christina le-a mulțumit lui Harrelson și Mason și celorlalți aflați în jurul mesei, apoi s-a întors către Carmen.

— Informați-mă dacă descoperiți ceva semnificativ despre noua torpilă rusească sau despre modificarea din Clasa *Yasen*.

CAPITOLUL 4

USS Michigan

USS *Michigan* a fost direcționat către estul Oceanului Pacific.

Aflat în *Conn* din Compartimentul de Control, *Lieutenant* Clif Bradley și-a ridicat mâinile în întuneric, rotind inelul periscopului de deasupra sa.

— Sus periscopul doi.

În timp ce acesta aluneca ușor în sus din suportul său, Bradley ținea mâinile depărtate, aproape de șolduri, de fiecare parte a periscopului până ce mânerele au ajuns la nivelul palmelor sale.

Când periscopul și-a terminat ascensiunea, a extins și și-a lipit fața de ocular, verificând setările periscopului. Cu o răsucire a pumnului stâng, a orientat optica aparatului către cer. Dar acolo era doar întuneric.

Bradley a vorbit în microfonul de deasupra sa.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune la adâncime periscopică.

Sonar, Radio și Nav Center au confirmat, apoi Bradley a ordonat:

— Imersiune, adâncime 8-0 picioare. n

Diving Officer i-a instruit pe cei doi marinari din fața sa:

— Planurile pupa, 10 sus. Timona, planurile *fairwater*⁶ la verticală.

La 500 picioare în spatele său, planurile de la pupa s-au rotit, apăsând-o în jos, până ce nava a fost înclinată cu prova în sus 10°, iar planurile *fairwater* de pe turnul submarinului s-au rotit complet la verticală.

— Trecem la 1-5-0 picioare, a raportat *Dive* pe măsură ce *Michigan* se ridica spre suprafață.

Prin periscop, Bradley scana apele întunecate, căutând vreo dovadă că deasupra sunt nave de suprafață – lumini de navigație care se reflectă pe suprafața apei. Pe când *Michigan* se ridica, în afara rapoartelor de adâncime, liniștea era deplină. Și nici nu va exista vreun dialog înainte ca periscopul să iasă la suprafață și Bailey să anunțe *Nici un contact în apropiere sau Imersiune de urgență*. Submarinele erau vulnerabile în timpul manevrei lente de ridicare la adâncime periscopică, incapabile să se miște rapid dacă prin apropiere s-ar afla vreo navă de suprafață pe care Sonarul nu a detectat-o sau poziția nu a fost corect calculată de cei de la Control Combat.

Cu un deplasament în imersiune de 18.000 t, *Michigan* era mai puțin manevrabil decât o navă rapidă de atac. Fostul submarin purtător de rachete balistice avea o lungime aproape cât două terenuri de fotbal, era înalt cât o clădire cu șapte nivele, și larg cât trei benzi de autostradă. Convertit în submarin purtător

⁶ fairwater planes – planuri cu unghi reglabil care controlează manevra de scufundare/ridicare fără a provoca înclinarea submarinului. Sunt montate pe *turn/chioșc*.

de rachete ghidate, *Michigan* era acum dotat cu 154 rachete de croazieră *Tomahawk* încărcate în 22 din cele 24 tuburi de lansare a rachetelor, ultimele două fiind convertite în trape de acces către două *Dry Deck Shelters* (DDS) atașate la puntea rachetelor submarinului. Într-unul dintre adăposturi se afla un *Swimmer Delivery Vehicle* – un minisubmarin capabil să-i transporte pe cei din Navy SEAL în cadrul operațiunilor clandestine – iar în celălalt erau două *Rigid Hull Inflatable Boats* pentru transportul rapid la țărm. În această noapte, la bordul lui *Michigan* în spațiul amenajat în timpul conversiei în Compartimentul Rachete, dormeau două plutoane de Navy SEAL, gata de acțiune dacă era nevoie de ei.

Serviciile lor nu erau necesare acum și nici pe restul deplasării. Se îndreptau spre casă la Bangor, Washington, pe coasta de nord-vest, după o călătorie agitată prin Canalul Suez în Mediterană și Marea Neagră.

Călătoria din această noapte, la adâncime periscopică era o destindere binevenită după misiunile pline de tensiune din ultima lună, după ce Rusia a invadat Ucraina și Lituania, iar *Michigan* s-a confruntat cu fregatele rusești și a lansat rachete *Tomahawk* împotriva inamicului Americii.

Pe când *Michigan* se ridica spre adâncimea periscopică, Bradley nu-l putea vedea pe comandantul submarinului, dar îi simțea prezența. Aflat în partea dinspre tribord a *Conn*, monitorizând ascensiunea submarinului său se afla *Captain* Murray Wilson, care avea cea mai mare vechime în Submarine Force dintre toți *captainii*. *Michigan* era a doua sa comandă, prima fiind submarinul rapid de atac USS *Buffalo*.

Bradley continua să rotească periscopul, uitându-se în apa neagră. În depărtare a observat un mic disc luminos care sălta pe valuri – era reflexia albăstrie a lunii pe suprafața oceanului. Treptat a coborât obiectivul sistemului optic spre orizontală, către orizont. În clipa când *Dive* a anunțat atingerea adâncimii de 8-0 picioare, periscopul a străpuns suprafața apei, iar Bradley a început cercetarea circulară, căutând contacte prin apropiere: nave de război silențioase sau nave comerciale cu pescaj mare care să se îndrepte spre *Michigan* ce aluneca lent la adâncime periscopică.

După ce a terminat cercetarea, Bradley a prezentat raportul sperat de toți cei din Compartimentul Control

— Nici un contact în apropiere!

Dialogurile din Control au reînceput, iar raportul Radio a acoperit murmurul vocilor.

— *Conn*, Radio. Download în progres.

Nav Center a urmat cu raportul așteptat:

— Am stabilit locația prin satelit.

Bradley a confirmat către Radio și Nav Center, apoi, după obișnuitele două minute de așteptare, Radio a confirmat că *Michigan* a downloadat ultimul set de mesaje navale.

— *Conn*, Radio. Download complet.

Îndepliniseră cele două obiective pentru care au urcat la adâncime periscopică, așa că Bradley a ordonat ca *Michigan* să se întoarcă la siguranța adâncului oceanului.

— Toate posturile, *Conn*. Imersiune. Timona, înainte două-treimi. *Dive*, imersiune la 200 de picioare.

Michigan s-a înclinat spre înainte, părăsind adâncimea periscopică.

— Periscopul retras, a anunțat Bradley, apoi a pus mâinile pe inelul de deasupra și l-a rotit coborând dispozitivul optic înapoi în locașul său.

Luminile din Control au pâlpâit, schimbându-și culoarea, permițând adaptarea ochilor înainte ca lumina să devină albă. Când *Michigan* s-a orizontalizat la 200 picioare adâncime, un operator radio a intrat în Control, cu un mesaj în mână, pe care l-a înmănat comandantului. Wilson l-a citit pe diagonală, apoi a reluat în detaliu.

Când a terminat, i-a ordonat lui Bradley:

— Anunță-i pe *Nav* și *Commander McNeil* să vină în *Battle Management Center*.

Bradley a confirmat, apoi a trimis *Messenger of the Watch*⁷. Wilson a intrat în *Battle Management Center* aflat în spatele Compartimentului Control. Fostul *Navigation Center* a fost transformat în timpul conversiei lui *Michigan* din submarin cu rachete balistice în purtător de rachete ghidate. Acum era ticsit cu 25 console multifuncționale, fiecare cu câte două displayuri color, unul deasupra altuia, plus alte câteva ecrane-plasme de 60 de inch montate pe pereții metalici.

Ofițerul Navigator al navei, *Lieutenant Charlie Eaton*, a sosit primul, urmat de *Commander John McNeil*, comandantul detașamentului SEAL aflat la bordul lui *Michigan*.

— Schimbare de planuri, a anunțat Wilson, înmânându-i mesajul lui McNeil. Cei de acasă vor trebui să ne mai aștepte. Suntem trimiși să adunăm niște *gunoaie*.

Când McNeil a terminat de citit mesajul, Wilson a întrebat:

— Ai tot ce-ți trebuie pentru a recupera torpila?

— N-ar trebui să fie o problemă, răspunse McNeil. Avem dispozitive de flotabilitate pentru armele grele. Totuși, cum vom găsi torpila?

⁷ *Messenger of the Watch* - fiecare membru al echipajului este desemnat să supravegheze o secțiune. Numărul de secțiuni este variabil în funcție de numărul personalului și destinația navei. Când este transmis ordinul că o anumită secțiune trebuie să-și verifice statusul, fiecare membru din acea secțiune se prezintă la locul desemnat.

— Dacă *pingerul* care s-a activat după terminarea exercițiului mai funcționează încă atunci când ajungem acolo, ar trebui să fie ușor. Detectăm sunetul cu ajutorul Sonarului. Dacă nu... nu o vom găsi.

Wilson s-a întors către Navigatorul său.

— Am primit și ordinul de schimbare a cursului. Ne trimit în Marea Barents pe calea cea mai directă.

Pe chipul Navigatorului a apărut o expresie perplexă. Michigan se afla în Oceanul Pacific, iar cea mai directă cale către Marea Barents era peste *vârful lumii*, pe sub banchiza polară.

— Ne redirecționează pe sub gheață?

— Da, a replicat Wilson. Peste o oră virăm pe noul nostru curs. Spe nord.

CAPITOLUL 5

Strâmtoarea Bering

Captain Wilson s-a aplecat peste masa de navigație din Control, pe când USS *Michigan* se apropia de periculoasa margine a banchizei polare. La marginea franjurată a banchizei, acțiunea valurilor și a hulei oceanului rupeau fragmente de gheață de diverse mărimi ce acopereau cu aisberguri o zonă lată de vreo sută de mile. Totuși, nu gheața plutitoare îl preocupa pe Wilson. Erau aisbergurile întâmplătoare aflate prin zona marginală. Majoritatea erau de mici dimensiuni, dar cele mari puteau ajunge sub apă la câteva sute de picioare adâncime. Uneori chiar atingeau fundul apelor puțin adânci din Strâmtoarea Bering.

Wilson i s-a adresat *Lieutenantului* Jeff Porteous.

— *Officer of the Deck* (ofițer de cart), setează Rutina Arctică.

Deci, Wilson a ordonat alocarea mai multor console sonar pentru cercetarea obstacolelor de sub apă, iar *Deck* și *Conn* s-au reunit, cu Wilson și *Executive Officer* alternând ca și *Conning Officer*. Au sosit *Watchstanders* adiționali și Wilson l-a eliberat pe Porteous din *Conn*, anunțând schimbarea *watchstanderilor* din *Conn*.

— *Captain* are *Conn*. *Lieutenant* Porteous păstrează *Deck*.

Quartermaster a confirmat și a continuat pregătirile pentru intrarea în Zona Marginală a Banchizei. A energizat Sonarul din partea superioară și *fathometerul*. Sonarul superior va trimite *pinguri* din unul dintre cele patru hidrofoane montate pe partea superioară a carenei lui *Michigan*: două pe turn, și câte unul la prova și altul la pupa. Sonarul superior trebuia să detecteze și să avertizeze dacă plafonul de gheață cobora spre ei. Pentru a evita aisbergurile ocazionale, Michigan va naviga în

adâncuri, mai aproape de fundul apei decât de obicei, folosind *fathometerul* pentru a se asigura că nu eșuează pe fund.

Unul dintre *watchstanderi* a energizat *High Frequency Array* a lui *Michigan*, Sonarul anterior, montat în fața turnului, care supraveghea partea inferioară a banchizei. Acesta trimitea impulsuri în fața submarinului și afișa pe displayuri imaginea obstacolelor. Diferitele culori reprezentau intensitatea ecoului sonar, roșu însemnând o formațiune mare, densă și care ajungea până la mare adâncime.

Din păcate, sonarele de detectare a gheții nu erau foarte bune pentru determinarea adâncimii unui obiect, „amănuntul” cel mai important la urma urmei. Cheia era culoarea gheții. Pe când *Michigan* se apropia de obiect, crestele de gheață se retrăgeau în sus și ieșeau din raza de detecție. Pe măsură ce scădea grosimea, culoarea se schimba de la strălucitorul roșu la culorile reci, întunecate, până deveneau negre. Sonarul de detecție a gheții folosea un algoritm geometric simplu pentru a determina dacă obstacolul constituia un pericol. Dacă culoarea gheții nu se schimba de la roșu în alta pe o anumită distanță — *Minimum Allowable Fade Range* — Wilson va trebui să vireze sau să se scufunde la o adâncime mai mare. Displayul era negru; în fața nu existau formațiuni de gheață.

Călătoria lor pe sub gheață era urma să fie periculoasă, pentru că trebuia să treacă prin apele mici de la Chukchi Shelf, în Pacific, și Barents Shelf, din Atlantic. Protuberanțele de gheață ale banchizei ajungeau încă la adâncimi mari în această perioadă a anului, lăsând puțin loc de manevră pentru o trecere sigură. În timp ce Wilson îl pregătea pe *Michigan* să intre sub banchiză, știa că nu va mai aduna prea multe ore de somn până vor ajunge în bazinele cu apă adâncă din Oceanul Arctic.

Quartermaster a privit în sus la harta electronică, și a anunțat:

— Intrăm în Zona Marginală.

— — —

Patru zile mai târziu, când submarinul se afla la 500 picioare sub banchiza polară, *Captain* Wilson a intrat în Compartimentul Control de pe USS *Michigan*, oprindu-se să examineze harta electronică pentru a evalua tranzitul submarinului. *Michigan* traversa o porțiune de apă adâncă din Oceanul Arctic, motoarele principale propulsând cele 18.000 t ale submarinului înainte cu *ahead flank speed*. Se apropiau de creasta Lomonosov aflată în mijlocul oceanului, care urca rapid la 3.000 picioare, înainte de a coborî abrupt până la o adâncime medie de 14.000 picioare. În bazinele cu apă adâncă, *Michigan* putea naviga cu viteză maximă fără teamă că va lovi fundul sau crestele de gheață ce coborau din banchiză deasupra lui.

Lângă Wilson se afla *Petty Officer Second Class* Pat Leenstra, la datorie ca și *Quartermaster*. Leenstra analizase dacă cele două navigatoare inerțiale ale navei dădeau erori. *Michigan* odată trecut de latitudine 84° N, cele două navigatoare inerțiale au fost setate în *Polar Mode* pentru a compensa reducerea efectului rotației pământului. Călătoria peste „vârful” lumii era întotdeauna tensionată atunci când se baza pe navigatoarele inerțiale. De exemplu, când te aflai la Polul Nord, indiferent în ce parte virai, te îndreptai spre sud.

— Cum ne descurcăm, Leenstra?

— Bine, *sir*. Ambele navigatoare inerțiale arată cursuri foarte apropiate.

Acestea erau vești bune, pentru că nu vor putea contacta rețeaua de sateliți GPS decât după ce vor ieși de sub banchiza de gheață solidă, sau vor ajunge sub o crevasă sau o *polynya*. Banchiza nu era o întindere netedă de gheață, ci o îngrămădire imensă de sloiuri de gheață adunate la un loc de vânt, curenți și valuri. Marginile sloiurilor nu se uneau întotdeauna, creând crevase (*leads*) – găuri de apă liberă prin care submarinele se puteau ridica la suprafață. Mai erau și așa numitele *polynya* – zone de apă libere de gheață de mărimea unui lac, uneori destul de largi pentru a permite chiar și la două sau mai multe submarine să iasă la suprafață împreună. Dar *polynya* erau rare, submarinele folosind de cele mai multe ori crevasele sau străpungând pur și simplu o secțiune de gheață subțire.

Tranzitul pe sub banchiză a fost lipsit de evenimente până acum, și nu peste mult timp *Michigan* va intra în Marea Barents.

— — —

După alte câteva zile, *Michigan* se pregătea să iasă de sub banchiză în Marea Barents.

— Ne apropiem de pragul (*shelf*) Barents, a anunțat *Quartermaster*.

— Timona, înainte două-treimi, a ordonat Wilson, din nou în calitate de *Conning Officer*.

Wilson a încetinit de la *ahead flank speed* pe măsură ce se apropiau de pragul Barents, unde fundul se ridica abrupt de la adâncimea de 14.000 picioare la mai puțin de 700. Încă o oră și au ieșit de sub banchiza polară și a intrat iar în Zona Marginală de gheață, apoi și-a continuat călătoria spre torpila rusească.

CAPITOLUL 6

Gadzhiyevo, Rusia

Soarele matinal marca crestele stâncoase ale pantelor estice de-a lungul curbei țărmului din Golful Yagelnaya. *Căpitanul de rangul doi* Anatoly Mikhailov străbătea cheiul, îndreptându-se spre submarinul său. Noaptea polară lungă de șase luni s-a sfârșit de câteva luni și ninsorile au încetat, dar pantofii săi încă mai făceau să scârțâie rămășițele albe ale asprei ierni din Peninsula Kola. Amarate de-a lungul cheiului central din Baza Navală Gadzhiyevo erau K-561 *Kazan* și K-562 *Alexander*. Submarinele din Clasa *Yasen* încorporau ultima tehnologie, fiind niște nave formidabile. Mikhailov spera să apară cât mai curând o oportunitate care să testeze capabilitățile submarinului său împotriva oponentilor americani.

Soarele lumina bordurile submarinului lung de 140 m. Uniformele albe ale oamenilor săi aliniați pe puntea exterioară contrastau cu carena neagră a navei. Totul părea să fie gata pentru ieșirea lui *Kazan* în această dimineață în larg. De partea cealaltă a cheiului, și echipajul lui *Alexander* pregătea ieșirea în larg. Deconectaseră alimentarea cu energie electrică și alte servicii de la țărm, iar pasarela de acces la bord a fost ridicată de macaraua din apropiere și rotită spre cheu.

Mikhailov a traversat pasarela submarinului său, înainte ca macaraua să se rotească spre *Kazan*. După ieșirea din Fiordul Murmansk și intrarea în Marea Barents, ambele submarine se vor întoarce în aceeași zonă operațională unde au testat torpila de săptămâna trecută. Au fost făcute ajustări tehnice și se aștepta la un test încununat de succes, rolul lui *Kazan* fiind recunoscut în mod corespunzător.

Mikhailov s-a oprit lângă secundul său, aflat în fața echipajului adunat în formație. După un raport privind pregătirile din această dimineață și mulțumit că submarinul său este gata, Mikhailov a ordonat:

— Tot echipajul la posturi. Ieșim în larg.

CAPITOLUL 7

USS *Michigan*

— Două mile nautice până la marcaj, a raportat *Quartermaster*.

Acum, pentru că *Michigan* era ieșit de sub banchiza polară și lăsase în urmă și Zona Marginală a gheții, Wilson a reluat serviciul normal la posturi, pe timp de imersiune. *Lieutenant* Bradley, ofițerul de cart, a ordonat ca *Michigan* să încetinească.

— Timona, înainte, o treime.

Michigan a încetinit la 5 noduri, iar Bradley s-a alăturat *Captainului* Wilson la postul de navigație, urmărind punctul alb ce reprezenta nava lor aflată în marș spre

sud, către X-ul roșu, ce marca poziția torpilei. Dar locație ei era doar aproximativă, reconstituită după întâlnirea lui USS *Pittsburgh* cu cele două submarine rusești. Cursul, viteza și distanța fiecărui submarin au fost estimate doar, ca și locația unde torpila a făcut impactul cu carena lui *Alexander*. Pentru a găsi torpila pe fundul Mării Barents, aveau nevoie de o locație mai precisă.

Wilson aștepta neliniștit în timp ce Sonarul căuta *pingerul* declanșat la sfârșitul atacului torpilei, un semnal ultrasonic asemănător unui *ciripit*. Energia bateriei acestui *pinger* era limitată, deci frecvența era înaltă, iar raza de detecție scurtă. Din fericire, echipajul lui *Michigan* știa unde să caute.

— *Conn, Sonar. Pingerul detectat, direcția 1-7-7.*

Bradley a confirmat, după care a ordonat:

— *Timona, vino babord pe curs 1-7-7.*

Timona a executat și *Michigan* și-a ajustat cursul cu 30° la babord. Știa acum în ce direcție se află torpila, dar nu și cât de departe. *Michigan*, precum alte submarine din Clasa *Ohio*, nu avea un sistem sonar activ, dar nici cele mai sofisticate sisteme de la bordul noilor suburi rapide, de atac, nu puteau discerne o torpilă aflată pe fundul mării. Trebuiau să se apropie, pentru ca apoi să se bazeze pe ceea ce aveau SEAL: MK1, MOD 0 *eyeballs*⁸.

Michigan s-a fixat pe cursul 1-7-7 cu viteza de 5 noduri, iar Sonarul raporta direcția către torpilă la fiecare 10 secunde, până ce a dispărut subit.

— *Conn, Sonar. Am trecut peste torpila rusească.*

Antena sferică a lui *Michigan*, montată la prova, nu mai putea auzi *pingerul* torpilei. Semnalul era blocat acum de lunga carenă de oțel a lui *Michigan*.

— *Timona, stop motoarele, a ordonat Bradley. Revers curs. Dive, pregătește staționarea la punct fix la 1-5-0 picioare.*

Quartermaster a marcat locul unde au pierdut *pingerul*, iar Timona acționa semnalizarea pentru motoare. Imediat ce condițiile inițiale au fost restabilite, *Diving Officer* a ordonat lui *Chief of the Watch* să fie gata pentru staționare.

Michigan a continuat să încetinească, până aproape de zero noduri, când Bradley a ordonat.

— *Timona, totul STOP.*

Și *Michigan* a rămas nemișcat la 1-5-0 picioare adâncime.

Wilson a părăsit *Control Room*, și a intrat în *Battle Management Center*, unde era prezent *Commander McNeil* împreună cu câțiva Navy SEAL; câțiva marinari se aflau la console. Alți doi SEAL erau rezerve – un ofițer și un subofițer – echipați în costume negre de scafandri. Ofițerul, *Lieutenant, Jake Harrison*, era unul dintre cei

⁸ argou cu iz tehnic = ochii proprii

doi ofițeri aflați la comanda plutonului. Spre deosebire de majoritatea *lieutenantilor*, care aveau douăzeci și ceva de ani, Harrison avea patruzeci plus. Fostul subofițer SEAL ajunsese la gradul de *chief* înainte de a fi fost promovat ofițer.

Wilson i s-a adresat lui McNeil.

— Am localizat torpila rusească. E cam la o sută de picioare sub noi. Suntem gata să vă trimitem acolo, când veți fi și voi.

McNeil a confirmat și a dat ordinul, iar scafandrii Navy și cei doi SEAL au început pregătirile pentru lansare.

— — —

Lieutenant Harrison și *Petty Officer First Class* Sam Carver au intrat în *Missile Room*, oprindu-se la Tubul 1, primul de la tribord. Carver a deschis trapa circulară și cei doi au intrat în tubul cu diametrul de 7 picioare. Harrison a urcat două nivele pe scara de oțel cu Carver pe urmele sale, până la *Dry Deck Shelter*, scăldat în lumină roșie difuză.

Compartimentul acesta era un conglomerat de trei încăperi separate: o cameră hiperbarică sferică la capătul dinspre înainte pentru tratamentul scafandrilor răniți, una, tot sferică, pentru transfer, la mijloc, în care au intrat Harrison și Carver, și un hangar lung, cilindric, ce conținea *SEAL Delivery Vehicle* (SDV), un mini-sub negru asemănător unei torpile dolofane – 22 picioare lungime și 6 picioare diametru. Hangarul era divizat în două secțiuni de un scut de plexiglas care împărțea spațiul în două pe verticală, cu SDV-ul într-o parte și controalele pentru operarea hangarului de cealaltă parte.

Harrison a pășit în hangar, care era manevrat de cinci scafandri Navy: unul în partea din față a scutului din plexiglas și care opera comenzile de control, și ceilalți patru în echipament de scufundare, de cealaltă parte. Carver a închis trapa în urma sa, apoi cei doi SEAL s-au strecurat sub scutul de plexiglas, oprindu-se la capătul anterior al SDV-ului ce fusese încărcat cu vârful mai întâi în *Dry Deck Shelter*. SDV avea două zone cu „scaune” una în față și alte în spate. În loc să ia doi SEAL în spate, au fost împachetate dispozitive de flotabilitate necesare pentru torpila rusească, plus două dispozitive de iluminat.

Carver a plasat unul dintre reflectoare în „scaunul” din față al SDV-ului, apoi l-a ajutat pe Harrison să-și pună aparatul de respirat cu circuit închis necesar datorită adâncimii la care urmau să opereze. Harrison i-a întors favorul. După ce și-au luat și înotătoarele, cei doi s-au urcat în fața SDV-ului. Harrison a manevrat comenzile și Marea Barents a apărut pe displayul de navigație. Apoi și-a pus masca, la fel ca și Carver, și a făcut semnalul ‘OK’ scafandrului aflat de cealaltă parte a

scutului de Plexiglas. Apa întunecată a năvălit în hangar, țâșnind din valvele de dedesubt. Hangarul a fost inundat cu repeziciune, mai puțin un *buzunar* de aer de pe partea cealaltă a scutului de Plexiglas, unde scafandru Navy opera *Dry Deck Shelter*. S-a auzit un hureț ușor când s-a deschis trapa circulară de la capăt, și cei doi scafandri aflați de fiecare parte a SDVului au înaintat cu o bătaie a înotătoarelor către deschiderea hangarului.

Scafandrii au extins șinele din compartimentul rachete al submarinului, și SDV-ul a fost extras din hangar. Harrison manipulează comenzile și elicea vehiculului a început să se învârtă, iar micul submersibil s-a ridicat de pe șine, încet în sus, apoi spre înainte, trecând pe deasupra *Dry Deck Shelter*, apoi prin babordul turnului lui *Michigan*, peste prova submarinului către apa întunecată din față.

Acum că era ieșit în apă liberă, SDV-ul lui Harrison a depistat *pingul* ultrasonor al torpilei rusești. Se afla în spatele lor; *Michigan* a depășit-o înainte de a se opri, așa că Harrison a virat SDV-ul cu 180°, coborând în același timp către fundul mării.

CAPITOLUL 8

Marea Barents

K-561 Kazan

În Postul Central de Comandă al lui *Kazan*, *Captain Second Rank* Anatoly Mikhailov a verificat pe harta electronică poziția submarinului său, aflat acum nu foarte departe de locul unde torpila lansată în cadrul exercițiului, s-a dus la fund. Tocmai intraseră în zona exercițiului în care cele două submarine trebuiau să navigheze la adâncimi diferite, lui *Kazan* fiindu-i atribuită poziția inferioară.

După ce s-a alăturat flotei de submarine rusești, Mikhailov a fost surprins de cât de sever erau controlate mișcările din mediul submarin. La suprafață, submarinele puteau determina ce rută să ia între punctele A și B. Dar, în imersie, tranzitul submarin se făcea pe anumite trasee, și nu era permis ca două submarine să opereze în aceeași zonă, cu excepția perioadelor de antrenamente atent supravegheate. În aceste cazuri, unul dintre submarine trebuia să navigheze la adâncime mică, iar celălalt în adânc.

Motivul acestei măsuri era complexitatea urmăririi contactelor aflate în imersie. La suprafață, radarul și ochiul uman detectau cu ușurință informația necesară pentru a determina direcția contactului, dar nu la fel era și în mediul submarin. Spre deosebire de radar, sonarul pasiv putea determina doar direcția

contactului, nu și distanța la care se afla. Având doar direcția contactului, determinarea cursului și a distanței acestuia necesita timp; timp în care un contact se putea apropia periculos de aproape.

Nu era ceva neobișnuit pentru submarine, mai ales pe durata Războiului Rece, să intre în coliziune când unul îl urmărea pe celălalt în jocul *high-tech* de-a pisica și șoarecele, pentru că a presupus greșit noul curs și viteză a submarinului din față, înainte ca echipajul să ajungă la soluția corectă. Chiar și după Războiul Rece, tot mai aveau loc coliziuni. Ceva mai la sud, în largul Insulei Kildin, un submarin american – USS *Baton Rouge* – a intrat în coliziune cu K-276 *Kostroma*.

În acest moment, pe Mikhailov nu-l îngrijorau submarinele americane. Principala sa preocupare era *Alexander*, iar el se asigura că *Kazan* se menține la adâncimea specificată, în timp ce echipajul său calculează o soluție de lansare a torpilei. Se aflau la *Combat Stations*, urmărindu-l pe *Alexander* care se ascundea undeva în tribordul lui *Kazan*. Conversațiile din Comandă erau duse cu voce scăzută și reduse la minimul necesar, pentru că se pregăteau de atac.

Marea Barents

Harrison a dus SDV-ul și mai în adânc, înclinându-l spre fundul apei. Lumina slabă de la suprafață a dispărut, lăsându-i pe Harrison și Carver învăluiți de întuneric în spatele luminii de imersie pe care Carver o folosea ca să cerceteze apa din fața lor. Harrison verifică indicatorul de adâncime; aproape că au ajuns. După o clipă, a apărut fundul Mării Barents. Direcția către *pingerul* torpilei era încă drept înainte, așa că Harrison a orizontalizat SDV-ul și a încetinit pentru ca Carter să cerceteze de o parte și alta cu reflectorul. La una dintre treceri, lumina a scos la iveală o torpilă cu botul zdrobit așezată pe fundul acoperit cu pietriș.

Harrison a trecut elicea pe revers, apoi a oprit motorul după ce SDV-ul a rămas nemișcat. După câteva atingeri ale comenzilor, SDV s-a scufundat mai mult, așezându-se pe fund. Carver a ieșit din vehicul, ca și Harrison care a luat celălalt reflector. Amândoi SEAL au examinat torpila. Era întreagă, singura avarie fiind doar botul *șifonat*.

Acum urma partea dificilă. O torpilă grea americană, cântărea 1.350 kg, deci și una rusească era cam de aceeași categorie. Carter a săpat cu mâna în pietrișul de pe fund. Era afânat și ușor de escavat. A luat trei dispozitive flotabile, cu flotoare la fiecare capăt și unite printr-un cablu, și a decroșat la fiecare cablul de la câte unul dintre aceste flotoare. Cei doi SEAL au săpat trei mici șanțuri pe sub torpilă, prin care au strecurat cablurile, apoi le-au reconectat la flotoare de cealaltă parte.

Carver a activat flotoarele din fața și spatele torpilei, umplându-le cu CO₂. Apoi l-a activat și pe cel din mijloc, care era ajustabil, umplând ambele flotoare la doar 50%.

Torpila a rămas pe fund. Carver a mărit flotabilitatea până ce torpila a început să se ridice încet. A ținut-o jos, în timp ce Harrison a atașat o coardă de nailon de coada armei rusești, iar celălalt capăt l-a legat de spatele SDV-ului. Carver i-a dat drumul din strânsoare și torpila s-a ridicat încet până ce ascensiunea i-a fost oprită de coardă.

Satisfăcuți că arma avea suficientă flotabilitate și era atașată ferm la mini-sub, Harrison și Carver s-au întors la SDV. După o clipă, l-au ridicat de pe fund și l-au înclinat ușor spre suprafață, remorcând torpila cu spatele prin apă în timp ce se îndreptau spre USS *Michigan*.

Kazan

Căpitanul de rangul trei Erik Fedorov, secundul lui *Kazan*, se afla lângă două console de control al *focului*, și privea peste umerii operatorilor. A atins umărul unuia dintre ei:

— Setează ca *Primar*.

Acesta a executat, iar Fedorov a anunțat:

— Tovarășe Căpitan, am o soluție de tragere.

Mikhailov examina parametrii țintei. *Alexander* se afla la 8 km în tribordul lui *Kazan*, și se îndrepta spre vest cu viteza de 10 noduri. Era gata să ordone „Pregătirea pentru lansare”, când a fost întrerupt de difuzoarele din Comandă.

— Commanda, *Hydroacustica*. Solicit prezența Căpitanului în *Hydroacustică*.

Mikhailov a intrat în Centrul *Hydroacustic* aflat alături.

— Ce se-ntâmplă?

Hydroacoustic Party Leader a replicat:

— Avem o problemă, tovarășe căpitan. La puțin timp după ce am intrat astăzi în zona de operațiuni, am depistat semnalul *pinger*ului de pe torpila pe care am lansat-o săptămâna trecută asupra lui *Alexander*.

Arată spre un semnal sonar de pe display – un *blip* mic, verde, spre nord-est, care apărea la fiecare zece secunde.

Mikhailov nu reușea să priceapă care-i problema.

— Și...? a întrebat.

— Acum câteva minute a început să se miște.

Mikhailov s-a dat mai aproape și a studiat *blip*ul. Avea o ușoară derivă de direcție. *Hydroacoustic Party Leader* a continuat:

— Se pare că avem iar o defecțiune.

Sistemele tactice ale lui Kazan fuseseră modernizate semnificativ în comparație cu submarinul anterior din Clasa *Yasen*, *Severodvinsk*, și au avut parte de numeroase *bugs & ghost* până ce programatorii au corectat software-ul cu probleme. Era de presupus că toate ciudăteniile au fost eliminate, dar se părea că nu. Extinderea defecțiunii îl îngrijora pe Mikhailov. Înainte de a lansa una dintre noile torpile încărcate la bord în această dimineață, trebuia să se asigure că soluția sa de tragere era precisă. Dacă torpila s-ar fi dus aiurea, într-o direcție greșită, faptul n-ar fi dat prea bine pentru el și echipajul său.

— Crezi că un restart ar rezolva problema?

— Un restart la *cald* n-ar ajuta prea mult. Dacă doriți să fie eficient, trebuie să fie făcut la *rece*.

Mikhailov a analizat recomandarea. Un restart complet la ce ar fi necesitat 20 de minute, ștergând *curat* toate băncile de memorie, după care se reîncărcau toate datele și algoritmii. Înainte de a da ordinul, Mikhailov s-a gândit și la posibilitatea ca sistemul hidroacustic să funcționeze corect. În acest caz, însemna că torpila era remorcată de cineva.

— Evaluează toți parametrii hidroacustici pentru indicații adiționale de malfuncție. Între timp, faci o cercetare detaliată a sectorului nord-estic.

USS *Michigan*

— *Conn*, *Sonar*. Depistat un contact nou cu dispozitivul-remorcă, desemnat *Sierra 5-1*, direcții ambigue 1-5-0 și 2-1-0. Analizăm.

Wilson, așezat în scaunul căpitanului din *Conn*, a ascultat atent raportul Sonarului. Până în prezent, totul s-a desfășurat conform planului. *Michigan* s-a strecurat pe neauzite în Marea Barents, iar Sonarul a raportat că semnalul emis de *pingerul* torpilei rusești devenea tot mai puternic, indicând faptul că SEAL au găsit-o și o aduc la remorcă spre *Michigan*.

Sonarul a continuat raportul:

— *Sonar*, *Conn*. *Sierra 5-1* este identificat ca fiind un submarin rusesc cu propulsie nucleară. Facem analiza Clasei. Și mai avem un nou contact depistat de dispozitivul remorcă, desemnat *Sierra 5-2*, direcții aparente 1-4-2 și 2-1-8.

Lieutenant Bradley a confirmat primirea raportului, iar Wilson s-a ridicat și i-a ordonat Ofițerului de Cart:

— Alarmă la posturile de luptă lans-torpilă, în liniște.

În mod normal ar fi alarmat la posturi doar *Fire Control Tracking Party*, dar nu se putea ști cât de *fierbinte* va deveni situația stârnită de proiectul recuperării

torpilei, și nici măsurile pe care le vor lua rușii pentru a preveni ajungerea unei arme de-a lor în mâinile americanilor. Ofițerul de Cart i-a trimis pe *Messenger of the Watch* și LAN Tehnician să facă ture prin Compartimentele *Operations* și *Missile*, iar *Chief of the Watch* a anunțat *Engine Room* printr-un telefon sonic.

Cu un – posibil două – submarin/e în zonă, Wilson ar fi manevrat agresiv (în mod normal), încercând să pună suficientă distanță între *Michigan* și submarinele rusești în timp ce ar fi determinat cursul, viteza și distanța contactelor. Dar, Wilson era cu mâinile legate acum. *Michigan* staționa la punct fix și nu putea manevra până ce SEAL SDV nu era reamarat la bord în *Dry Deck Shelter*.

Intră în *Battle Management Center* aflat în spatele *Control Room*, oprindu-se lângă *Commander McNeil*. Ochii lui Wilson au cercetat un display care reda imaginea luată de o cameră montată pe turnul lui *Michigan*, orientată spre pupa peste cele două *Dry Deck Shelter*. Apa era slab luminată dinspre suprafață, și nu se vedea nici un indiciu despre SDV ce se apropia.

— Cât mai durează? a întrebat Wilson.

— Nu se poate spune cu precizie, a replicat McNeil. Dar nu ar trebui să fie mai mult de unul, două minute.

Puțin mai apoi, SDV s-a materializat din apa tulbure din spatele lui USS *Michigan*, cu torpila rusească la remorcă.

SDV s-a apropiat de adăpostul din tribord, plutind peste puntea rachetelor înainte de a se opri deasupra șinelor extinse din adăpost. Torpila rusească a rămas atașată de SDV precum un balon.

Încet, SDV s-a scufundat până ce s-a fixat pe șine. Doi scafandri l-au asigurat pentru reintroducerea în adăpostul tribord, în timp ce alți doi scafandri și doi SEAL au tras torpila jos și au ghidat-o către DDS babord, care avea mai mult loc liber pentru că înăuntru erau doar două *Rigid Hulled Inflatable Boats*. SDV și torpila au fost introduse în adăposturi, iar trapele cu diametrul de 9 picioare s-au închis încet, fiecare ermetizându-se cu un *clank*.

KAZAN

— Postul de Comandă, *Hydroacustica*. Zgomote mecanice, direcția 0-3-5, aceeași cu *pingerul* torpilei – și după o clipă a continuat – am pierdut semnalul *pingerului*.

Chipul lui Mikhailov s-a înăsprit. Torpila a fost luată la bordul unei nave, *pingerul* fiind ecranat de carena acesteia. Nu existau nave de suprafață în zonă. În timpul ultimei acțiuni la adâncime periscopică, nici vizual, nici *Hydroacustica* nu a

fost depistat nici un contact de suprafață. Și nici după aceea. Asta însemna că nava era un submarin.

— Cârmaci, cârma banda babord, curs constant 0-3-5, *full speed ahead*.
Atacul lui *Kazan* asupra lui *Alexander* va trebui să mai aștepte.

USS *Michigan*

— *Battle Stations Torpedo* asigurate, a raportat *Chief of the Watch* când Wilson s-a întors în *Control Room*, cu excepția lui *Conning Officer*.

Wilson a rectificat problema.

— Aici Căpitanul. Am preluat *Conn. Lieutenant Bradley* preia *Deck*.

O privire asupra celei mai apropiate console de control combat i-a arătat lui Wilson ce trebuia să știe. Ambele submarine rusești se aflau spre sud. Din nefericire, nu se știa dacă spre sud-est sau spre sud-vest, pentru că *Michigan* era staționar, și nu putea manevra pentru rezolva ambiguitatea de direcție dată de dispozitivul-remorcă. Și ca să facă situația și mai gravă, *Michigan* se afla cu prova spre sud, către submarinele rusești.

— Timona, *ahead standard*. Cârma banda babord, curs constant nord.

Fără a ști care direcție era corectă, hotărârea de a vira într-o anumită parte era o treabă de 50% reușită. Dar acum *Michigan* se mișca, Sonarul putând să rezolve problema.

Pe măsură ce subul își mărea viteza, virând lent spre nord, Sonarul a raportat:

— *Conn, Sonar*. Am depistat *Sierra* cu *dispozitivul sferic*, direcția 3-1-5.

Ambiguitatea de direcție a fost rezolvată. *Sierra* 5-1 se afla spre sud-vest.

— *Sierra* 5-1 desemnat ca *Master 1*. Urmăriți *Master 1*.

Master 1 se afla la sud-vest, iar Wilson virase în partea cealaltă. A gândit corect. Pe când *Michigan* înainta pe noul său curs către nord, i-a revenit în minte o veche zicere care circula printre submariniști:

E mai bine să fii norocos decât bun.

Lupta între submarine nu era o știință exactă. Datorită incertitudinilor privind distanța, cursul și viteza țintei, rezultate din urmărirea acesteia numai cu *Sonarul* pasiv, lupta era ghidată după numeroase estimări și presupuneri. Indiferent de cât de pregătit era echipajul submarinului sau cât de superioară era nava și armamentul, un simplu viraj în direcție greșită putea însemna dezastrul.

Când *Michigan* s-a stabilizat pe viteza *standard ahead*, Wilson s-a concentrat pe cea mai apropiată consolă de control combat, întrebându-se dacă ambele submarine rusești l-au detectat pe *Michigan* înainte de a-și termina virajul spre nord. Anunțul lui XO a răspuns întrebării.

— Posibilă zigzagare a țintei, *Master 1* – creștere de frecvență.

Submarinul rusesc a virat către *Michigan* și a mărit în același timp viteza. *Michigan* nu era atât de rapid precum submarinele nucleare de atac rusești, iar cu două Dry Deck Shelters atașate la puntea rachetelor, era cu câteva noduri mai încet decât viteza sa oficială. Wilson nu putea depăși submarinul rus. Trebuia să se strecoare. Dar ca să facă asta trebuia să știe care era viteza rusului.

— Confirm că ținta zigzaghează, a raportat XO. *Master 1* a virat către nord-est și mărește viteza.

Wilson a răspuns:

— Timona, *full ahead*. Cârma babord 10°. Curs constant 3-3-0.

Timona a executat manevra și *Michigan* s-a legănat către nord-vest, menținându-l pe *Master 1* în afara siajului său, astfel încât apropierea lui să fie monitorizată cu ambele dispozitive, cel sferic de la prova și cel remorcat.

Dar, la scurt timp după ce a intrat pe noul curs ordonat, *Master 1* n-a mai fost detectat de dispozitivul sferic.

— Conn, Sonar. L-am pierdut pe *Master 1* de pe dispozitivul sferic.

Aceasta era o veste bună. Însemna că *Michigan* a mărit distanța față de *Master 1*. Wilson a studiat displayul de pe consola de control combat, iar XO în spatele său evalua soluții de tragere. Toate trei consolele afișau parametri similari. *Master 1* se afla pe curs 0-3-5 cu viteza de 25 de noduri, distanța 8.000 de yarzi și se mărea. Se părea că *Master 1* depistase un zgomot mecanic de pe *Michigan*, probabil la închiderea mării trape de la *Dry Deck Shelter*. Faptul că submarinul rus a rămas stabil pe curs însemna că nu l-a depistat pe *Michigan* cu senzorii.

Pentru că *Michigan* se îndepărta tot mai mult, era puțin probabil ca submarinul rusesc să-l mai detecteze; doar dacă rapidul submarin de atac vira în direcția norocoasă și reducea distanța. Wilson a decis să rămână la *full speed ahead*, pentru că *ahead flank* ar fi creat în apă zgomote excesive produse de sistemul de propulsie (cavitație) și ar fi trădat prezența lui *Michigan*. Wilson a considerat că șase ore la *full speed ahead* trebuiau să fie suficiente, după care își putea modifica cursul către cel mai apropiat port-bază NATO ca să descarce torpila conform ordinelor, de unde putea fi transportată cu avionul în SUA pentru a fi examinată.

KAZAN

Kazan a înaintat timp de o oră cu *full speed ahead*. Problema cu sunetele mecanice ocazionale era că habar nu aveai cât de departe a fost sursa. Ar fi putut fi la 2.000 m sau la 20.000 m. În plus, sunetele ocazionale durau de regulă doar câteva secunde și trebuia să micșorezi distanța rapid, sperând să păstrezi contact continuu

pe dispozitivul sferic sau pe cel remorcat înainte ca ținta să se îndepărteze și să dispară. Din nefericire, *Kazan* se apropia de marginea zonei sale operaționale și nu putea să navigheze mai departe; nici n-ar fi reușit mare lucru dacă o făcea. Se părea că submarinul neinvitat, american mai mult ca sigur, se fofilase în depărtare cu una dintre torpilele rusești la bord.

Mihail a acceptat înfrângerea. Și-a instruit Ofițerul de la Comunicații să redacteze un mesaj către Comandamentul Flotei de Nord cu detaliile detecției de azi, apoi a virat submarinul cu 180°.

— Timonier, cârma tribord, 20°, curs stabil 2-0-0.

Era timpul să se întoarcă la exercițiul de torpilare. *Alexander* aștepta.

- Va urma -

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

(Mystery Trail, 1935)

Traducerea de Cezar Rădulescu Barbellian
după versiunea franceză de Pierre Cobore

EPISODUL III

CAPITOLUL XIII

SCHIMBAREA SEMNELOR ÎNFIERATE

În prima urgență, acum, era să se îndrepte spre cel mai apropiat ranch și să-i prevină pe crescători. Vitele trebuiau inspectate, ca să fie ucise cele care fuseseră mușcate și să se ocupe de cele care fuseseră estropiate.

Cei trei lăsară coyotul ucis, în locul unde căzuse, pentru a le permite cowboylor să găsească fără greutate zona în care animalul turbat își împrăștiase veninul. Peter notă semnele de recunoaștere înfierate pe crupa vitelor: multe din ele erau „H.C.”, dar cele mai multe erau din „Săgeata Dublă”. Această marcă, după cât își aducea aminte Peter, aparținea unui crescător, Bart Evans, despre care Dullo vorbise ca un vechi „măiestru” al Coltului 45.

Ranchul „H. C” și „Săgeata Dublă”, se găseau la vreo câteva mile de acolo, așa că cei trei, o porniră la drum în pas viu. Bineînțeles că nu aveau în fața lor vreun drum pe care să-l urmeze, nici măcar vreo potecă sau urme recente, așa că fură nevoiți să urce dealuri mari și să străbată tot felul de văi și râpe. În curând fură leoarcă de nădușeală, mai ales bietul Tom Pouce. În sfârșit, după ce străbătură primul pârâiaș care nu era complet sec, se simțiră mai ușurați, căci își putuseră răcori îndelung fața și mâinile și băuseră apă proaspătă pe săturate. Când Tom Pouce consimțise în sfârșit să-și scoată și el

capul din apă, fața îi devenise stacojie, gata-gata să se asfixieze. Precis că băuse mai mult de un litru de apă. După ce-și trase sufletul, scoase un suspin de ușurare și strigă radios:

— Pe legea mea! în viața mea n-am băut ceva mai bun, ca apa asta!

— E mai bună decât sticla de „Remediu Universal”? întrebă Peter.

— Cine Tom?... Mai are mult până să renunțe la sticla aia - spuse Doctorul, cu ironie. El preferă să se otrăvească până la capătul vieții cu trăscau, decât să bea apă!

— Ce spui? se indignă Tom Pouce. Ia să faci bine și să nu-ți mai bagi idei de-astea în căpățână, muscoiule! Eu nu beau, nicicând, mai mult de un pahar deodată... Moderația în toate, asta e deviza mea. Iar cât despre a renunța la sticla de „Remediu Universal”... să nu prea îți faci idei, secătură bătrână!

Apoi, uriașul ajutor de șerif se cufundă într-o adâncă meditare. Cuvintele lui Hicks, fără îndoială că-l atinseseră adânc. Tom Pouce părea că se sinchisește mai mult de asta, decât dacă ar fi fost vorba să fi dat de un grup de bandiți plecați în căutarea lor... ceea ce de altfel se putea întâmpla dintr-un moment, într-altul.

În cele din urmă, îl întrebă pe Peter cu un ton solemn:

— Peter, să-mi spui sincer, m-ai văzut tu vreodată beat?

— Nu, niciodată, răspunse Peter,

Și era adevărat. Se întâmplase ca Tom Pouce să înghită câteodată porții înspăimântătoare, dar organismului lui puternic părea că nici nu-i pasa. În orice caz, serviciul lui nu se resimțise deloc. Până atunci, admisesese senin să se glumească pe socoteala sa, însă fraza lui Hicks, părea că-i deschisese orizonturi noi, în ziua aceia. Niciodată el nu păruse așa de întunecat.. În timp ce mergeau Peter, remarcă mina dezolată a vechiului său tovarăș; el încercă să-l îmbuneze:

— Haide, prietene, nu-ți face inimă rea din asta... Eu am cunoscut și oameni care nu beau niciodată, nu fumau, nu mestecau tutun, nu jucau cărți, nu dansau, nu glumeau niciodată... și nici nu înțelegeau măcar cea mai mică glumă care li s-ar fi făcut. Și cu cât mă gândesc mai mult la oamenii aceștia, cu atât mai mult îmi dau seama, că deși nu aveau defectele pe care le-am pomenit, dar nu aveau nici măcar alte calități în schimbul lor?

După ce mai meraseră cam vreo milă, Peter se opri și arătă cu degetul o suviță de fum ce se ridica dintr-o scobitură de teren, care pentru moment era invizibilă. Se putea să fi fost vreo cursă și Peter, nu era omul care să dea buzna în prima groapă de lupi, ce i s-ar fi întins în cale.

— Poate că e vreun călător, care își prăjește ceva ca să mănânce, spuse el. Cu toate acestea, în regiunea asta plină de bandiți, nu poți să știi niciodată...

— Să sperăm că e vreunul care frige câteva felii de slănină! exclamă Tom Pouce, înviorându-se dintr-odată. Asta ar fi de minune pentru mine: nițică șuncă, o ceașcă de cafea și un codru de pâine!

— În loc de slănină, am putea să primim vreo câteva gloanțe, dacă avem de-

a face cu vreun șnapan, rectifică Peter. Să mergem cu prudență: voi luați-o unul pe dreapta și altul pe stânga mea, așa ca să-l putem înconjura din toate părțile. Eu am să merg drept spre el și când am să imit țipătul cucuvelei, va fi momentul de a intra în acțiune. Să vă puneți pălăria într-un băț și să o ridicați deasupra adăposturilor pe care le veți alege. Aș vrea ca omul să-și golească mai întâi pistoalele în vânt... fiindcă noi suntem dezarmați! Dacă e unul în regula cu legea, cu atât mai bine pentru noi, dacă nu, să căutăm să punem mâna pe el, în cele mai bune condiții posibile.

— Ce porcărie! mormăi Doctorul. Un șerif sau un ajutor de șerif fără pistoale, e ca un școlar fără cărți, sau ca o doamnă elegantă, fără pudră... Dar, la urma urmei, nu-mi displace să-mi bag puțin pumnii pe sub mustața domnului, care se află dincolo... mai ales dacă e vreun părtaș de-ai dragilor noștri prieteni, oamenii lui Scar-Mouth Leach!

Cei trei se despărțiră. Peter, le lăsă celor doi tovarăși ai săi, timp suficient ca să poată ajunge la locurile filate, apoi se urcă pe creastă, de unde putu să vadă în sfârșit, omul care făcuse focul.

Era un străin, un metis mexican, solid, de vreo cincizeci de ani. El ținea sub genunchi un vițeluș, care avea picioarele dinapoi legate cu un lassou. La îndemâna lui, se afla un fier de marcat, cu capătul pus pe jar, unde se roșea într-un foc de lemne. Peter își înăbuși o exclamație, dacă fierul acela servea să marcheze animale, servea însă la fel de bine și la schimbarea marcajului.

Bucata de pătură udă, care se afla alături de el, pe iarbă, nu mai lăsa nici un fel de îndoială asupra naturii operației pe care o executa metisul, căci atunci când se înfierează o vită pe deasupra unei păтури ude, arsura se cicatrizează mult mai repede și semnul vechi, deasupra căruia s-a pus cel nou, rămâne puțin timp vizibil. Cu toate acestea era multă vreme, de când acest procedeu nu mai fusese întrebuintat în acea regiune, unde cirezile relativ puțin numeroase, erau deseori numărate.

Peter scoase un țipăt ce imita perfect cucuveaua. Metisul tresari și ridicându-se, își scoase repede revolverul. Tocmai asta dorise și Peter, care folosind din nou vechiul său truc, se ascunsese după un bolovan mare și-și puse pălăria într-un băț, găsit pe jos, ridicând-o în sus. Șeriful, nu risca absolut nimic, așa cum era adăpostit de pietroi.

Metisul își agită pistolul:

— Ieși afară! urlă el spaniolește.

— Ai face mai bine să-ți azvârli pistolul! replică Peter în aceeași limbă. De aici de unde sunt, te am la ochi tocmai bine!

Mexicanul socoti, fără îndoială, că individul pe care nu-l putea vedea, era prea la îndemâna lui, căci trase două focuri, unul după altul; cele două gloanțe străpunseră pălăria lui Peter!

Din dreapta răufăcătorului, o voce ascutită se auzi dintr-un tufiș, vocea lui Hicks, Doctorul:

— Măinile sus, mizerabil hoț de vite! Lasă-ți jos jucăria dacă nu, o să te transformăm în strecurătoare!

Metisul zăpăcit, se întoarse și trase trei gloanțe în pălăria ce se vedea puțin deasupra tufișului. Imediat însă se auzi, în spatele lui de data aceasta, un strigăt indian de război, înspăimântător, ieșit din gâtul de cavernă al lui Tom Pouce. Terorizat complet, metisul se răsuci pe călcâie și trase într-acolo.

Era ultimul său glonț... Peter număraseră împușcăturile și știa că acum revolverul metisului era gol. Dintr-odată el se descoperi și alergă spre omul acela, până ajunsese în bătaia lassoului. Apoi Peter se opri brusc și învârti ochiul lațului deasupra capului: frânghia zbură prin aer, şuierând și ochiul căzu în jurul pieptului și brațelor metisului, care cu iuțeală, înainte ca Peter să fi avut timp să strângă nodul, își scoase mâinile din laț și în timp ce nodul se strângea în jurul brâului, smulse un cuțit de la brâu și începu să taie, cu frenezie, funia ce-l ținea prizonier. În clipa când tăia ultima şuviță, Peter ajunsese lângă el.

Nemernicul ridică cuțitul, care străluci în lumina soarelui și-l abătu cu putere asupra lui Peter. Șeriful făcu un salt înapoi, apoi reveni la loc și îi trânti un croșet de dreapta teribil, care-l atinse pe celălalt în plină mutră. Metisul, ca lovit cu măciuca, se clătină cu gură căscată; el ridică din nou brațul, dar Peter care acum îl avea la îndemână, îl trânti pe spate cu o directă data cu dreapta, în vârful bărbiei. Metisul se prăbuși ca o momâie, fără cunoștința. Era knock-out.

Primul gest al lui Peter, fu de a-i smulge victimei șale, centura cu cartușe. Apoi încarcă din nou Coltul care căzuse pe jos și-l puse în teaca lui. Toată viața el umblase numai înarmat și când nu-și avea „45”-ul pe coapsă, se simțea ca și când ar fi fost dezbrăcat.

— Acum simt că am redevenit șerif, spuse el către cei doi ajutori care sosiseră în fugă, câteva secunde după sfârșitul meciului.

— *Mi s'pare* că ai putea la fel de bine să te simți și campion de box! strigă admirativ Doctorul, care după ce examina de aproape omul ce zăcea pe jos, inconștient, adaugă: Acest personaj are dreptul la o cabină, în închisoarea lui Buffalo Ford, nu-i așa? Era tocmai pe cale să schimbe semnele vitelor.

— Apropos, ia să vedem nițel, ce operație îi făcea vițelului ăsta, propuse Tom Pouce.

Cei trei se aplecară asupra coapsei tânărului animal: la început fusese marcat cu două săgeți, semnul lui Bart Evans, iar noua înfierare, încă sângărândă, era aceea a lui Dan Woods, „Diamantul Barat” – Bart Evans, Dan Woods?... Aceștia erau cei doi de care Dullo îi vorbise că ar fi fost cam „tari de cap” și care se cumințiseră cu vârsta.

— Spune dacă și asta nu-i altă nenorocire! exclamă Doctorul. Uite, acum și crescătorii au început să se fure unii pe alții! Nu era de ajuns că oamenii din regiune erau jefuiți de o bandă de șnapani? Acum au început să se mănânce și unii pe alții!

Peter, fără a-și mai da osteneala să-i răspundă, dezlegă vițelul și se folosi de frânghia cu care fusese legat, ca să-l înfășoare cu ea, de la cap până la picioare pe metis. Apoi îl târî pe bandit, care începuse să-și revină încet în simțiri,

până la umbra unui tufiș de chaparral.

Șeriful din Buzzard Gap își zicea în gând, că hotărât, marele „șef” al acelei bande de nemernici, era un criminal de seamă și plin de resurse nebănuite în a face rău. Căci după toate probabilitățile, tot el era responsabil și de afacerea asta... Toată lumea știa că Bart Evans, de la ferma „Două Săgeți” și Dan Woods, de la „Diamantul Barat” erau prieteni din copilărie. În tinerețe săvârșiseră ei împreună vreo câteva mici prosti, dar în cele din urmă se făcuseră cumsecade și prin muncă asiduă, își construiseră două ranch-uri vecine. Poate că și banii și-i țineau la un loc, așa că nici unul, din amândoi n-avea interesul să pună să se înfierceze semnul lui, pe coapsa vitelor care aparțineau celuilalt.

Ideea era într-adevăr diabolica, Peter era sigur că omul pe care-l doborâse, nu lucra pe contul lui Dan Woods. Ci numai din ordinul marelui „șef”. Acesta căuta cu șiretenie să-i monteze pe cei doi crescători, unul în contra celuilalt! Cine oare putea să fie, acest criminal extraordinar de isteț? Peter nu avea încredere în nimeni, cu toate că nu acuza în special pe cineva, dar își ținea gura închisă. Acum când prinsese viu, pe unul din oamenii bandei, poate că avea să reușească să culeagă câteva indicii prețioase...

CAPITOLUL XIV

LUPTA DE LA FERMA „SĂGEATA DUBLĂ”

Peter cunoștea destul de bine regiunea și socoti că cele câteva clădiri, pe care le văzuseră din depărtare, trebuiau să aparțină fie lui Bart Evans, fie lui Dan Woods. Asta nu avea importanță... Când de-odată o rafală de împușcături porni dintr-una din clădirile din dreapta.

— *Mi s'pare* că iar o să avem neplăceri, băieți, spuse Peter, ajutoarelor sale. În sfârșit, tocmai pentru asta suntem plătiți... Și datoria noastră e să mergem să vedem, dacă nu cumva împușcăturile astea, ne sunt destinate nouă. Haideți într-acolo.

El luă calul metisului, un animal frumos, aproape sălbatic și care părea capabil de viteză mare.

— Sunt dezolat, dar întrucât eu sunt singurul înarmat dintre noi trei, voi o să veniți pe jos, spuse el făcându-le un semn de adio.

După o ușoară atingere a pintenilor lui Peter, mustangul o rupse la goană spre clădirea da unde porneau împușcăturile.

Peter n-avea nici cea mai mică idee de ceea ce avea să găsească acolo, dar bănuia că aceasta avea să fie în legătură cu activitatea celor ce distrugeau cirezile. Înainte de uciderea lui Rimrock Morley, care-l adusese pe Șeriful Peter Rice și oamenii săi, prin meleagurile acelea, marele „șef” fără îndoială că se mulțumise de a lucra cu încetul la opera-i de ruinare a crescătorilor,

făcând să dispară vitele, în cirezi mici și la intervale destul de mari. Atunci își pregătea raitele ce le da prin vite, cu cea mai mare grijă, pentru a fi cât mai bine acoperit.

Însă acum, când avea de-a face cu Peter Rice și cu cei doi tovarăși ai săi, banditul putea să fie probabil nevoit a acționa cu mai puține precauții și poate chiar să iasă la iveală.

Cine ar fi putut să fie, acest om?...

Peter își îndemnă calul la galop întins și se cufundă din nou în reflexiuni... Rimrock Morley fără îndoială descoperise identitatea acestui om, numai că murise, fără a putea spune altceva decât: „Vechea linie a lui S. P.”! Ce legătură putea să aibă acea „Veche linie a lui S. P.” cu dispariția cirezilor?

Șeriful se gândise atât de mult, la înțelesul acestor cuvinte, în aparență de neînțeles, încât îi reveni din fundul amintirilor sale din copilărie: Vechea linie a lui „Southern Pacific Railroad”. Poate că marele „Șef”, locuia pe undeva pe vechiul traseu al acestei linii de cale ferată, de care nimeni nu mai vorbise de atât de multă vreme.

Peter cunoștea vreo câțiva bătrâni, care veniseră ca pionieri în regiunea aceea, încă de la începutul așezărilor omenеști ale aceluia ținut. Unii din ei trăiseră și pe vremea când Arizona făcea încă parte din provincia Sonora a Mexicului: aceștia trebuie că-și mai aduceau aminte de epoca în care se construiseră traseurile lui Southern Pacific Railroad, de la Sud de „Santa Fe” spre Nord și de la „El Paso and Southwestern” până la Benson El Paso.

Șeriful din Buzzard își puse în gând să facă două lucruri, îndată ce-i va fi posibil: primul era, să demaște identitatea „Șefului” acelor distrugători de cirezi. Ori aceasta nu avea să fie așa de ușor, fiindcă dacă își alesese un secund așa de șiret ca Scar-Mouth Leach, atunci el „șeful” trebuia să fie un fel de geniu criminal, un maestru în banditism.

În al doilea rând, trebuia să se ducă la Administrația Regiuni și să studieze planurile cadastrului. Aveau acolo o serie de hărți pe care un ofițer de geniu numit Williamson le desenase în vremea când poșta și voiajorii circulau încă cu diligențele cu șase cai și când cruzii indieni Apași, Pimosi și Maricopsi umblau mereu pe căile războiului. Traseul liniei lui Southern Pacific figurau pe acele hărți și Peter socotea că studiindu-le cu amănunțime, ar fi putut poate să găsească un sens oarecare ultimelor cuvinte pronunțate de Rimrock Morley.

Șeriful se apropia repede de ferma unde se auzeau împușcături din ce în ce mai repezi. Care să fi fost cauza acestor împușcături? Peter mai avea de străbătut încă vreo milă de teren accidentat și presărat cu boschete de pini, după care, ajuns în vârful unei mici ridicături de pământ, constată că începea din nou câmpul, care se întindea până la ranch. El mai constată de asemeni – și nu fără surpriză – că la vreo câțiva metri mai jos de el se aflau trei cowboy, care ședeau pe lângă caii lor. Doi dintre ei fumau liniștiți. Ei se aflau afară din bătaia gloanțelor care zburau la fermă și nu manifestau în nici un fel vreo intenție de a se apropia.

Peter își îndemnă calul până lângă cei trei, care se interesau așa de mult de duelul din fața lor, încât de-abia remarcară pe noul sosit. Atunci Peter examina și el ce se petrecea: la cele două capete ale unui portal uriaș de lemn, care se afla la intrarea clădirii principale a fermei, se afla câte un om, care trăgea furios cu revolverul, căutând să se adăpostească cât mai bine. Erau doi bătrâni, cu părul alb, cu umerii îndoiți de vârstă, care după fiecare împușcătură își azvârleau un torent de ocări, de o bogăție și de o savoare, uimitoare. Numai doi tovarăși bătrâni, care deveniseră dintr-odată dușmani, puteau să se înjure în felul ăsta!

Unul din ei, avea obrazul brăzdat de o linie stacojie... Glonțul de-abia îl atinsese, dar puțin lipsise să-l curețe. Ingenunchiat, în așa fel încât să nu se vadă nimic din propria-i persoană pe lângă lemnul portalului, el azvârlea adversarului câteva reflexii foarte puțin plăcute, apoi trăgea un foc de revolver: glonțul se pierdea în vânt, sau se înfigea în peretele de lemn din partea cealaltă a portalului, sau ricoșa chiar. Celălalt bătrân, urma aceeași tactică, în așa fel încât cele două capete nu apăreau niciodată în același timp. Scena ar fi fost nostima, dacă nu ar fi fost și armele de foc și ura aceea evidentă a dueliștilor.

Peter atinse umărul unuia dintre cei trei spectatori:

— Ia spune-mi prietene, de ce nu-i împiedicați pe nebunii ăștia, să tot încerce a se împușca unul pe celălalt?

Cowboyul îl privi cu răceală:

— Fiindcă noi avem de principiu să nu ne băgăm nasul în afacerile altora! Și tu ai putea avea același interes, dacă...

Ultimele-i cuvinte, fură acoperite de zgomotul a trei împușcături succesive.

— Cum de puteți privi cu sânge rece, ca un om să-l omoare pe altul sub ochii voștri? întrebă Peter cu asprime.

Cowboyul ridică nepăsător capul:

— E ușor să vorbești, dar eu aș fi cel omorât, dacă m-aș amesteca în afacerile a doi oameni ca Bart Evans și Dan Wood. Eu unul țin la viața mea!

Bart Evans și Dan Woods. Ochii lui Peter scânteiară.

— Ei se bat din cauza că s-au schimbat semnele de pe vite, nu e așa?

— Așa-i cum zici! răspunse cu emfază cowboyul, care deodată privi cu interes spre Peter. A propoz, ia să faci bine să nu pleci de aici, până când nu ne-oi explica ce știi despre schimbarea semnelor... Știi, ăsta-i un sfat pe care ți-l dau!

Amenințarea nu-l tulbură deloc pe Peter, care coborî după cal și porni drept spre cei doi care se duelau.

— Hei, bătrânilor! urlă el. Ia mai terminați cu vacarmul ăsta, ca să ne putem auzi!

Surprinși, dar nu intimidați, cei doi moșnegi rămaseră cu revolverele în aer.

— Să nu încerci să te apropii, puștiule, că-ți găuresc pielea! strigă bătrânul din dreapta. Nimeni n-are dreptul să mă împiedice de al pedepsi pe individul ăsta, pe care l-am crezut tot timpul că mi-e prieten!

— Ba poate tu o să fii ăl pedepsit, mumie bătrână! se indignă moșul din stânga, care profită de neatenția adversarului sau, pentru a-l ochi cu mâna tremurândă.

— Oprește! răcni Peter. Sunteți doi nebuni bătrâni! Nici unul din voi nu i-a făcut nimic rău celuilalt. Asta a fost, o montare contra voastră, v-o spun eu! Șeful hoților de vite, a plănuțit asta ca să vă zăpăcească pe amândoi, că dacă vă omorâți între voi, el ar putea atunci să cumpere terenurile voastre pe nimic. Pot să vă dovedesc asta, dacă aveți răbdare câteva minute: tocmai am surprins un individ, care schimba pe o vită semnul „Săgeata Dublă” în „Diamantul Barat”!

Cei doi bătrâni păreau trăsniți. Ei nu răspunseră nimic, căci erau încă neîncrăzători și aveau nevoie de un oarecare timp, până să-și poată forma o părere.

— Haide! Ieșiți de acolo și terminați odată, insistă Peter, căci altfel tot Buffalo Ford, are să rădă de voi, timp de câteva generații. Ce, n-aveți nici măcar atâta creier, ca să înțelegeți când vă vrea cineva binele?... Căzură-ți așa repede în prima cursă pe care v-a întins-o șeful bandiților!... Haida de, ați fost prieteni buni mai mult de o jumătate de secol și acum încercați să vă ucideți unul pe altul! Hai, hai, faceți un gest frumos...

Bart Evans, cel căruia un glonț îi jupuisese pielea pe obraz, mormăi caraghios. Era slab ca o scrumbie și sub sprâncenele-i stufoase, luceau doi ochi de jeratic. Dar în jurul acestor ochi, acum se vedeau câteva încrețituri mici, cum se văd la oamenii care încearcă să-și oprească o poftă nebună de râs.

— Apropos, cine dracu mai ești și tu? întrebă el.

— Eu mă numesc Rice, spuse Peter. Am venit din Buzzard Gap cu oamenii mei, ca să vă dau o mână de ajutor, și...

— Peter Rice! exclamă Bart Evans, spuse Dan Woods scoțând capul pe după partial.

— Și tu care-l făceai puști, idiot bătrân ce ești!

— Hai! Hai, ieșiți de-acolo, reluă Peter și dați-vă mâna. Am nevoie de voi doi, ca să curăț regiunea.

Rușinați ca doi școlari prinși cu șoalda, cei doi moșnegi se ridicară, cam ținându-se de șolduri și se întâlniră în fața porții. Bart Evans întinse mâna:

— Dan, ești un bătrân hipopotam, neîndemânatec!

La care Dan Woods răspunse surâzând din toată inima:

— Eu neîndemânatic? Ducă nu te-ai fi ascuns ca un struț, ți-aș... Lasă, ajunge! Dacă te-aș fi omorât, bețiv bătrân, aș fi fost nevoit să-mi petrec restul zilelor mele, făcând pasențe singur ca un urs!

Cu ochii strânși de emoție, acum se strângeau în brațe și se băteau cu palmele pe umeri. Deodată, Peter îl văzu pe Dan Woods schimonosindu-se și ducându-și mâna la umărul drept. Puțin sânge îi pătase cămașa în locul acela. Peter se apropie de ei.

— Trebuie să ne îngrijim de rana asta, Dan și d-ta Bart... cu jupuitura de pe

obraz... După asta să ne sfătuim nițel asupra viitorului nostru plan de luptă.

Cei doi bătrâni, intrară bine dispuși în casă, urmați de Peter și de cei trei cowboy. Șeriful din Buzzard Gap, era radios. Funcția lui, îl obligase de multe ori să ia viața unor oameni, însă el nu era într-adevăr fericit decât atunci când putea să scape vreuna.

După ce-și termină treaba de infirmier, el se întoarse sub portal pentru a arunca o privire spre câmp. Bart Evans își trimisese cei trei cowboy în căutarea mexicanului și ajutoarelor sale, care se lăsaseră la adăpost de soarele puternic, sub o tufă de chaparral. Mica grupă revenea acum: Doctorul călărea mândru, cu nemernicul metis legat la spatele lui; Tom Pouce și cowboyul care-i dăduse calul lui Hicks, veneau pe jos în urma lui.

Cei doi crescători, veniră lângă Peter, sub portal.

— Fiule, declară Bart Evans, tocmai îi spuneam lui Dan Woods că dacă tu ai fi fost șerif, pe vremea când eram noi tineri și ne țineam de drăcii, poate că ne-ai fi făcut să nu mai spargem, vreo câteva luni, pietre la penitenciarul din Sud-Vest... *Mi s'pare* că numai tu ești în stare să le vii de hac briganzilor ăștia, care ne distrug cirezile și să readuci liniștea în regiunea noastră. Acum ce intenționezi să faci, Peter?

— Ei bine! răspunse tânărul șerif, eu mă cam aștept acuma la o nouă lovitură din partea bandiților... Dar, fiindcă au aerul de a nu mai voi să miște nimic, deocamdată, aș vrea să trec pe la ranchul „Steaua”, ca să mai discut și cu Cuthbert.

Bart Evans mormăi:

— Nimeni nu te poate împiedica să treci pe la ranchul Steaua, dar să nu te aștepți ca să mai stai de vorbă cu Cuthbert, fiindcă a dispărut, ca o zână din povești. Noaptea trecută i-au găsit pălăria plutind pe apele râului Bonanza,

Pieter tresări.

— Vrei să spui... că a fost ucis și Cuthbert? Asta-i curată nenorocire, îmi făcea impresia a fi un om tare de treabă. Probabil că știa cam multe și de aceea...

— Ei aș, știa prea multe! izbucni Evans. Ți-o spun eu, I. B. Cuthbert e șeful bandei! Da, da, mister! Eu unul asta cred... Nu era el omul cel mai bogat și cel mai șiret din Buffalo Ford? Ia gândește-te puțin. Vitele dispar... fără să lase vreo urmă; nu-i așa? Cu aerele sale politicoase, amabile și copilărești, el nu făcea decât să joace teatru, pentru a-și acoperi afacerile murdare. Și dacă ai vrea să mă crezi, Peter, chiar și dispariția lui bruscă, nu-i decât tot o montare!

Peter nu răspunse nimic, căci tocmai sosise și restul grupului. Tom Pouce puse mâna pe prizonier și-l luă la subțioară, ca pe un simplu balot.

— Asta-i individul din cauza căruia erați gata, gata, să vă omorâți unul pe altul, le explică Peter celor doi bătrâni. Poate are să ne dea câteva informații.

De sus de pe prisma, Bart Evans îl examina cu atenție pe mexican.

— Dar eu îl cunosc, pe animalul acesta! exclamă el. E un vechi argat de la ferma lui George Dullo, care l-a prins tocmai când încerca să-i fure niște bani

din birou... îl cheamă, mi se pare Pedro Montez. Dullo l-a dat afară cu bătaie și scandal!

Încă pe jumătate amețit, mexicanul își ridică repede capul:

— No, no! Eu nu lucrez pentru Dullo! strigă el într-o englezească înspăimântătoare. Scar-Mouth Leach... el dat mine mulți dolari. El spune că *gringo* nu atinge la mine! *Gringos* toți are frica de Scar-Mouth Leach. Atunci, voi lăsați pleacam, *sabe*?

— Să te lăsăm să pleci! răcni Bast Evans. Ai să pleci tu, dar pe lumea cealaltă, cu o bucată de frânghie la gât și legată solid de craca unui copac! În momentul acesta, viața ta nu mai valorează nici cât o caia de potcoavă... Ia puneți mâna pe el băieți! Strângeți-l de gât așa cum trebuie!

Peter Pistol dădu din cap:

— Nu, asta n-are să se întâmple aici! Ori și ce-ar fi făcut acest om, el are dreptul să fie judecat după lege: trebuie trimis în oraș și dat în paza șerifului Warren. Acești trei cowboy, îi însărcinez să-l conducă la închisoarea din Buffalo Ford, s-a înțeles?... N-aveți voie să-l linșați! Avem legi în America și eu sunt aici, tocmai ca să fac să fie respectate.

Bart Evans și Dan Woods, încercară să mai discute, dar Peter reprezenta o forță, mult superioară lor. Bine înarmați, cei trei cowboy plecară atunci spre Buffalo Ford. Ducând între ei pe mexican, pe care îl legaseră pe un cal de-al lui Evans.

Peter încercase să-l facă să vorbească pe metis și să le spună numele șefului cel mare, dar neghiobul acela nu-l văzuse niciodată și după vreo jumătate de oră de interogatoriu, se convinsese, după răspunsurile lui stupide, că el nu cunoștea decât foarte vag, că ar fi un șef mai mare decât Scar-Mouth Leach. Acesta era stăpânul lui direct și îi promisese protecția lui, așa că bietul degenerat nu mai știa nimic altceva.

— Și acuma? întreba Dan Woods. Trebuie să facem ceva repede, fiindcă altfel, viața are să devină în curând de netrăit în regiunea asta. E o adevărată curățătorie, asta e!

— Eu am să veghez ca traiul să devină din nou posibil pentru toți oamenii cinstiți, răspunse Peter. Se ucid oameni, se ucid și se fură vite... asta nu poate să mai continue? Ori le vin eu de hac bandiților acestora, ori ei au să mă dea gata!

CAPITOLUL XV

CAGULELE CAFENII

Bart Evans echipă cu pistoale Colt „45”, muniții și trei cai buni pe șeriful din Buzzard Gap și pe tovarășii săi, care porniră imediat spre Sud, lăsându-i în urma lor pe cei doi moșnegi împăcați.

Peter – deși nu putea spune din ce motiv – presimțea un nou pericol. Și nu se înșela...

Cei trei polițiști, după ce au străbătut mai multe mile, trecură pe rând pe lângă ranchurile „H. C” al lui Randall și „T. Pătrat” al lui Forbey; la orizont, drept în fața lor apăruse îngroșându-se din ce în ce mai mult, un straniu nor negru. Când în cele din urmă ajunseră în vederea ranchului „Steaua”, de abia atunci înțelesesă de unde venea norul: locuința fermierului era în flăcări.

Atunci dădură cu sălbăticie pinteni cailor, mai ales că văzuseră un om ieșind din casă în fugă și trăgând cu pistolul în direcția grajdurilor. Un altul care se afla lângă fântână ripostă. Două împușcături porniră de pe ușa grajdului de cai și omul de lângă puț, căzu.

— *Mi s’pare* că sosim tocmai la timp! strigă Doctorul.

— Cam așa ceva! răspunse laconic Peter, care dădu din nou pinteni calului, întrucât ranchul în flăcări se afla la vreo câteva sute de metri depărtare.

Spectacolul era teribil, dar dintr-un punct de vedere, el îl asigura din nou pe Peter, căruia, nu-i plăcuse deloc insinuarea făcută de Dan Woods pe socoteala lui Cuthbert. Șeriful nu putea să creadă că englezul acela ar fi fost marele bandit pe care îl căuta. Era omul în care avusese cea mai mare încredere, după cei doi oameni ai săi.

Acum era sigur că Cuthbert era un ora cinstit, căci altfel nu și-ar fi dat singur foc, la propria-i locuință... locuință care era așa de luxos instalată și avea numeroase obiecte de valoare. Tom Pouce, aplecat pe gâtul catului strigă:

— Privește Peter! Ia uită-te! S-au adunat trei inși, ca să atace un singur om... Oh, mârșavilor! L-au atins!

Într-adevăr, trei bandiți ieșiseră din grajdurile de cai și se aruncaseră asupra unui cowboy izolat, desigur vreunul din slujbașii ranchului Steaua. Cowboyul care încercase să se refugieze în grajdul de vite, se întoarse spre ei și trăsese un foc, dar în aceeași clipă, se prăbușise cu fața la pământ.

— Pe legea mea! exclamă Doctorul, sălbatecii ăștia au ceva pe cap, o mască sau așa ceva.

Peter înțelesese imediat de ce era vorba: erau niște cagule de pânză cafenie, cu o singură deschizătură, lunguiață, așezată de-a curmezișul feței, în dreptul ochilor. Oamenii mascați păreau să fi fost mult mai numeroși decât cowboy ranchului, care nevoiți să părăsească încăperile incendiate de Cagulele cafenii, trebuiseră să se refugieze unul câte unul în grajdul de vite vecin, de unde se apărau cum puteau. Fiindcă nu se așteptaseră la acel atac, probabil că nu prea aveau multe muniții asupra lor, așa că împușcăturile lor erau mult mai rare, decât ale bandiților. Lupta care începuse să facă ravagii la Buffalo Ford devenea mai crâncenă din oră în oră. Peter înțelese prin aceasta că „șeful” hotărâse să dea o lovitură în stil mare și să isprăvească cât mai curând posibil. Dacă evenimentele continuau să se desfășoare în ritmul ultimelor două zile, toți crescătorii din regiune n-ar fi întârziat să fie complet ruinați. Datoria lui Peter și a ajutoarelor sale, era să ia numaidecât situația în mână și

să facă și imposibilul, ca să-i salveze! Niciodată până atunci, Peter nu fusese așa de decis.

Doi călăreți mascați ieșiră la trap din spatele casei incendiate. Ei dădură pintoni cailor și nu întârziară să dispară, de partea cealaltă a colinei, în direcția orașului.

Peter se întrebă dacă trebuia să-i urmărească, dar în cele din urmă socoti că locul lui și al oamenilor săi era pe terenul bătăliei. Cu bunele lor pistoale „45” poate că vor fi în stare să salveze viața unora din slujbașii ranchului Steaua.

— Când veți ajunge la căpița de paie, săriți de pe cai, strigă el tovarășilor săi. După aceea fofilați-vă pe jos, acoperiți de arbori și încercați să ajungeți până la grajdul de vite... Și să nu cumva să-i scăpați pe mascații ăștia! Nu-i ucideți, decât când v-ar încolți prea tare... e mai bine să punem mâna pe ei, vii!

Toți trei descălecară lângă căpița de paie, unde se aflau încă afară din bătaia gloanțelor. Peter porni primul, în patru labe, spre grajd. Când ajunsese în apropierea clădirii, el își agită pălăria strigând:

— Hei, băieți! Vă aduc întăriri!

Cowboyi care se adăpostiseră în grajdul, de vite scoaseră un chiot sonor, declanșând o rafală vie de împușcături din partea bandiților, care se găseau cam peste tot. Două gloanțe se încrucișară fluierând deasupra capului lui Peter, care se lipise de pământ târându-se spre grajd.

Un cowboy apară la fereastra cea mare a grajdului, scoase țipătul de luptă al indienilor și doborî cu un glonț bine țintit, unul din oameni cu cagule cafenii, care încercau să ajungă la grajdurile de cai aflate în cealaltă parte a casei incendiate.

Unul din bandiți se opri o clipă; îngenunchease ca să ochească mai bine... și cowboyul căzu pe fereastră, în curte, scoțând un strigăt de agonie. Nu erau mai mult de trei metri de unde căzuse, dar probabil că lovitura de pământ fusese teribilă. Peter se repezi la el, îl apucă de guler și-l târî repede la adăpostul ulucului de piatra din care se adăpau vitele; era o precauție minunată, căci desigur că mascații l-ar fi ciuruit după aceea, pentru a fi siguri că l-au ucis.

Ridicându-și cu precauție capul pe deasupra ulucului, Peter văzu apărând la unul din luminatoarele de pe acoperișul grajdului de cai, unul din bandiți, care ochea cu o carabină spre fereastra magaziei de cereale, în care probabil ca se găseau mai mulți cowboy neînarmați. Peter își ridică revolverul, trase și capul banditului dispăru de la deschizătura luminatorului, iar pușca îi căzu în curte.

— Bravo Șefule! urlă vocea ascutita a Doctorului. Asta înseamnă o canalie mai puțin?

Micul Hicks și uriașul tovarăș se adăpostiseră în dosul unei stive de lemne și revolverele lor nu șomau câtuși de puțin. Peter îi văzu întorcându-se deodată și îndreptându-și armele spre două Cagule Brune, care ieșiră din

fugă din grajdul de cai și încercau să ajungă la caii lor, ce se aflau legați de o stânoagă la câteva zeci de metri. Unul dintre ei sări cu iuțeală în șea, după ce-și dezlegase frâul și o șterse cu toată viteza. Celălalt, ajungând lângă calul său, duse deodată mâna la coapsă și se prăbuși.

Soarta bătaliei, se schimbase în mod hotărât. După aparențe, nu mai rămăsese în grajdul de cai, decât un singur bandit valid și acesta, văzându-se izolat, încercă și el să ajungă în fugă până la cai. Fugind, era cu spatele spre Peter, oferindu-i astfel o țintă ușoară, însă niciodată în întreaga-i cariera, Peter nu trăsese într-un om pe la spate.

Șeriful sări din adăpostul lui și fugi după bandit, care la un moment dat se întoarse și fără îndoială jenat de masca ce-o purta pe cap, ezită o clipă, se împiedică și scăpă, neîndemânatec pistolul din mână. Până când să se aplece să-l ridice, Peter îl și ajunsese și cu o lovitură formidabilă de pumn în ceafa, îl întinse pe pământ.

O ploaie de gloanțe porni din colțul unei mici construcții de cărămizi care se găsea ceva mai depărtată de casa ce ardea; unul dintre ele străbătu apărătoria de piele pe care Peter o purta în jurul picioarelor (chaparros), însă fulgerător acesta se aruncase la pământ, confiscând revolverul banditului pe care îl lăsase lungit la pământ. Apoi ridicând capul îl zări pe Doctorul și pe Tom Pouce, care se târau printr-un șanț de irigație, ajungând astfel în dosul clădirii de cărămidă. Se auzi o serie de împușcături, apoi Hicks se ridică vesel, cu pistolul fumegând.

— Hei! Șefule! *Mi s'pare* ca nu mai sunt... păcat că au mai reușit câțiva s-o șteargă.

— Bine! Vino încoace și leagă bine canalia asta! răspunse Peter arătând spre omul pe care-l doborâse cu un pumn și care era încă lungit, incapabil de a se ridica un timp oarecare. Apoi se îndreptă repede spre cowboyul rănit pe care lăsase în dosul ulucului de adăpat.

Era un băiat tânăr, cu părul blond. Rana lui nu era gravă, căci glonțul i se înfipsese sus în pulpa dreaptă; dacă nu cumva își rupsese ceva în căzătură, tânărul cowboy avea să scape la sigur. Peter pompă apă în uluc și apoi îl stropi pe față.

Rănitul se mișcă, deschise ochii și rămase un moment, ca năuc.

— Stai liniștit băiete, spuse Peter pe un ton cordial, acum e totul în regulă. Știu că te doare rana, dar ai să te vindeci repede.

Doi cowboy săriră pe fereastra grajdului și alergară cu mâinile întinse:

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut! spuse unul din ei, către Peter. Fără voi, ne-ar fi curățat pe toți! Ne-au ucis trei camarazi... cel de lângă puț și alți doi, în grajd, fără să mai ținem cont și de băiatul ăsta...

El arăta spre tânărul cowboy, care istovit, închisese ochii.

— N-a rămas nimeni în casa aprinsă? întrebă Peter.

— Nu prea putem ști... Nu era acolo decât administratorul Hank Brown și băiatul asta, de aici. Noi ceștilalți, eram pe la capătul țarcului, când am auzit primele împușcături. Atunci am dat fuga încoace, dar a trebuit să ne refugiem

în grajdul de vite.

Ca lovit de o idee subită, cowboyul care vorbea pocni din degete:

— Dar... apropo! Eu nu l-am mai văzut pe Hank! Mă întreb...

Tânărul rănit se mișcă din nou și deschise ochii, fixându-și privirile pe casa care ardea. Una din aripile locuinței era deja complet distrusă și nu se mai putea spera să se salveze restul, căci nu aveau nici materialul necesar de stins și chiar nici apă suficientă.

— Hank! repetă tânărul rănit încercând să se ridice pe coate. Hank!... Eram cu... Hank în casă, când au sosit mascații. Amândoi am încercat să scăpăm de ei, dar Hank a fost atins. Eu am putut ieși... dar nu am mai avut cum să intru din nou ca să-l scot și pe Hank... Ei... erau prea mulți!

Spunând acestea, suspine de necaz și de rușine, îi întretăiau vorbele. Peter Rice se ridică brusc.

— Doctore! Tom Pouce! Și voi băieți!! Fuga în grajd și aduceți-mi toate lassourile, gălețile și sacii pe care-i găsiți. Fuga, să vă sfârșie călcăiele.

Tom Pouce înțelesese intenția șerifului și încercă să se împotrivească, dar cu o privire, șeful îl și amuți.

— În ce loc al casei se găsea Hank? îl întrebă Peter pe tânărul rănit.

— În bucătărie. În aripa stângă a casei.

Peter contemplă clădirea în flăcări. Acum devenise un adevărat rug, o masă de jăratec, însă aripa stângă era încă intactă, după câte părea. Dacă mai era măcar o șansă dintr-o sută, ca să poată fi salvat bravul Hank, Peter era hotărât să o încerce.

După un minut, oamenii fermei Steaua, sosiră cu cele cerute de Peter, care cu ajutorul unui cuțit pe care-l găsisese în cizma mexicanului prizonier, tăia sacii în așa fel încât să se poată îmbrăca complet cu ei. În fundul unuia făcu o gaură și-l trecu peste cap, iar pe ceilalți îi îmbrăcă la fel peste mâini și peste picioare, după care îi legă pe toți strâns de corp, cu ajutorul lassourilor tăiate în bucăți. În timpul acesta, Tom Pouce, umpluse cu apă gălețile, din ulucul de adăpost. Cu ultimul sac, Peter își confecționează un fel de cagula, cu care își înveli capul. După aceea, după ce legă câteva lassouri, cap la cap, privi spre casa care ardea.

Valuri de fum negru, se ridicau în trombă din acoperiș, dar zidurile aripei stângi păreau încă intacte. Peter își legă în jurul pieptului, unul din capetele lanțului de lassouri, apoi se întoarse spre Ajutorii săi:

— Azvârle apa din gălețile astea pe mine. Doctore! Pe măsură ce se golesc Tom Pouce să le umpli la loc.

Hicks, ascultător, îl udă din plin pe șeful său, care luând apoi câte o găleată plină în fiecare mână, porni spre casa în flăcări, dând ultimele ordine:

— Voi băieți, să țineți de capul frânghiei. Când oi smuci de ea, trageți... dar repede!

Apoi alergă prin ușa din spatele casei, care da într-un mic antreu. Aici într-o clipă fu orbit și sufocat de nori groși de fum, cu toată masca udă ce o purta pe cap.

Limbi de foc se ridicau din toate părțile. Nici nu făcuse trei pași și fu nevoit să-și verse pe cap, conținutul uneia din găleți. Apoi, auzi un trosnet puternic și ceva greu îl izbi în cap. O clipă crezu că avea să leșine...

CAPITOLUL XVI

INFERNUL

Însă, chiar durerea îi ținu treaz, o bucată de grindă aprinsă căzuse peste el și cu toate că avea sacul ud pe cap, îi făcuse o arsură teribilă la ceafă.

El simți genunchii înmuindu-i-se, ca și când ar fi fost narcotizat... Totuși își dădea seama că trebuie să meargă înainte! Niciodată până atunci, întreaga-i voință nu fusese pusă la astfel de încercare grozavă și, teribil ce poftă simțea ca să smuncească de frânghie, ca să-l tragă afară, la aer.

Cu toate acestea, durerea îi fu învinsă de amintirea figurii lui Hank Brown, așa cum îl văzuse după moartea lui Jack Flynn. Brown jurase să-i pedepsească pe asasinii lui Flynn. În regiunea aceea, era nevoie de astfel de oameni integri cum era Hank Brown, oameni care să fie gata, oricând, să lupte pentru lege și justiție. Dacă l-ar fi abandonat pe Brown flăcărilor, ar fi însemnat că s-ar fi dat puțin de partea bandiților.

Atunci se înfundă prin clocotul de fum, asurzit de trosnetul și pâlپăitul flăcărilor averse și aproape complet orbit de fumul usturător. În cele din urmă, distinse în fața lui o deschizătură mare, care trebuie să fi fost ușa bucătăriei, în care tânărul cowboy rănit îl văzuse pe Hank ultima oară, în clipa când unul din Cagulele cafenii îl doborâse cu un glonț.

Întinzând mâinile înaintea lui, Peter intră în bucătărie și se împiedică de ceva. Mai avu destulă putere ca să-și mențină echilibrul și să-și verse pe cap o parte din apa care mai rămăsese în cealaltă găleată. Apa se încălzise și ea acum, totuși îl mai răcori puțin și putu să-și strângă ideile. Aplecându-se el căută să-și dea seama, de ce se împiedicase.

Era un corp omenesc!

— Căldura devenise îngrozitoare. El vărsă puțină apă și pe fața lui Hank și-și turnă restul pe ochi, fiindcă era nevoie să mai rămâie conștient încă vreo câteva minute. Trecându-și brațele pe sub subțiorile rănitului, el încercă să-l târască spre ușă, dar nu fu în stare; atunci se trânti la pământ își încolăci picioarele în jurul corpului lui Hank ca un clește și își vârî brațele prin deschizăturile de la mâneci, ale vestei de piele a administratorului și smuci cu putere de funie...

Când își reveni fire, se găsea întins, la umbra grajdurilor, îi scosese ră saci de pe el; Tom Pouce și Doctorul se agitau în jurul lui.

— Ah! Mi-a venit inima la loc șefule, că ai deschis ochii! exclamă Tom Pouce.

— Mii de pipe! strigă Doctorul, asta a fost o minune! O adevărată minune! Zece secunde după ce te-am tras afară, s-a prăbușit acoperișul casei!... Ia, înghite o gură de brandy, Peter. L-a adus un om de-al fermei.

Doctorul, turnă mai mult cu forța, câteva picături de rachiu între buzele Șerifului, care scuipă, tuși, gata-gata să se sufoce:

— Ptiu! Țsta arde ca vitriolul! Dă-i-l mai bine lui Tom Pouce, decât mie!

— Nu, merci, nu-mi trebuie! răspunse repede uriașul ajutor de șerif, care în mod vizibil, fusese atins adânc de reflecțiile pe care le făcuse colegul său, în aceeași dimineață.

Unul din oamenii fermei Steaua, înaintă spre ei.

— Minunată treabă ai făcut Peter! Mi s'pare că arsurile pe care ți le-ai făcut, sunt cam afurisite. Te ustură rău nu-i așa?

Peter se strâmbă, căci într-adevăr arsurile lui erau dureroase, dar reuși fără prea multă greutate să se ridice în picioare, căci suferise mai mult de lipsa de aer, decât de arsuri. Și acum, revenise complet în aer liber. Și socotea că arsurile ce le căpătase nu-l scoteau din luptă. În cursul meseriei sale, avusese el destule arsuri și mai grave, care tot nu-l forțaseră, să-și înceteze urmărirea.

— Oh! Eu am scăpat ușor, replică el, mulțumită sacilor și găleților cu apă. Dar... Hank Brown? În ce stare e? Are să scape ca viață?

— Sigur! răspunse cowboyul. Hank a fost atins grav, dar suntem siguri că are să trăiască. Bineînțeles că trebuie să stea mult timp la pat și are să rămână cu urme pe față, dar asta nu are să-l împiedice să devină din nou un as în meseria lui.

— Ați trimis după un doctor?

— Da... și după antreprenorul de pompe funebre!

Peter rămase un moment în tăcere. Când are să se termine odată aceste ucideri?... Niciodată nu fusese așa de iritat: nu avea nici o părere de rău, pentru moartea celor mascați, care în viață ar fi fost mai de temut decât șerpii cu clopoței, dar trei flăcăi bravi, de la ferma Steaua își pierduseră viața. Și alți oameni de treabă muriseră și poate că mai aveau să moară, până când ordinea și justiția, aveau să învingă!

— A mai rămas mexicanul ala pe care l-ai făcut knock-out, spuse Hicks. E legat bine, poți să fii sigur și mai e unul în grajd care e gata să moară.

Peter ridică încet capul și se îndreptă spre mexicanul căruia Tom Pouce, îi scosese masca. Omul avea un nas coroiat, oribil și o cicatrice care îi brăzda fața de la umărul obrazului până la bărbie.

— Nu-i de mirare cu un ten ca ăsta, să nu fi simțit nevoia să-și ascundă chipușorul sub o mască! observă grav Tom Pouce.

Mexicanul se prefăcea că e încă inconștient în urma loviturii care i-o dăduse Peter. Tom Pouce, care de obicei era așa de delicat în pungașii, chiar și cu cei mai răi, îl smuci ridicându-l în picioare și apoi îl zgâlțâi ca pe un corcoduș.

— Fără teatru! Ai înțeles? spuse el aspru. Cine ți-a ordonat să dai foc casei?

Omul pretinse că nu știe englezește, așa că Tom Pouce îi răspunse în spaniolă:

— N-are importanță! Spune tot ce știi ca altfel... îți mâncăm nasul!

Peter spera că banditul înspăimântat avea să scape în cele din urmă, numele pe care-l aștepta de atâta vreme... numele șefului distrugătorilor de vite. Dar fu deznădăjduit de răspunsul mexicanului.

— Aseară, am primit ordin să viu aici cu fratele meu și să ne punem pe cap măștile pe care ni le-au trimis. Altceva nu mai știu nimic.

— Dar de unde venea ordinul știi, spuse Peter Rice, căci altfel nu ai fi ascultat de ordinul ăsta. În orice caz, tu tot ești pierdut... Fiindcă ai fost complice la un incendiu organizat și la omor, așa că nu scapi de spânzurătoare. De aici înainte n-o să mai ai de-a face decât cu legea: în consecință, ai face mai bine să vorbești: De la cine venea ordinul?

— De la vărul meu Pablo Sanchez care e acum în grajd... A primit un glonț în rinichi.

Peter Rice se îndreptă în grabă spre grajd. Un om, cu cagula cafenie încă pe cap, era întins, pe lângă o fereastră. Degetele-i fără viață strâneau încă o carabină.

La câțiva metri de acolo, un alt mexican gemea la pământ își smulsese gluga de pe față, ceea ce permitea să se vadă după expresia figurii sale, că nu mai avea mult de trăit. Își pierduse aproape tot sângele.

— Tu ești Pablo Sanchez? întrebă Peter.

— Sî. Rănitul se încovriga de durere și mormăi: Am primit un glonte în rinichi și altul în burtă... Am să mor!

— Cred că e prima oară când nu minți, răspunse Peter sforțându-se să pară sever. El singur, era în stare să reziste la cele mai groaznici dureri, așa cum de altfel făcea acum cu usturimile arsurilor ce le avea; însă nu putea îndura să-i vadă pe alții suferind, chiar când aceștia erau niște criminali.

— Cine ți-a dat ordinul pe care l-ai transmite vărului tău? întrebă el în spaniolă. Nu mai ai decât un minut de trăit, Sanchez... așa că ai face mai bine să spui adevărul...

Câteva clipe brigandul nu reuși să scoată decât niște mormăituri nedistincte, apoi se putu desluși: „E drept că am să mor... Am să spun. Numele celui care m-a trimis aici și sper să-l trimiteti și voi pe el în iad! E Scar-Mouth Leach”

— Dar cine e mai marele lui? Care e șeful bandei? insistă Peter, care după ce palpitase de speranță, se vedea acum dezamăgit.

— Leach e șeful, răspunse muribundul.

Peter se întoarse cu spatele și părăsi grajdul. Încă o dată în plus, eșuase: mexicanul nu voise să-l înșele, el credea, într-adevăr că Leach era șeful. Aceeași părere o avea și Montez, cel care schimbasesc semnele de pe vite.

Și cu toate acestea, Peter știa prea bine că Scar-Mouth Leach nu era adevăratul responsabil al sinistrului plan care trebuia să aducă în ruine toți crescătorii din Buffalo Ford.

Leach era plătit bine pentru o muncă specială, dar care îi plăcea din toate punctele de vedere, căci acel asasin, dușman pe față al întregii omeniri,

considera crima, ca o artă; dar nu era el șeful bandei. Chiar el însuși i-o spusese la Cuibul Vulturului, atunci când crezuse că cei trei din Buzzard Gap nu puteau să ia cu ei acest secret decât în mormânt. „Șeful” cel mare știa de minune să se ascundă și niciodată vreunul din acei peoni devotați lui nu-i văzuse fața și nici nu auzise pronunțându-se numele lui.

Îngândurat, Peter căută prin buzunare și găsi o tabletă de chewing-gum, pe care începu să o mestece cu energie, după ce se așeză pe treptele unui grânar. Evident că ajutat de o trupă puternică de oameni hotărâți, ar fi putut pune mâna pe Leach la Cuibul Vulturilor, dar ar fi trebuit ca prea mulți oameni să-și piardă viața acolo. Chiar dacă Leach ar fi fost prins viu și întemnițat, el n-ar fi spus nimic. Omul acesta care omora cu sânge rece, era un dușman declarat al rasei omenești, dar avea un curaj extraordinar, caracteristică a câtorva dintre marii criminali. Nici prin torturile cele mai înfiorătoare, nu s-ar fi putut scoate numele „șefului” din sinistra lui gură.

Șeriful din Buzzard Gap se ridică, își dădu pălăria pe ceafă... și scoase un strigăt de durere, la usturăturile arsurilor lui.

Pentru ce „șeful” cel mare își obligase mercenarii mexicani să-și ascundă fața sub o cagulă? Toți erau peoni, mai mult sau mai puțin rude între ei și era greu să-i deosebească cineva, pe unii de alții. „Șeful” se temea oare, ca unii dintre ei să nu fie recunoscuți de oamenii fermei Steaua, care ar fi scăpat poate din acel masacru?!

Peter se întrebă dacă nu cumva Hank Brown, administratorul, putuse să recunoască pe vreunul din bandiți aceia, fie după înfățișare, fie după voce. Hank, fusese întins și el la umbra grajdului, pe un maldăr de pături. Peter se apropie de el.

— Hank, spuse el cu jumătate de voce, doctorul are să vină numaidecât. Ai să te vindeci repede.

Hank nu răspunse. Ar fi părut mort, dacă pieptul nu i s-ar fi mișcat în ritmul respirației. Zăcea, ținând pumnii tăbăciți ca pielea vestei strânși tare.

Peter îl contemplă o clipă, apoi după ce constată că Doctorul și Tom Pouce stăteau de vorbă ceva mai la o parte cu cowboy de la fermă, se aplecă și deschise cu blândețe pumnul drept al lui Hank, de unde scoase ceva...

Ceva pe care-l examină cu un surâs de triumf și pe care apoi îl puse cu grijă în buzunar. După aceea se aplecă din nou spre forma inconștientă, a bravului administrator:

— Mulțumesc Hank, bătrâne! spuse el cu jumătate de voce. Eram sigur că tu ai să mă ajuți, ca să curăț pământul de bestiile astea însetate de sânge, dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că lucrurile au să se petreacă așa. Datorită ție Hank, am început acum să văd mai clar!

Peter se întoarse spre ajutoarele sale.

— Plecăm băieți, strigă el. După aceea se adresă cowboyilor de la fermă: Cagulele cafenii nu se vor mai întoarce, fiindcă de aici înainte nu mai au ce face aici; au făcut tot răul pe care-l aveau de făcut, dar pariez că până la apusul soarelui au să atace altă fermă.

— Încotro mergem șefule? întrebare ei îngrijorați.

— Facem puțină călărie, răspunse laconic Peter.

Cei doi își urmară șeful, care se îndrepta spre locul unde își ascunseseră caii. Hicks rămase tăcut, cât putu, însă în cele din urmă, curiozitatea lui naturală îl învinse.

— După cum te cunosc eu, ai ceva în cap, Peter.

— Poate, admise acesta.

— Dacă ai găsit ceva, nu văd de ce te-ai feri de cowboy aceștia. Sunt băieți buni.

— E foarte posibil, aprobă Peter, dar noi trebuie să ne luăm toate precauțiile. Când cineva are un secret, e mai bine să-l păstreze pentru el însuși, căci cea mai mare parte din oameni se poarta la fel cu câinii când le dai un os: îl iau pe furiș, pleacă cu el și fac atâtea ocoliri și gesturi misterioase până îl ascund, încât până la urma, toată lumea știe unde l-au îngropat.

— Dacă am lua niște cai odihniți de la fermă? propuse Doctorul. Poate că va fi nevoie, dacă plecăm la drum lung!

Curiozitatea lui, îl amuza pe Peter, care îi spuse în cele din urmă:

— Mergem să vorbim cu Șeriful Warren.

Hicks surprinsese o licărire stranie în privirea șefului său. El exclamă:

— N-oi vrea să spui că Warren e amestecat în afacerea asta murdară! Oare... oare ai găsit vreun indiciu, ceva?... Barem suntem măcar pe drumul cel bun, Peter?

— Nu vreau să fac profeții, răspunse tânărul șerif. Nu trebuie să credem în alte profeții, decât în acelea pe care un bătrân fermier mi le-a spus într-o zi... El privi spre cer și spuse: „Are să fie vreme frumoasă, dacă n-o plouă!...”, Haide Hicks, pe cal și la drum!

Peter Rice avea aerul de a glumi, însă în ochii lui scliffea mereu aceeași lumină stranie pe care ajutorul său o remarcase de la început. Uimitoarea memorie a tânărului șerif, amintirea celor mai mici detalii, pe care o păstra vie în minte, îi venise încă o dată în ajutor.

Acum, putea ca în momentul pe care-l considera el ca cel mai potrivit, să se îndrepte cu oamenii lui, drept spre cartierul general al omului a cărui activitate criminală teroriza toți crescătorii din Buffalo Ford.

CAPITOLUL XVII

MANUEL

Peter Rice sta pe un fotoliu în cabinetul doctorului din Buffalo Ford care îi pansa arsurile. Degetele acestui om, cu vorba aspră, erau așa de delicate, ca ale celei mai îndemânatice infirmiere.

— Mi se pare că te cam ustură niței, Șerifule? spunea doctorul aplicând o

unsoare pe rana dureroasă de la ceafa lui Peter, care făcu tot posibilul să răspundă surâzând:

— Cred și eu, că nu prea îmi dă ghes să izbucnesc în râs... Ia spune, ești sigur că Hank are să scape cu viață?

— Păi îți spun eu, că ăsta are mai multe șanse de a trăi, decât dumneata chiar!... Rice, te-ai cam băgat într-o pacoste mare, de când ai venit la Buffalo Ford. Noi îți suntem toți recunoscători, dar nici unul din noi nu ar dori să fie în locul tău!

— Nu-ți mai face griji pentru mine, doctore. Deocamdată arsurile astea blestemate mă încurcă mai rău. Am primit eu destule lovituri de pumni, lovituri de cuțit, gloanțe și altele în viață, dar abia erau înțepături de muște, pe lângă ce am astăzi la ceafă! Și unde mai pui că rănila dureau puțin la început, pe urmă nu mai le simțeam, dar asta ustură mereu!

Părăsind casa doctorului, el se îndreptă direct spre biroul șerifului Warren. El își făcea mai multe griji, despre starea de sănătate a lui Hank Brown, decât despre periculoasa însărcinare pe care se hotărâse s-o ducă la capăt. Hank Brown fusese adus în casa doctorului, unde după ce a fost scăldat în unsoare și înfășurat în bandaje, fusese instalat într-un pat. Încă nu-și venise în fire și îi mai trebuiau vreo câteva săptămâni de suferințe până să se considere scăpat. În orice caz, nu putea să mai încalece pe cal, decât la vreo două luni după aceea și orice ar fi spus cowboyi de la ranchul Steaua, nu mai avea să fie niciodată celebrul călăreț care fusese înainte.

Peter Rice, simțea că o schimbare subtilă se făcuse în aspectul străzii principale din Buffalo Ford. Nu se mai vedea nici unul din acei oameni care stăteau fără nici o treabă cu câteva zile mai înainte pe ici pe colo, trândăvind fericiți la soare, în fața caselor sau a porțițelor. Trecătorii mergeau repede și păreau nervoși și preocupați. Un mic grup staționa în fața atelierului de potcovărie și sporovăiau cu animație. Hicks se despărți din grup și se apropie de șeful său.

— Mii de pipe! exclamă el. Oamenii de pe aici sunt cu toții alandala. Judecătorul a plecat la ferma Steaua cu antreprenorul de pompe funebre... Ei bine! Au plecat însoțiți de o escortă întreagă de călăreți înarmați! Nostimă țară Doamne, dacă oamenii sunt nevoiți să umble cu pază solidă, chiar când se duc să adune și cadavrele!...

El arată o frânghie pe care și-o înfășurase în jurul brațului și spuse:

— Ascultă Peter, eu nu sunt chiar așa de idiot... Tu nu prea ești vorbăreț, dar mi-am dat eu seama că iar o să plecăm în urmărire, așa că mi-am cumpărat o frânghie și potcovarul îmi bate acum niște fiare, cu care îmi fabric eu un nou bolas. Tom Pouce și-a procurat un bici nou și ne-am uns pistoalele. Acum când instrumentele noastre de lucru sunt pregătite, așteptăm să ne spui ce să lucrăm.

— Lasă că n-ai să ai prea mult timp de așteptat, îi promise Peter.

În momentul când dădu să intre în culoarul lung, care conducea la biroul șerifului Warren, cei doi auziră o serie de pocnete, care semănau cu zgomotul

produs de o armă puternică cu aer comprimat. Hicks surâse:

— Tom Pouce se antrenează cu noul lui bici... De altfel, bizonul nostru se poartă foarte curios, de la o vreme. Când ne-am dus la potcovari am trecut prin fața a două cârciumi și l-am îndemnat să intre ca să bea și el un păhărel. Mi-a răspuns că „are să-mi sucească gâtul dacă nu-mi țin pliscul”!

Peter deschise ușa:

— Merge Tom Pouce?

— Oho! Și încă bine! răspunse uriașul. Parcă mă simt mai bine când am drăgălașul ăsta instrument în lăbuță. Ia uite șefule, ce credeai că mi-am pierdut îndemânarea?

El se duse în celălalt capăt al culoarului unde așeză o bucată de hârtie pe un scaun, apoi se întoarse lângă tovarășii săi și strânse solid în mână, micul mâner de lemn de care atârna o coadă nesfârșită de piele. Deodată enormu-i pumn se destinse, cureaua şuieră prin aer ca fulgerul și lovind foaia de hârtie îi și tăie o fâșie din margine.

Plici!

Tom Pouce făcu acelaș gest și o altă bucată de hârtie zbură în aer: înainte ca fâșia ce zbura în aer să cadă la pământ, biciul trosni iar și o și tăie în două.

Peter se așeză pe scaun răsucindu-și o țigară și îi adresă un compliment lui Tom:

— Nu, nu ți-ai pierdut nimic din renumita-ți îndemânare!

După aceea, el se pregăti să-și aprindă un chibrit, dar Tom Pouce se repezi:

— Așteaptă Peter, stai colo în fund și ține-ți bine bățul de chibrit!

Cu pași mari, Peter se duse până în fundul culoarului și se întoarse surâzând, ținând bățul în mână, pe care o întinsese puțin mai în lături. Tom Pouce trosni din bici: șfichiul atinse, frecând capul fosforat al chibritului, care se aprinse imediat.

— Aha! Acuma mă simt și eu în apele mele! proclamă Tom Pouce, trântindu-se pe o bancă de lemn, care pârâi din toate încheieturile sub greutatea sa. Vreau să vă destăinuiesc ceva... Poate ca voi v-ați închipuit că eu m-am supărat din cauza reflexiunilor ce le-a făcut pe seama mea, muscoiul ăsta – și arată cu barba spre Hicks – cu privire la păcatul meu de a bea... În realitate, lucrul ăsta m-a cam agasat puțin fiindcă eu nu m-am îmbătat niciodată în viață. Dar în ziua în care Doctorul și cu mine, ne-am luat după tâlharii care îl uciseseră pe bietul Rimrock Morley, am încercat să-l ating pe unul cu biciul. Deși eram la o distanță tocmai bună, totuși nu l-am nimerit, pe legea mea! Pentru moment m-am înfuriat extraordinar, dar asta mi-a cam dat de gândit.

Peter izbucni într-un hohot de râs:

— Aș prefera totuși să te învăț grecește, decât să încerc să te trec la reformă, însă sunt cu adevărat fericit, Tom aflând că te-ai hotărât să nu mai bei. Cum, crezi! Dar atunci înseamnă că n-ai să te mai atingi de sticla cu „Remediul Universal” din prăvălia Doctorului? Sau cel mult ai să mai bei puțin când te-o mușca vreun șarpe!

Tom Pouce surâse, puțin cam încurcat.

— Asta... încă nu știu... Nu pot promite prea mult dinainte.

Apoi scoase de sub bancă o sticlă frumoasă, plină pe jumătate cu un lichid negricios. El o puse pe buză și înghiți o gură respectabilă. După ce își șterse buzele, în fața ochilor holbați de mirare a tovarășilor săi, spuse hotărât:

— Ce-i drept, e puțin cam fadă, dar știi ce bine te răcorește! Doamna Warren, văzându-mă aici singur, mi-a adus-o, ca să-mi mai trec timpul: e ceai de pansele sălbatice...

Un uruit de roate în stradă le tăie uimirea celorlalți doi polițiști. Era șeriful Warren, care după ce-și opri trăsurica, dădu hățurile unuia din ajutorii săi și coborî ținându-se de șale. Bătrânul se întorcea de la ranchul Steaua.

— Hai noroc băieți!, îi salută el. În seara aceasta trebuie să ne organizăm o trupă pentru paza orașului. Am și eu la Buffalo Ford câțiva flăcăi care nu se țin de lovituri și după ce am văzut ce s-a petrecut la Cuthbert, trebuie neapărat să-i adun și apoi să-i repartizez în vreo duzină de patrule. Tâlhăriile astea nu mai pot continua!

El se trânti într-un fotoliu, în timp ce Peter se apropie de el:

— Warren, eu te-aș ruga să nu organizezi patrulele astea, fiindcă ar însemna să fie măcelărite, izolat, una după alta și atunci antreprenorul nostru de pompe funebre, nu are să mai aibă nici un om care să-l ajute la îngropat!

Warren protestă surprins, bătând cu putere cu pumnul drept în palma stângă:

— Peter Rice, ceea ce-mi ceri tu să fac e o nebunie!

Peter îl lăsă să se dezlanțue. Ochii tânărului șerif se îndreptaseră spre un mexican de vârstă potrivită, care trecea pe la capul coridorului cu o gamelă într-o mână și cu o bucată de pâine în cealaltă. Din marmită ieșea un miros de morcovi cu carne.

— Iartă-mă că te întrerup Șerifule, spuse Peter. Cine e omul care trece cu mâncarea pe acolo?

Warren, miop, își forță privirea spre capătul coridorului strigând:

— Tu ești Manuel?

Mexicanul care tocmai deschisese o ușă în fund, se opri:

— *Si señor, si!* se grăbi el să răspundă înclinându-se de câteva ori. Duc mâncarea prizonierilor. E ora prânzului.

Peter Rice niciodată nu scăpa vreun detaliu cât de mic: din prima ochire, văzând ochii aceia, care evitau să privească fățiș, ai mexicanului și felul lui de a se furișa o bănuială i se deșteptă în minte. Manuel, gândea Șeriful, ar fi putut fi de felul lui timid sau prea servil... totuși putea să fi fost vorba și de altceva.

— El face mâncarea pentru prizonieri, nu-i așa? întrebă Peter.

— Da... cel puțin el pretinde că asta-i mâncare, răspunse Warren râzând cu poftă. Dar ce le dă el la șnapanii ăștia, e prea bun pentru așa musafiri. N-ai putea spune că le dă un banchet, dar, am deplină încredere în el. *Mi s'pare*

mie că se cam întâmplă să mai vândă o parte din morcovii deținuților, prietenilor săi din cartierul mexican și că prin asta își cam lasă „protejații” puțin cam nesătui. În orice caz, el nu a ciupit niciodată măcar un singur ban, din bugetul închisoarei. Dar să vorbim de lucruri mai importante: dacă nu vom organiza patrurile acestea, cum să punem mâna pe bandiți? Mi se pare că e destul de logic, nu?

El azvârli o privire spre ceasul fixat pe perete în fața lui și continuă:

— Măine dimineață, pot avea destui oameni organizați, ca să scotocesc toată regiunea, fără ca să-mi scape măcar un singur tâlhar!... Dar deocamdată am vorbit destul! Haideți să mâncăm.

Toți patru se îndreptară spre apartamentul particular al șerifului, unde doamna Warren le pregătise masa. Pe drum, Peter avu senzația că e spionat de o pereche de ochi, care îl ținteau pe furiș din întunecimea unui culoar din apropierea clădirii care servea de închisoare.

El primise invitația șerifului Warren, fiindcă nu subestima câtuși de puțin, îndemânarea machiavelică a omului care teroriza Buffalo Ford. „Șeful” cel mare, prin intermediul lui Leach sau al oricărui alt om plătit de el, putea cu ajutorul a câțiva dolari să le otrăvească mâncarea care li s-ar fi servit celor trei la Buzzard Gap. În cazul când aceștia s-ar fi dus să mănânce la hotelul din oraș. Peter Rice, mai mult ca oricând își lua toate precauțiile...

El își dădea seama ca șeriful Warren era un om cinstit, numai că era prea bătrân pentru postul lui. Era uzat și aproape complet neputincios. Bravul Rimrock Morley, nu era mai tânăr decât Warren, dar rămânea în cele mai bune condiții fizice, până în ziua când bandiții îl omorâseră. Și moartea lui, părea că lovise foarte puternic imaginația fostului său șef, care părea și mai zdrobit din momentul când aflase trista veste.

Cu toată slăbiciunea lui – sau poate din cauza ei – Warren era aproape la fel de guraliv ca și Hicks. Doctorul și toți patru de-abia se așezară la masă, când el reveni iar asupra ideii lui cu patrurile:

— Ce dracu! Peter, eu nu văd de ce să nu lansăm oamenii noștri pe urmele acestor șerpi cu clopoței! Țștia omoară oamenii pe la spate, dau foc la case, masacrează cirezile, și...

Peter sărise în picioare cu Coltul în mână. El avea o ureche foarte fina și auzise un zgomot neașteptat provenind din direcția închisoarei. Un zgomot asemănător cu vaietul pe care îl scoate un om, care a fost lovit cu putere...

— Voi nu vă mișcați, spuse el cu vocea înceată, continuați să vorbiți, vorbiți tare... Eu am să ies. Am auzit ceva și poate că mă înșel, dar prefer să am aerul unui tâmpit, decât să fiu așa ceva. Să vorbiți tare. Vorbiți despre vreme, despre vite... de orice. Asta are să mă ajute, la ceea ce vreau să fac.

Spunând acestea, el ieși pe fereastra sufrageriei, care era deschisă și ocoli clădirea în fuga mare. Ajuns în fața închisoarei, își scoase repede cismele și înaintă fără zgomot pe culoar.

Dacă Manuel se pregătea să dea vreo lovitură, el nu s-ar fi sinchisit de cei dinăuntru, auzind discuția lor, care continua vioaie în sufragerie.

Și într-adevăr... Peter auzi vorbindu-se pe șoptite în spre celule, probabil în spaniolă! Apoi se putu distinge un zgomot de chei și descuiera unei broaște, după care urmă un zgomot de pași furișați, care se îndreptau spre el...

Manuel și prizonierul pe care desigur că îl eliberase aveau să dea buzna în brațele Șerifului.

Dar senzația unui nou pericol, îl obligă pe Peter să-și întoarcă repede capul și apoi să se azvârle fulgerător la pământ: în picioare, în pragul uși deschise a antreului, un om ridicase spre el țeava unui Colt!

O detunătură zgudui pereții culoarului.

Va urma...